

MA
A
CIA

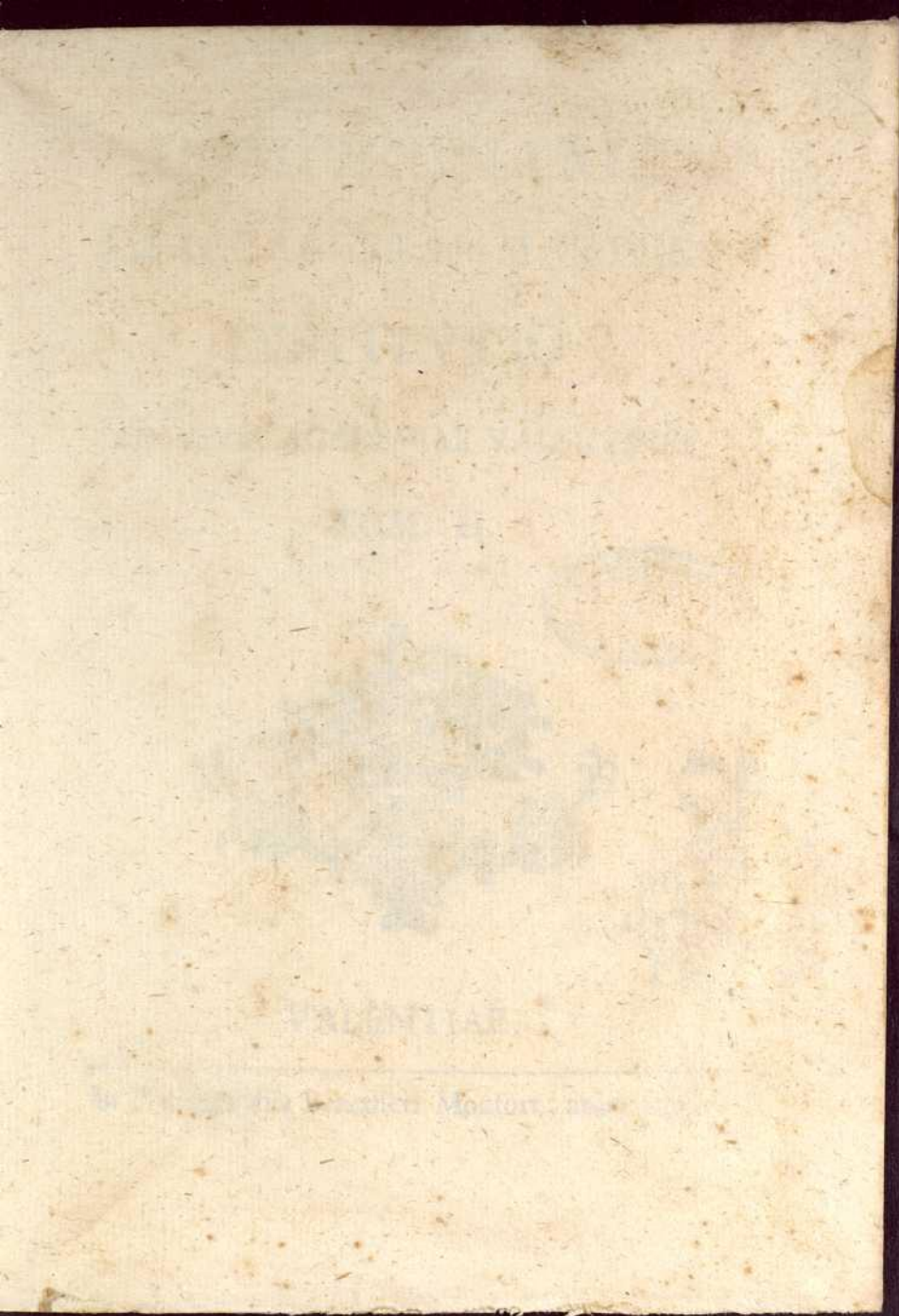
València
trónica

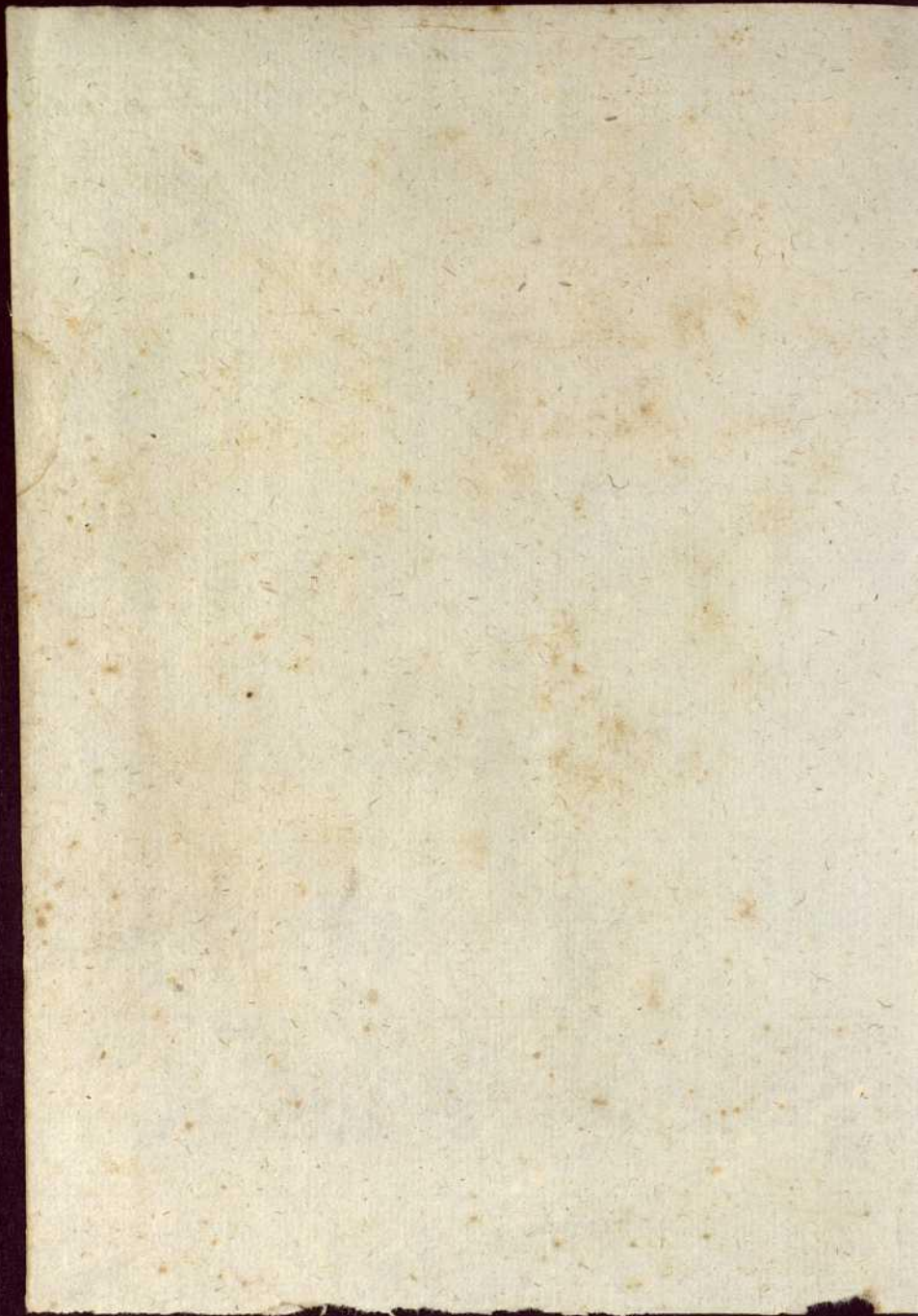
4

A-104

59

~~75 - 2 - 10~~

COMPENDIARIA
GRAECAE GRAMMATICES
INSTITVTIO

AD VSVM ACADEMIAE VALENTINAE.

TOM. II.

VALENTIAE.

In Typographia Benedicti Monfort, anno 1788.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY

INSTITUTION

RESEARCH REPORT

NO. 100

1951

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

COMPENDIARIA
GRAECAE GRAMMATICES
INSTITUTIO.

DE ADVERBIO.

Adverbio accidunt quatuor : Species , Significatio , Figura , Comparatio.

Species.

Duplex est : Primitiva , ut $\chi\theta\acute{\epsilon}\varsigma$, heri , $\acute{\alpha}\upsilon\rho\iota\omicron\nu$, cras. Derivativa , ut $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\nu\iota\varsigma\iota$, Graece , $\sigma\omicron\phi\tilde{\omega}\varsigma$, sapienter.

Significatio.

Loci : ut $\acute{\epsilon}\nu\tau\alpha\tilde{\upsilon}\theta\alpha$, hic ; $\acute{\alpha}\upsilon\tau\acute{\omicron}\theta\iota$, istic ; $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\tilde{\iota}$, illic ; $\chi\alpha\mu\alpha\iota$, humi ; $\acute{\epsilon}\gamma\gamma\upsilon\varsigma$, prope ; $\acute{\epsilon}\pi\acute{\omicron}\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\iota\nu\alpha$, vel $\acute{\epsilon}\pi\prime \acute{\epsilon}\kappa\epsilon\tilde{\iota}\nu\alpha$, ultra ; $\acute{\epsilon}\pi\omega\iota\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$, vel $\acute{\epsilon}\pi\iota$ $\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon$, citra ; $\mu\alpha\kappa\rho\acute{\alpha}\nu$, longe ; $\acute{\epsilon}\nu\acute{\alpha}\delta\epsilon$, procul ; $\pi\omicron\lambda\lambda\alpha\chi\tilde{\omega}$, multis in lo-

cis; ὀλιγαχῶ, in paucis locis; ἀπανταχῶ τῆς γῆς, ubique terrarum; ἐνιαχῶ, in quibusdam locis; ἑκαταχῶ, in singulis locis; αὐτῶ, idest ἐπ' αὐτῶ τῶ τόπῳ, ibidem; ἀλλαχῶ, alibi; Ἐλαμῶ, nuspiam.

Localia Adverbia triplicia:

Vel significant in loco, praesertim desinentia in θι, aut desinentia similiter Dativi pluralibus in σι: ut ἔβρανόθι, in Coelo; ἀθήνησι, Athenis; οἴκοι, domi.

Vel ad locum, praesertim in δε, σε, ζε desinentia: ut οἴκαδε, domum; ἔβρανόσε, in Coelum; ἀθήναζε, Athenas.

Poëtae particulam δὲ saepe subiungunt Accusativo pro eis, vel ἐπὶ, ut οἶκόν δε, domum; θάνατόν δε, ad mortem. Aliquando etiam substantivo simul et adiectivo subiiciunt, ut ὄνδε δόμονδε, domum suam.

Vel

Vel de loco, desinentia in *θεν*: ut οἶκοθεν, domo; ἔρανόθεν, coelitus; κυθηρόθεν, ex Insula Cytheris; ἀθῆνηθεν, Athenis.

2. Temporis: ut νῦν, nunc; αὐτίκα, statim; μεταύριον, perendie; πρόχθες, nudius tertius; ἦμος, cum, τῆμος, tum, Poëtica pro ὅτε, et τότε; ὄφρα, dum, τόφρα, tum, pro ἕως, et τέως; μέσφα, donec; εἰσόκεν, donec.

Adverbia loci ac temporis regunt Genitivum: ut ἔξω βελῶν, extra teli iactum: ἐγγὺς τῷ εἶναι, ἔνεοί εἰσι, prope absunt, ut sint muti: ἐπέκεινα τίγριδος, καὶ εὐφράτε, ultra Tigrim, et Euphratem: ἐκὰς τῆς ἀσίας, procul ab Asia: μεταξὺ λόγων, inter verba, id est inter dicendum: μέχρι ζωῆς, quoad vivam: μέχρι ἐμοῦ, ad meam usque aetatem. Sic et multa alia: ut, ἄλις δρυός, satis quercus; ἀπαξ τῆς
 ἡμέ-

ἡμέρας, semel in die, cet.

Genitivus nonnunquam mutatur interposita praepositione: ut ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, usque ad urbem; ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, usque ad vesperam.

Interdum adhaeret verbum, ut μέχρις ἦν, donec eram.

3. Numeri: ut, δὶς, bis; πολλάκις, saepe; ἀπειράκις, infinities; ὀλιγάκις, raro.
4. Negandi: ut: ἔ, non: ἔδαμῶς, nequaquam; ἥκιστα, minime; ἔ δ᾽ ἦτα, haudquaquam. Dicimus ἔ sequente consonante; ἔκ sequente vocali tenuis spiritus; ἔχ sequente vocali aspirata: ἔχι sequente vel tenui, vel aspirata vocali.
5. Adfirmandi: ut, ναί, ita; ἀληθῶς, vere; ὄντως, et τῶ ὄντι, revera; πάντως, omnino; ἦ μὲν, certe.
6. Demonstrandi: ut εἰθάδε, hic; ἰδέ, ἰδού, Poët.

Poët. ἴνι, et ἴνιδε, ecce; quae con-
struuntur cum Nominativo, vel
Accusativo, ut ἰδοῦ ῥόδου, vel ῥόδον,
ecce Rhodus, vel Rhodum, ut apud
Latinos ecce.

7. Optandi: ut εἰ, εἴθε, Poët. αἴθε, et αἶ,
utinam, cum Optativo, vel Indi-
cativo; ὄφελον, ὄφελος, ὄφελε, cet.
vel Ion. ὄφελον, es, ε, cet. utinam
ego, utinam tu, utinam ille, cet.
iungiturque Infinito vel solum vel
cum particulis εἰ, εἴθε, αἶθε, ὡς, ut ὄφελε
ζῆν βρῦτος, utinam Brutus viveret:
αἶθ' ὄφελος ἀδάκρυτος, καὶ ἀπήμων ἦσθαι,
utinam sine lacrymis, et sine in-
commodo sessitares. Ionicum tamen
ὄφελον omnibus etiam numeris, per-
sonisque sevit, quasi esset adver-
bium, ut ὄφελον καὶ ἡμεῖς, utinam
et nos. Adhibetur et cum Indica-
ti

tivo, ut ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστα-
 τῶντες ὑμᾶς, utinam et abscindantur,
 qui vos labefactant: ἢ ὄφελον ἦν ἀξία
 τῆς ὑμῶν ὑπολήψεως, quae utinam di-
 gna esset opinione vestra. Ceterum
 utrumque est aor. 2. ab ὀφείλω, de-
 beo; ac *debui facere*, et *utinam*
fecissem cognata sunt.

8. Hortandi: ut ἄγε, age; φέρε, age; ἔα,
 ἀμέλησον, mitte.
9. Ordinis: ut ἐξῆς, deinceps; εἶτα, postea.
10. Interrogandi: ut πόθεν, unde? πῶς,
 quo modo? μῶν, num? ἄρα, num?
 ἦ, num? διὰ τί, cur? τί ποτε Poët.
 pro τί ποτε, curnam?
11. Similitudinis, et diversitatis: ut ὡσπερ,
 sicut; καθάπερ, quemadmodum; ἄλλως,
 aliter. Ἦύτε, οἷά τε, sicut, Poëtica sunt.
12. Qualitatis: ut καλῶς, pulchre; ῥωμαϊστὶ,
 Latine; ἀγεληθὼν, gregatim; ἀπαρα-

παλεύτως, immote; μεμηχανημένως, sol-
 lenter, aut subdole. Talia in *ως* for-
 mantur a Genitivis pluralibus mu-
 tando *ν* in *ς*. Huc pertinent ea, quae
 adpellantur ὀνομαστικὰ ἐπιρρήματα: κοινῇ,
 communiter; δημοσίᾳ, publice; ἰδίᾳ,
 privatim.

Adverbia qualitatis in *ως* ferme habent
 casum sui nominis, ut ἀξίως τῶν
 προγόνων, pro dignitate maiorum;
 ὁμοίως τοῖς ἄλλοις, similiter aliis, id-
 est, eodem modo quo alii, cet.
 Construuntur etiam frequenter, et
 eleganter cum verbis ἔχω, διακίμαι,
 et διατίθεμαι, addito, quum opus
 est, ipsius adverbii casu, ut ἀφειδῶς
 ἔχει χρημάτων, prodigus est pecuniae;
 τῶν ἐν ἀγορᾷ ἔκ ἀπειρώς ἔχει, non se
 habet imperite in rebus forensibus,
 seu rerum forensium imperitus non

est; ἀρχαίως ἔχει, homo est antiquae fidei; εὖ διακειμένος, καὶ καλῶς, bene adfectus: et alia plurima.

13. Quantitatis, idest, intendendi, remittendi, diminuendi: ut ἄγαν, valde; μονονοχί, tantum non; χολῆγε, lente, aut vix; ὀλίγον, paululum.

14. Dubitandi, coniecturae: ut ἴσως, fortasse; τάχα, forsitan, Poët. pro ταχέως, celeriter.

15. Vocandi: ut ὦ, ο. Euripid. Phoenissis: ἰὼ, ἰὼ, πότνια, μόλε πρόσδρομος: Heus, heus veneranda, progredere: ὦν, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ, Ohe, quis ad portas domus occurrit? Ibidem.

Adverbium vocandi ὦ cum Vocativis ponitur: ut, ὦ δημόται, ο populares.

16. Separandi, distribuendi, excludendi: ut, ἄνευ, sine; ἰδίᾳ, privatim; δημοσίᾳ,

publice; κοινῇ, communiter; μόνον, tantum: πλὴν praeter. Primum et ultimum Genitivum postulant, ut ἀνευ πόνου, sine labore; πλὴν χρημάτων, praeter pecuniam.

17. Jurandi: ut νῆ, per; μὰ, non per. Huiusmodi adverbia cum Accusativo ponuntur, eique largiuntur articulum, ut νῆ τοὺς θεοὺς, per Deos; μὰ τοὺς θεοὺς, non per Deos. Excipe, si sequatur Accusativus Δία Iovem; tunc enim μὰ articulum frequentius respuit, quum νῆ variet. Huc addi potest ὡς pro πρὸς, ut, ὡς τὸν ὅμοιον, ad similem.

18. Eligendi: ut, μάλλον, potius; πρότερον, citius.

19. Congregandi: ut ἅμα, et ὁμῶς, simul; συλλήβδην, comprehensim. Haec Dativum regunt: ut, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, pri-

- prima luce: ὁμῶς τοῖς ἄλλοις, cum ceteris.
20. Concedendi: ut εἶεν, esto.
21. Prohibendi: ut μὴ, ne, cum Imperativo, vel Subiunctivo; μηδαμῶς, nequaquam.
22. Eventus: ut κατὰ συγκυρίαν, forte, fortuna.
23. Comparandi: ut μᾶλλον, magis; ἥττον, minus; πλεόν, plus; μάλιστα, maxime. Cum Genitivo.
24. Declarandi: ut, δηλαδὴ, scilicet; ἦγαν, videlicet; τετέστι, hoc est; ἀμέλει, exempli gratia. Lucian. Necyomantia.
25. Causae: ut ἕνεκα, causa; χάριν, gratia. Haec quoque cum Genitivo.
26. Celandi: ut λάθρα, clam. Pariter cum Genitivo.
- Adverbium vestitum articulo fit nomen:
ut χθὲς, heri, ὁ χθὲς, hesternus; λίαν,
ni-

nimis, ὀλίαν, nimius; et alia
quamplurima.

Adverbium aliquando adhaeret adverbio:
ut, μέχρι πῶς, et μέχρι πότε, quous-
que? cet. Fit hoc etiam quum idem
significant, ut quatuor simul iun-
cta apud Aristophan. εἴτ' αὖ πάλιν
αὖθις, deinde rursum. Interdum com-
ponitur cum praepositione, ut ἐκ
τότε, ad verbum, ex tunc, ἀπὸ
τηλῶς, a longe.

Figura.

Triplex est; Simplex, ut αὔριον: Compo-
sita; ut μεταύριον: Decomposita, ut
φιλανθρώπως.

Comparatio.

Ἐραδίως facile, ῥᾶρον, ῥᾶστα, vel ῥᾶστον.

Μάλα valde, μᾶλλον, μάλιστα.

Πέρα, vel πέραν ultra, περαιτέρω, περαιτάτω.

Πόρρω longe, πορρώτέρω, πορρωτάτω.

Πολλάκις saepe, πλεονάκις, πλειστάκις.

Inter Adverbia numerantur Interiectiones.

1. Admirandi: ut βαβαί, papae; φεῦ, papae; quae vel solae, vel cum Genitivo: παπαιάξ, ὡς καλὴν ὄσμην ἔχει papae, quam bonum odorem habet! Euripid. Cyclope. "Απολλων, οἷοις φροίμοις ἄρχη λόγῳ, Dii boni, qualibus prooemiis auspicaris orationem! Idem Hercul. fur.

2. Adprobandi: ut εὖγε, euge.

3. Abonandi, ut, ἀπαγε, apage: εὖφημα φῶνει, bona verba quaeso: Eurip. Herc. ᾧ ᾧ, ἰοῦ, ἰοῦ, apage: Soph. in Coloneo.

4. Comminandi, ut, ἔαι, vae.

5. Dolendi; ut οἴμοι, hei mihi; φεῦ, heu;

ὶὸν , heu ; ὦ , ο. Vel sine casu , vel cum Genitivo , aut Nominativo.

6. Exclamandi : ut , ὦ , ὀ , ἰὸν , ἰὺ. heu. Eurip. Hippolit. Pariter cum Genitivo , aut Nominativo.

7. Metus : ut , ἄ ἄ , at at ; ἔα ἔα , ὦ ὦ , ehem. Eurip. Rheso.

8. Indignandi : ut , φεῦ , evax ;

9. Laetandi : ut , εὐοῖ , evax ; ἰὸν , iu. Eurip. Cyclope. ὦ φιλιτάτε παῖ πατρός , o fili patris charissimi. Sophocl. Philoctet.

10. Ridendi : ut , ἄ ἄ , et ἔ , ἔ , ἔ , ha ha ha. Ibid.

De Coniunctione.

Coniunctioni tria accidunt : Potestas , Figura , Ordo.

Potestas.

1. Copulativae , ut , καὶ et , τε que , μὲν quidem , δὲ autem , interdum Copu.

- pulativæ , interdum Adversativæ.
 2. Disiunctivæ , ut ἢ aut , ἤε aut , ἦτοι sive.

Huc pertinent

Particulæ utramquæ rem tollentes , ut ἔσθ' ,
 οὔτε , neque : Dubitativæ ; ut εἰ , εἴ
 ἄρα , an , num ; Poët. αἴκε , et αἴκεν ,
 si forte.

3. Adversativæ : ut ἀλλά , sed ; καίτωρ ,
 interdum , καίτοι , etsi : εἰ καί , si
 etiam ; ὅμως tamen ; καί μὴν , atqui ;
 ἔ μὴν ἀλλά , verumtamen : Poët. ἔμπης
 tamen.

Huc pertinet

Corrigendi particula μάλλον δέ , po-
 tius , vel imo.

Diminuendi , γε , γῆν , καὶν , saltem.

4. Causales : ut γάρ , enim ; καί γάρ ; ete-
 nim ; ὅτι , quod ; ἕπει , ἕπειδὴ , ἕπει-
 δὴτωρ , quandoquidem ; ἵνα , ὅπως ,
 Poët. ὄφρα , ut , *affinchè* ; ἵνα μὴ , ut
 ne;

ne ; quae construuntur cum Optativo, vel Subiunctivo.

5. Illativae , ut ὡς, ut, *cosicché* ; quae cum Optativo , Subiunctivo , et saepissime Infinito iungitur , praecedente fere Accusativo , aliquando etiam Nominativo ; ut λέγεται οὕτω κατέφορος πρὸς δόξαν εἶναι, ὡς νεὸς ὢν ἔτι τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖν , ita fertur ad gloriam proclivis fuisse , ut , quum adhuc esset iuvenis , noctes pervigilaret. Et cum Indicativo Attice.

6. Conditionales , seu exceptivae : ut ἤ , quatenus ; εἰ si ; ἂν , si ; ἐάν , si ; ἢν , si ; εἰ μὴ , nisi ; ἕτι μὴ , nisi ; Poët. αἴκε , et αἴκεν , si modo. Advertendum est , conditionalem εἰ rectius Indicativo , et Optativo ; ἢν , ἂν , ἐάν , et eorum composita Subiunctivo , et Optativo iungi. Quod autem latine per Subiunctivum dicimus, *si verberarem* , id Graece frequenter per

Indicativum effertur : ut εἰ ἔτυπτον. Item *verberavissem*, εἰ ἔτυψα, vel εἰ ἐτετύφειν.

Vtimur et Optativo, ut infra post Syntaxim dicemus.

7. Ratiocinativae : ut ἄρα, vel ἄρα, ergo; οὖν, itaque; τοίουν, igitur; διὰ τῆτο, quapropter.

Huc pertinent

Διλαδὴ, videlicet; διλονότι, nimirum; quae etiam vim adfirmandi habent.

8. Ordinis, ut τὸ πρῶτον, primum; μετὰ ταῦτα, deinde; πάλιν, rursus; αὖθις, iterum; εἶτα, deinde.

9. Adprobativae : ut γε, οὖν. Νὴ Δία ἐνθῆξοί γε ἀμφοτέροι. Per Iovem illustres equidem ambo. Lucian. εἰ δίκαιος, ὡσπερ οὖν ἡ δίκαιος, ὁ τῶν ὅλων ἑφορος : ἕτερός ἐστι βίος μετὰ τὸν παρόντα : Si iustus est, ut equidem est iustus, ille rerum omnium inspector ; altera restat vita post hanc. Thodoretus Sermone
I. de Providentia, Com-

10. Completivae : ut δὴ , νὺ , πέρ , ῥά , τοί ,
sane , quidem ; ὡ dum.

11. Potentiales : ut ἄν , κέ , κέν , utique. De
usu ἄν valde observando statim post
Syntaxim explicatius.

Figura.

Duplex est : Simplex , ut καί : Composita ,
ut καίῳερ.

Ordo.

Triplex. Praepositivus , ut καί , ἀλλά . Sophocles
tamen in Coloneo , πειράσαστ' ἀλλ' ὑμεῖς γε :
conamini attamen vos. Postpositivus :
ut , μὲν , δέ . Communis : ut , ἄρα , ἵνα .

De Praepositionibus.

(Monosyllabae sex : ἐν , εἰς , vel
Praepositio- (ἐς , ἐκ vel ἐξ , πρὸς , πρὸς , σύν .
nes sunt (Dissyllabae duodecim : ἀνά ,
(ἀμφί , ἀντί , ἀπὸ , διὰ , ἐπί , κατὰ ,
(μετὰ , παρὰ , περὶ , ὑπὸ , ὑπέρ .

Praeponuntur autem vel extra Compositionem, vel in Compositione.

Extra Compositionem Praepositio partes Orationis Verbo adiungit: ut Ἰησοῦς σώζει τὸν λαὸν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. *Iesus servat populum suum a peccatis eorum.*

(Complect: ut εὖ bene; ὑπέρβην,

(supra modum bene.

(Minuit: ut λευκός, albus; ὑπό-

In Composi- (λευκός, subalbus.

tionē (Mutat: ut λέγω, dico, συλλέγω,

(colligo.

(Et alia facit; et saepe etiam

(ornat tantummodo.

Monosyllabae.

I. Ἐν soli Dativo iungitur, et statum significat; ut οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, qui in reipublicae administratione versantur; ἐν οἴκῳ, in domo: sed per Ellipsin

Ge-

Genitivo, ut ἐν αἴθρῃ, subaudi οἴκῳ,
in domo Plutonis. Saepe ponitur pro
 eis per enallagen, ut θρασὺς ἐν ἐμοί,
 audax in me, contra me.

Composita *in* significat, ut ἐμβάλλω,
 iniicio.

2. 'Eis, et Attice ἐς Accusativo *in*, quum mo-
 tus significatur: ut εἰς ὕδωρ γράφω, *in*
aquam scribo; *ad*, ut εἰς Ἀγαμέμνονα
 Δῖον, *ad Agamemnonem dium*; *apud*,
 ut διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας, *apud*
Macedonas infamatus; *circiter*, ut εἰς
 τριακοσίς, *circiter trecentos*; *contra*,
 εἰς τοὺς σοφιστὰς, *contra sophistas*; *pro-*
pter, ut εἰς δικαιοσύνην ἐπαινέται, *lauda-*
tur propter iustitiam. Frequenter per
 Enallagen ponitur pro ἐν; ut τὸν θρόνον,
 εἰς ὃν ἠροκαθίζων ἐδίκηζε, *thronum*, in
 quo praesidens iudicabat. Interdum
 per Ellipsim omittitur Accusativus,
 ut

ut εἰς διδασκάλας, subaudi οἶκον, in domum praeceptoris.

Composita *in* quum motus significacionem habet, ut εἰσάλλομαι, *insilio*.

3. Ἐξ sequente vocali, et ἐκ sequente consonante, Genitivo gaudet, ut ἐξ ἀπραξίας πρᾶγμα, *ex otio negotium*; ἐκ νηπίς, *ab infantia*.

Composita auget ut ἐκπίνω, *ebibo*: et idem significat, quod ἔξω, *extra*; ut ἐκβάλλω, *eiicio*; et *palam*; ut ἐξαμαρτάνω, *palam pecco*.

4. Πρὸ *ante* soli Genitivo, ut πρὸ θυρῶν, *prae foribus*, τὰ πρὸ τέτων, *superiora tempora*, πρὸ πάντων ἐπαίνεσι, *prae omnibus laudant*. Et *pro*, ut πρὸ πάντων κοινῶν κινδυνεύειν, *pro communi utilitate periculum subire*.

Composita eadem significat, ut προβάλλω, *propono*, προμανθάνω, *praedisco*, πρό-

φασίς, praetextus, *προάστειον*, suburbium, seu locus ante urbem, *προῦργος ἐστὶ*, cuius alii operi praeventendum est; dicunt Latini: operae pretium est; *προίεμαι*, proiicio, *προεύχομαι τῷ λαῷ*, oro pro populo.

5. Πρὸς cum Genitivo α, ut *πρὸς Θεῷ*, a Deo: *officium*, ἔ *πρὸς φιλοσόφῳ*, non est Philosophi: *coram*, *πρὸς ἐπισκόπῳ*, coram Episcopo: *contra*, *πρὸς ἐχθρῷ*, contra inimicum. Iurandi quoque est nota, ut *πρὸς χαρίτων*, per Gratias.

Cum Dativo *prope*, ut *πρὸς τῷ τέλει τῆ βίης*, sub finem vitae, *πρὸς τοῖς ποσίν*, ad, seu iuxta pedes; *apud*, *πρὸς ἑαυτῷ*, apud se, secundum: *contra*, *πρὸς Ἀτρεΐδῃσι*, contra Attridas; *praeter*, *πρὸς τούτοις*, ad haec, praeter haec.

Cum Acusativo *ad*, ut *πρὸς γυμνάσιον*, ad scholam, *τὰ πρὸς στρατὸν*, quae ad
exer-

exercitum pertinent: et *adversus*, tam in bonam, quam in malam partem, ut *πρὸς τοὺς ξένους*, erga peregrinos, *πρὸς Ῥωμαίους*, contra Romanos.

Composita significat *ad*, ut *προσκαλῶ*, advoco, *προσπορεύομαι*, adeo; et *insuper*, ut *προσλέγω*, insuper dico.

6. *Σὺν*, et Att. *ξὺν* cum Dativo, *σὺν Θεῷ*, cum Deo. Composita coniungit, ut *συμβάλλω*, coniicio.

Dissyllabae.

1. *Ἀνὰ* *per*, cum solo Accusativo, ut *ἀνὰ στρατὸν*, *per* exercitum. Sed Poëtice cum Dativo usurpatur.

Composita *re* significat, ut *ἀνατρέχω*, recurro, *ἀναβάλλω*, in aliud tempus reiicio; et *sursum*, ut *ἀναβαίνω*, ascendo.

2. *Ἀμφὶ* cum Genitivo *de*, ut *ἀμφὶ ἀστέρων λόγος*, sermo de astris: *circum*, *ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλιος*, circum hanc urbem:

per:

per ; ἀμφὶ ἥρας λίσσομαι , *per* Iunonem rogo.

Cum Dativo *pro* Poëtice significat , ut ἀμφὶ Ὀδυσσῆι , *pro* Vlysse.

Cum Accusativo *circa* , et *circiter* , ut ἀμφὶ τοὺς πεντακισχίλις , *circiter* quinque millia ; ἀμφὶ τὸ λευκαυγές , *circa* diluculum ; οἱ ἀμφὶ λόγους ὄντες , qui versantur *circa* litteras , litterarum studio si ; οἱ νόμοι οἱ ἀμφὶ θυσίαν , *leges* *circa* sacrificia , de sacrificiis ; οἱ ἀμφὶ πρίαμον , Priami comites , familiares , ministri ; item ipse Priamus : quod usurpatur tum a Poëtis , tum ab Oratoribus , sed cum verbo singulari , ut οἱ ἀμφὶ παῦλον ἦλθε , Paulus venit.

Composita *circum* significat , ut ἀμφιβάλω , *circum* iicio.

3. Ἀντὶ cum Genitivo *pro* ut ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδοῖναι κακὰ , mala *pro* bonis red-

de-

dere: ἀντὶ οἰκέτης, pro famulo, i. e. vice, seu loco famuli: ἀντὶ πολλῶν, pro multis, i. e. multorum instar: ἀντὶ κέρδους, pro lucro, i. e. lucri gratia. Et *contra*, ut ἐν ἀνθ' ἑνός, si unum uni contraponatur, seu conferratur.

Composita *contra* significat, ut ἀντιγράφω; inverte, ἀντιλέγω, contradico, ἀντιδίδωμι, vicissim do, retribuō.

4. Ἄνω cum Genitivo α, ut ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, a capite: ἀπ' ἀρχῆς, ab initio.

Composita auget, ut ἀποστείνω, extendo. Et significat α, ut ἀπέχω absum, ἀφαιρῶμαι aufero. *Contrarium* etiam significat, ut εὐχομαι, precor; ἀπεύχομαι, imprecor. *Exemplum* quoque, ut ἀπογράφω, describo. Et *privationem*, ut ἀπομανθάνω, dedisco.

5. Διὰ cum Genitivo per, ut διὰ βίβης, per
vi-

vitam, δι' ἡδονῆς, per voluptatem, διὰ βραχείων per brevia, brevibus verbis, δι' ἑαυτῶν, per se, i. e. suis viribus. Cum, ut διὰ μαχαίρων, cum gladiis. Significat etiam materiam, ut δι' ἀλίτης, ex farina.

Accusativo iuncta *propter*, ut διὰ φόβον, propter timorem. *Per*, ut διὰ τ' ἔντεα, ἔ' αἷμα, per armaque, et sanguinem, διὰ θεούς, per Deos, i. e. Deorum ope et favore; διὰ νύκτα, per noctem, i. e. noctis tempore.

Composita *dis* significat, ut διαρτᾶν, dividere. *Per*. i. e. *valde*, ut διακαθαίρω, perpurgo; et *per medium*, ut διεξέρχομαι, per medium venio.

6. Ἐπὶ cum Genitivo *in*, vel *circa*, ut βῆς ἐπὶ γλώττης, bos in lingua; ἐφ' ἡσυχίας, in otio, otii tempore: *super*, ut ἐφ' ἵππου, super equo; *officium*, ut ὁ ἐπὶ

τῶν δεσμῶν, praefectus carceris, *Alcaide de las carceles*: *tempus*, ut ἐπ' ἐμῷ, tempore meo, mea aetate, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ sub Alexandro.

Cum Dativo *propter*, ut ἐπὶ τῷ κέρδει, propter lucrum: *in*, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ, in Regis potestate; τὸ ἐπ' ἐμοί, quantum in me situm: *super*, ut ἐπὶ τῷ θεμελίῳ, super fundamentum: *post*, ut ἐπὶ τέτοις, post haec: *contra*, ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum: *ad*, cum verbis motus, ἐπὶ τῷ φερόμενος, huc delatus.

Cum Acusativo *ad*, ut ἐπὶ τοὺς διδασκάλους, ad praeceptores: *propter*, ut ἐπὶ τῷτο, propter hoc: *contra*, ut ἐπ' ἐμὲ contra me.

Composita *in*, seu *super* significat, ut ἐπιγράφω, inscribo: item *sero*, ut ἐπιμυθήμεναι, post factum consulo: item

contra, ut ἐπιτερίζω, murum oppono.
 7. Κατὰ, cum Genitivo *contra*, ut κατὰ χριστιανῶν, *contra* Christianos: *de*, ut κατὰ πωδαιῶν, *de* studiosis: *per* in iurando, ut κατὰ Θεῶν, *per* Deos: *prae*, ut κατὰ χειρῶν, *prae* manibus: *supra*, ut κατὰ πετρῶν, *supra* petras.

Cum Accusativo *secundum*, ut κατὰ τύπον, *ad exemplar*; κατὰ νόμον *secundum* legem; κατὰ δύναμιν, *pro* viribus: κατ' αὐτὸ, κατ' αὐτὰ, κατὰ τὰ αὐτὰ, *ad eundem* modum, τὰ κατ' ἄνθρωπον, *quae* sunt *secundum* hominem, sive hominis facultatem non excedunt, item quae hominem decent; κατ' ἀτιμίαν λέγω, *secundum* ignobilitatem dico, i. e. quod attinet ad ignobilitatem; εἶμι κατὰ σέ, *sum* qualis tu; οἱ κατ' ἐμέ, *mei* similes, et aequales; κατὰ τὴν ἐμὴν, *vel*
 ple-

plene, κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, mea quidem
 sententia; κατ' ἐμὲ item, en quanto á mi,
 item, pro viribus meis; καθ' ἐν, ἐν καθ'
 ἐν, καθ' ἐν ἑκάστων, et καθ' ἑκάστα, secun-
 dum singula, sigillatim; κατ' ἄνδρα,
 viritim, singuli; κατὰ πλῆθος, uni-
 versi; κατὰ δύο, bini; κατὰ τρεῖς, ter-
 ni, et sic deinceps; κατὰ πόλεις, op-
 pidatim, κατ' ἔπος, in singulis versi-
 bus; κατὰ λέξιν, ad verbum. Per, ut
 καθ' ἑαυτὸν, per se, i. e. distinctus,
 discretus; δύο καθ' αὐτὰ, duo ab aliis
 distincta: κατ' ἰδίαν, privatim, per
 se solus, remotis arbitris; κατ'
 ἐκεῖνης τοὺς χρόνους, per ea tempora,
 i. e. illis temporibus; κατὰ γῆν, per
 terram, terrestri itinere; κατὰ δαίμονα,
 καὶ τύχην, forte, fortuna: κατ' ἐξοχὴν,
 per excellentiam: κατὰ ἰστία φέρεται, per
 vela fertur; κατὰ πάντα, per omnia,

omnino ; κατὰ πόδας , per vestigia. *Cum* , ut κατὰ πῶσιν , cum celeritate, i. e. celeriter. *In* , ut κατὰ τὴν ἀγορὰν , in foro ; κατὰ τὸν ἔβδολον λόγον , oratione septima ; κατ' αὐτὸ τῆτο , ὃ , eo ipso tempore , quo ; tum quum ; κατὰ πρῶτον , primo loco ; κατὰ δεύτερον , secundo loco ; κατ' ὀφθαλμούς , vel κατὰ πρόσωπον , in conspectu , ob oculos. *Ob* , ut κατ' αὐτὸ τῆτο , ob idipsum. *Circa* , ut κατὰ ὑπεροχὴν νόμοι , leges circa excessum. *Circiter* , ut κατὰ ἑνεακῶσια ἔτη , ferme nongenti anni. *A* , ut κατὰ πρῶτα , a principio. *Ad* , ut κατὰ νῆας , ad naves ; τὰ κατ' ἐμέ , quae ad me pertinent ; κατὰ κάθετον , ad perpendicularium : et *ad* , i. e. *versus* , ut κατὰ μεσημβρίαν πορεύεται , meridiem versus vadit ; ὁ κατὰ βορέαν , ad Aquilonem positus , Aquiloni obnoxius. *Tempus* ,
et

et *locum*, ut καθ' ἡμῶν, apud nos, i. e. temporibus nostris, vel regionibus; οἱ καθ' ἡμῶν ποιηταί, nostrum temporum, vel nostrates poëtae.

Composita *deorsum* significat, ut καταβαίνω, descendo; item *contra*, ut καταφρονέω, contra aliquem sentio; et *sub*, ut κατασκάπτω, suffodio; et *subiectionem*, ut κατείδωλος, obnoxius simulacris; et *habitudinem*, ut καταβολή, constitutio; interdum maiorem vim addit, ut καταμανθάνω, perdisco.

8. Μετά cum Genitivo *cum*, ut μετά φίλων, cum amicis; Poëtice pro ἐπί, *de*, ut μετά πατρός ἀκείν, de patre audire: cum Dativo Poëtice *inter*, ut μετά πρώτοισιν, inter primos.

Cum Accusativo *post*, ut μετά τὸν πόλεμον, post bellum; *in*, ut μετ' ἑρίδας βάλλειν, in lites coniiicere, litibus im-
pli-

plicare; μετὰ χεῖρας ἔχειν, in mani-
 bus habere: *ad*, ut ἔβη μετὰ νῆας, ve-
 nit ad naves: *contra*, ut ἀμαρτάνειν
 μετὰ τοὺς θεοὺς, peccare in Deos: *pro-*
pter; ut ἔδν μετὰ κάλλος, ob suam pul-
 chritudinem: *per*, ut μετὰ τὸν βίον, per
 vitam, μεθ' ἡμέραν, interdiu.

Composita *mutationem* significat, ut
 μεταφέρω, transfero; μεταβαίνω, trans-
 eo: et *inter*, ut μετάφημι, interloquor.

9. Παρά cum Genitivo α, ut παρά Κυρίῳ, a
 Domino. Significat etiam *excellen-*
tiam, ut παρά πάντων τυγχάνει, est
 super omnes, h. e. omnes excellit:
 et *contrarium*, ut παρά λόγῳ, con-
 tra rationem.

Dativo iuncta *prope*, vel *iuxta*, ut παρά
 τῷ Κυρίῳ ἔλεος, apud Dominum mise-
 ricordia: *in*, ut παρά πολέμοις, in bel-
 lis: *pro*, ut παρά τῇ συνηθείᾳ, pro more.

Accusativo motum ad rem, ut *παρὰ σέ*, ad te: *immorationem in aliqua re*, ut *παρὰ τὰ μαθηματικά*, in studiis Mathematicis: *praeter*, ut *παρὰ ὀρέων*, praeter decorum: *iuxta*, ut *παρὰ τὴν ὁδὸν*, iuxta viam: *propter*, ut *παρὰ τί;* quamobrem? *trans*, ut *παρὰ ποταμὸν*, trans fluvium: *infra*, ut *παρ' ἀγγέλους*, infra Angelos: *supra*, ut *παρὰ πάντας*, supra ceteros, i. e. plusquam ceteri: et *intermissionem*, ut *παρὰ μίαν ἡμέραν*, tertio quoque die, alternis diebus.

Composita minuit, ut *παράσημος ῥήτωρ*, malae monetae, h. e. adulterinus orator. Significat et *comparationem*, ut *παραβάλλω*, confero: *contrarium*, ut *παρανόμος*, iniquus. Item *prope*, ut *παρακολυθῶ*, proxime sequor: *trans*, ut *παρέρχομαι*, transeo: *ad*, ut *παρέρ-*

χομαι, advenio, in medium prodeo.

10. Περὶ cum Genitivo *de*, ut περὶ ψυχῆς, de anima; περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως, de Physica auscultatione; περὶ ἀρχῆς μάχεσθαι, de imperio decertate: *prae*, ut περὶ πάντων, *prae* omnibus: *a*, ut εἴληφε περὶ θεῶν, a Diis accepit: *circum*, ut περὶ σπηλαίου, *circum* speluncam: *pro*, ut περὶ ἕδενός ἠγῶντο, *pro* nihilo ducebant, nihili faciebant.

Cum Accusativo *circa*, ut περὶ τὰ φοβερὰ ἢ ἀνδρεία, fortitudo est *circa* terribilia; οἱ περὶ τὰ γράμματα, qui versantur *circa* litteras, in litteris; τὰ περὶ ἐμέ, quae me circumstant, mea; οἱ περὶ Παῦλον, qui sunt *circa* Paulum, i. e. Pauli socii vel familiares vel ministri; item ipse Paulus, eo prorsus modo, quo dictum est de ἀμφὶ:

circum, ut ὁ περὶ τὸ πρόσωπον, *circum*

cum os offusus: *circiter*, ut *περὶ ἀρίστου ὥραν*, circiter horam prandii; *περὶ τριάκοντα*, circiter triginta: *ad*, ut *ἔρχομαι περὶ τοὺς φιλοσόφους*, venio ad Philosophos: *supra*, ut *τῆτο περὶ νῦν ἔστι βροτῶν*, hoc superat mentes hominum: *erga*, ut *Χριστὸς περὶ ἡμᾶς*, benignus erga nos; *περὶ τὸν δεξιόμενον κακὸς*, in eum, a quo fuit exceptus, ingratus: *apud*, ut *περὶ ἑαυτὸν ἀπολείπεισθαι*, apud se reservare.

Cum Dativo *ex*, ut *περὶ κῆρι φιλῶ σε*, amo te ex animo: *circa*, et *circum*, ut *περὶ τῆ δέρη*, circa collum, *περὶ στήθεσι*, circum pectora; *pro*, ut *περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβῶνται*, pro se ipsis, seu sibi ipsis timent.

Composita *circum* significat, ut *περιπατέω*, obambulo. Item *excellentiā*, ut *περικαλλής*, admodum venustus;

περιγινομαι, praesto. Item *de*, ut περι-
αυτολογία, de se ipso praedicatio.

II. Ὑπὲρ cum Genitivo *pro*, ut πρέσβευε
ὕπὲρ ὑμῶν, ora pro nobis; ὑπὲρ αὐτῶ
δέδοικα, pro ipso timeo, i. e. eius
causa; ὑπὲρ τῆ τυχεῖν δόξης, pro ob-
tinenda gloria, gloriae consequen-
dae gratia: ὑπὲρ τῆ μὴ γενέσθαι τυραν-
νίδα, pro eo, i. e. in eum finem,
ut ne tyrannus fieret; ὑπὲρ τῆ θεῶ,
pro Deo, i. e. Dei vice: *de*, ut ὑπὲρ
ὄνυς ακιάς, de umbra asini: *super*, ut
ὕπὲρ κήπων ὄρος κείται, super hortos
mons est.

Cum Accusativo *supra*, ut ὑπὲρ ἀνθρω-
πων φρονεῖ, supra hominem sapit;
ὕπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βίβῃ, supra centum
annos vivere: *praeter*, ut ὑπὲρ μοῖ-
ραν, praeter fatum; et *intermissio-*
nem, ut ὑπὲρ μίαν, sive ὑπὲρ μίαν ἡμέραν,
ter-

tertio quoque die, alternis diebus.

Composita significat *defensionem*, ut ὑπερασπίζω, defendo: *augmentum*, ut ὑπερμαίνομαι, nimis insanio: *trans*, ut ὑπερβαίνω, transcendo; ὑπερφιάλος, foedifragus, *transgressor de la confederacion*.

12. Ὑπὸ cum Genitivo sub, ut ὑπὸ κόλπῳ, sub sinu: propter, ut ὑπὸ αἰδέσῃ, propter verecundiam: ἀ, ut ὑπὸ τῷ πυρὸς καταναλίσκεται, ab igne consumitur: per, ut ὑπὸ κήρυκος προηγόρευσε, per praecone[m] edixit: apud, ut ὑπὸ τῶν ἑλλήνων, apud Graecos.

Cum Dativo sub: ut ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιτέλλει, sub pelle leonina ridiculam simiam tegit; ὑφ' αὐτῷ ποιεῖν, sibi subiicere; ὑπὸ γῆ, sub terram; ὑπὸ νυκτί, sub nocte, i. e. in nocte, noctis tempore: cum, ut

ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προήει, multo cum lumine procedebat.

Cum Accusativo *subter*, ut ὑπὸ γῆν, subter terram: *infra*, ut ὑπὸ αὐτὸν, infra ipsum: *ad*, ut ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν, ad Troiam venit: *sub*, ut ὑπὸ τὸ δέρμα, sub cute; ὑφ' ἡγεμόνα, sub duce; ὑφ' ἀμαρτίαν εἶναι, sub peccato esse, i. e. obnoxium peccato; ὑπὸ τὴν κατάλυσιν, sub finem; ὑπὸ κύνα, sub canicula, i. e. tempore caniculae, vel in ipso ortu canis.

Composita notat *diminutionem*, ut ὑποδίδω, subvereor: *improbitatem materiae*, ut ὑπόχρυσος, aurum nequam: *subiectionem*, ut ὑπακύνω, obedio; ὑποσχεῖν τὴν δίκην, poenas subire: *sub*, ut ὑπάγω, subduco, subtraho: *dolum*, ut ὑπάγω, furtim subripio; item in errorem adduco, *seduco*; ὑπέρχομαι, subrepro. Prae-

Praepositiones aliquando suis casibus postponuntur, ut εἰρήνης περὶ, *de pace*; tonusque retrahitur, diciturque εἰρήνης περὶ, praeter διὰ, ne Accusativus a ζεὺς esse videatur.

Translato accentu praepositiones fiunt verba, ut ἐνι (quod pro ἐνι Poëtis pro ἐν) pro ἔνεστι licet: ἔπι pro ἔπειστι, *inest, adest*: πέραν pro περὶεστι, *supra modum superest*. Sic ἀνα surge pro ἀνάσθησι.

Poëtae saepe Praepositiones per Timesin dissolvunt, κατὰ γὰρ ἐκάλυψε, pro κατέκαλυψε.

Ommes Praepositiones memoriae causa his versiculis clauduntur.

Ἐξ, ἀπὸ, ἀντί, πρὸ cum patrio solum sociabis;

Ἐν, σὺν cum dandi casu: dabis εἰς, ἀνὰ quarto:

Cum

Cum patrio, et quarto καθ', ὑπέρ, διὰ,
καί μετὰ iunges;

Cum patrio, terno, et quarto παρά,
πρός, περὶ, ἀμφί,

Καί ἐπί, καί ὑπό. Sed vatum exemplaria
versans

Repperies ἀνά cum terno, κατὰ, καί μετὰ
iuncta.

Praepositiones quaedam inseparabiles, quae
fere extra compositionem nihil
significant.

Augent	αρι:	ἀρίδηλος, valde manifestus.
	ερι:	ἐρίβρομος, graviter fremens.
	σα:	δάσκιος pro δασύσκιος, spissam ut umbram faciens.
	ζα:	ζαβάλλω pro διαβάλλω, ca- lumnior.
	λαι:	λαικάζω, decipio, quod a λαί, et κάζω, orno.

	{	λι:	λιπώνηρος, valde improbus, quasi λίαν πονηρός.
		ββ:	βελιμία, magna fames, qua- si μέγας λιμός.
		ἴππος:	ἰσπογνώμων, id est, ὁ μεγα- λογνώμων, magnanimus.
Privant		α:	ἀθάνατος, immortalis.
	νη:	ut νήκερος, sine cornibus.	

Interdum tamen α significat πολλύ, mul-
tum: ut ἄξυλος, *lignosus*, sic et νη: ut νήδυμος ὕπνος,
admodum suaviter membra pervadens so-
mnus. Interdum ἅμα, simul; ut ἄλοχος, id
est ἐμόλοχος, uxor. Interdum ἴσον, aequale,
ut ἰσοτάλαντος, equiparandus. Interdum ἐναν-
τίον, contrarium, ut Φοίβω ἀγνώμονες, Phoe-
bo adversariae. Interdum φαυλότητα, vi-
tium; ut ἄπυς pro καλόπυς, qui infirmis
est pedibus. Interdum δυσ, non facile, ut
ἀόρατον, quod non facile conspicitur. In-
ter-

terdum nihil facit, ut *τάχως*, *ἄταχως* spica; *βληχρὸς*, *ἀβληχρὸς* debilis.

δυσ, cui adversatur *εὖ*, difficultatem, aut vitium significat; *δυστυχία*, adversa fortuna, *εὐτυχία*, prospera fortuna.

De Accentibus.

Graeci in suis vocabulis legendis, et efferendis non quantitatis, quod faciunt Latini, sed Accentus rationem habent. Quare de Accentibus regulae aliquae tenendae: quanquam etiam Accentuum magister optimus est usus.

Accentus triplex est, ut obiter in principio diximus, quantum ad rationem legendi requirebatur: Acutus, Gravis, Circumflexus.

Acutus adfcit ultimam syllabam, penultimam, et antepenultimam: Gravis in ultima tantum ponitur, quamvis in omni syllaba intelligatur, quae Acuto et Circum-

cumflexo careat ; quam ob causam syllabicus dici solet. Circumflexus ultimam, aut penultimam occupat, et quidem non nisi natura, vel natura simul et positione longam. Excipe tamen composita ex Articulo subiunctivo, et infinitivo τῖς; nam ἔτινος, ἠτινος, ὄτινι, ἠτινι Circumflexum habent in antepenultima : quibus adde Dativos Poëticos τοῖσδεσι, ταῖσδεσι, pro τοῖς, et ταῖς.

Vocabulum, quod Acutum habet in ultima, vocatur Oxytonum : quod in penultima, Paroxytonum : quod in antepenultima, Proparoxytonum. Quod gravi notatur in ultima, Barytonum vulgo dicitur : quamvis omnia illa, quae neque Circumflexum, neque Acutum in ultima habent, Gravitona dici soleant.

Vocabulum, quod in ultima Circumflexum habet, Perispomenon est : quod
in

in penultima, Properispomenon.

Oxytona mutant in ipso orationis contextu Acutum suum in Gravem; et tunc dicuntur ἐγκλινόμενα, idest *inclinata*: ut θεός ἡμῶν, *Deus noster*, pro θεός.

Non inclinatur tamen Acutus in ipsa orationis serie, si sequatur dictio enclitica: ut θεός σὺ, *Deus tuus*; θεός ἐστὶ, *Deus est*. Idem fit in fine periodi; ut πάντα βλέπει ὁ θεός, *omnia videt Deus*.

Interrogativum τίς retinet ubique suum accentum Acutum: ut τίς ἦλθε, *quis venit?*

Accentus Gravis, et Acutus abiectus per Apostrophum ex vocali, migrat in priorrem syllabam, si pars orationis sit declinabilis: ut πολλά, καλὰ, χαλεπὰ, πόλλ', κάλ' χαλέπ'; et mutatur in circumflexum, quum prior syllaba natura est longa, ut εἶμι, εἶμ': si non sit declinabilis, perit cum ipsa vocali: ut παρ' ἔμοι, pro παρὰ ἔμοι, *apud me*.

Compositio plerumque retrahit Accentum: ut καλὸς, *pulcher*, φιλόκαλος, *studiosus munditiae*: σοφὸς, *sapiens*, φιλόσοφος. Hoc fere perpetuum est in particulis, α, ευ, ους: ut κινητὸς, *mobilis*, ἀκίνητος, *immobilis*, εὐκίνητος, *facile mobilis*; δυσκίνητος, *difficile mobilis*: tum etiam in monosyllabis, quando componuntur: ut παῖς, *puer*; εὐπαῖς, *bonos habens liberos*: πῆς, *pes*; τρίπῆς, *tripes*.

Aucta per Paragogen, et per Apocopen imminuta non mutant Accentum: ut καλοῖς, καλοῖσι, *pulchris*: τυπτέμεν, Ionice pro τυπτέμεναι Dorice, pro τύπτειν, *verberare*.

Excipiuntur Pronomina, quae in fine adsciscuntur: ut ἔτοσί pro ἔτος, *hic*: ἐκεινοσί, pro ἐκεῖνος, *ille*. Item ἔγωγε, *ego quidem*; ἔμοιγε, *mihi quidem*: et quum ο praecedat syllabam adiectam per Paragogen; semper enim in his est Accentus in penultima: ut πόντος, ποντόφι, *e ponto*; ἐμῶ, ἐμέθεν, *mei*.

Monosyllaba longa relicta post Apocopen aliquando acuuntur; ut χρῆμι, χρῆ, *opus sum*: aliquando circumflectuntur; κρι̃ pro κριθῆ, *hordeum*.

Monosyllaba longa post Aphaeresin relicta circumflectuntur: ut ἔφην, φῆν, *dixi*; ἔφυν, φῦν, *natus sum*.

De Accentu Acuto.

Si ultima syllaba sit brevis, Accentus erit in antepenultima, ut φιλάνθρωπος, *humanus*, ἀγγελος, *nuntius*.

Si ultima fuerit longa, Acutus erit in penultima, ut φιλανθρώπῳς, ἀγγέλῳς.

Excipiuntur.

1. Quaedam substantiva, et adiectiva, ut παρθένος, *virgo*, ὀργίλος, *iracundus*, ὀλίγος, *paucus*, πλυσίος, *propinquus*.
2. Genitivi Attici omnium numerorum

secundae Declinationis contractae: ut πόλεως, πόλεων, πόλεων, δυνάμεως, δυνάμεων, δυνάμεων.

3. Participia Praeteriti Passivi, ut τετυμμένος, *verberatus*; λελεγμένος, *dictus*.
4. Verbalia in έος, ut ιτέον, *eundum*; ασθεύειον, *curandum*.
5. Composita a Nomine, et Praeterito Medio, ut Θεολόγος, *Theologus*. Sed composita a κτείνω, *occido*, τρέφω, *nutrio*, φθείρω, *corrumpo*, quum active capiuntur sunt Paroxytona, ut μητροκτόνος, *matricida*; θηρητρόφος, *qui feras nutrit*; λαοφθόρος, *qui populum corrumpit*. Quum passive usurpantur, Proparoxytona sunt, ut μητρόκτονος, *a matre occisus*; θηρητρόφος, *a feris nutritus*; λαόφθορος, *a populo corruptus*.
6. Omnes casus quartae declinationis Simplicium, ut μενέλεως, μενέλεω, μενέλεων, *cet.*

7. Vocabula desinentia in αι, et οι, quae in ratione accentuum pro brevibus habentur, ut διδάσκαλοι, *Magistri*, σύνοδοι, *conventus*. Si tamen in eadem dictione sequatur aliqua consonans, longae censentur, ut διδασκάλοις, συνόδοις.

Composita a χέω, fundo, βάλλω, iacio, πολλῶ, vendo, λέγω, vel λόγος, quum habent Praepositionem, Proparoxytona sunt, ut πρόσχος, aequalis; σύμβολος, omen; περιπόλος, qui circumit; κατάλογος, catalogus: quum vero aliam Orationis partem praepositam gerunt, sunt Paroxytona, ut οἰνοχόος, pincerna; ἐκθρόλος, eminus iaculans; ὑμνοπόλος, qui hymnos tractat; θεολόγος, Theologus.

In contractione ex gravi et acuto fit acutus, ut ποιέετω, ποιείτω.

De Accentu circumflexo.

Longa natura ante finalem brevem si to-

num habuerit, circumflectitur, ut σῶμα, corpus, μῦσα, musa. At τύπτε, τίπον, Paroxytona sunt, quia sola positione producuntur.

Excipiuntur.

1. Adverbium οἶκος, domi, ad distinctionem οἶκοι Nominativi Pluralis ab οἶκος, domus.
2. Tertia persona Aoristi primi Activi Optativi Modi, ut ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι, ad distinctionem Infinitivi ποιῆσαι. At ποιήσαι fac, est Aoristus primus Imperativi Verbi Medii.
3. Item tertiae personae Optativi Activi desinentes in οι: in his enim censetur haec diphthongus longa, ut τετύφοις, τετύφοι; φεύγοις, φεύγοι.

Interdum penultima circumflectitur, licet ultima sola positione sit longa, ut χοίνιξ,

εθοε

choenix: αὔλαξ, *fulcus*. Id tamen non observatur ab omnibus.

In contractione ex Acuto, et gravi fit circumflexus, ut βοάετε, βοᾶτε, *clamate*. Hic α, et ε coalescunt, quorum alterum acutum, alterum gravem accentum habebat: sic ποιέετε ποιῆτε, *facite*. Sed tamen λητόα, λητώ, non λητῶ, *Latinum*: αἰδέα, αἰδῶ, *verecundiam*, quamvis hoc posterius aliqui circumflectant. Adde τὸ νόω, νῶ, α νόος, *mens*.

De Accentibus Declinationum.

Qualis Accentus est in recto, talis fere est in obliquis, nisi obstet aliqua ex infrascriptis Regulis: ut λόγος, λόγῃ, λόγῳ: αἰνείας, αἰνεῖς, αἰνεῖα: ἰπώοτης, ὠ ἰπωότα: γεωμέτρης, ὠ γεωμέτρα: παιδοτρῖβης, ὠ παιδοτρίβα: τοξότης, ὠ τοξότα, quamvis α sit breve. Tamen ὁ δεσπότης, *dominus*: ὁ

μητιέτης, *consiliarius*: ὁ ἐυρύοπης, *late videns*, vel *sonans*: ὁ ἀκακίτης, *non nocens*, in Vocativo accentum retrahunt; ὦ δέ-
 αποτα, ὦ μητιέτα, ὦ ἐυρύοτα, ὦ ἀκάκητα.

In tribus prioribus Declinationibus Simpli-
 cium, si Rectus sit Oxytonus, tunc Ge-
 nitivus et Dativus circumflectuntur in
 omnibus numeris, ut Θεός, *Deus*, Θεῶ, Θεῶν, Θεῶν, Θεοῖς. In reliquis autem
 casibus acutus manet, ut Θεόν, Θεῆ, Θεῶ, Θεοί, Θεῶς.

Si Acutus fuerit in penultima, ubique ma-
 nebit, ut ξύλον, *lignum*, ξύλα, ξύλω.

Si circumflexus fuerit in penultima, mu-
 tatur in Acutum, quoties ultima sit
 longa, ut οἶκος, οἶκα, οἶκω, οἶκωιν, οἶκοις,
 οἶκας.

Si acutus fuerit in antepenultima, in pen-
 ultimam transfertur, si ultima longa
 sit, ἀνθρώπος, *homo*, ἀνθρώπω, ἀνθρώπω,

ἀνθρώπων , ἀνθρώπων , ἀνθρώποις , ἀνθρώπους.

Genitivus pluralis primae, et secundae Declinationis in ultima circumflectitur, nisi in Genitivis femininis Adiectivorum, quae descendunt a masculinis tertiae Declinationis: hi enim Genitivi eundem habent accentum quem masculini: ut ὁ ἅγιος, *sanctus*, τῶν ἁγίων; ἡ ἁγία, *sancta*, τῶν ἁγίων.

In quinta Declinatione Simplicium.

Acutus in ultima Recti erit in penultima Obliquorum, ut λαμπάς, λαμπάδος, λαμπάδι, *lampas*. Si vero penultima fuerit longa natura, circumflectitur, quoties ultima sit brevis, aut anceps, ut σωτήρ, σωτήρος, σωτήρι, *Salvator*: ἀγών, ἀγῶνος, ἀγῶνι, *certamen*.

Acutus in penultima Recti transfertur in

antepenultimam Obliquorum, quoties ultima sit brevis, ut μάρτυρ, μάρτυρος, μάρτυρι. Idem fit de circumflexo; qui tamen vertitur in acutum, ut βῆμα, βήματος, βήματι.

Acutus in antepenultima Recti permanet, quoties ultima sit brevis, vel anceps, ut ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματος, ἐπιγράμματι: quum vero ultima longa erit, accentus occupabit penultimam, ut ἐπίγραμμα, ἐπιγραμμάτων.

Monosyllaba quintae Declinationis acuuntur in Genitivo, et Dativo Singulari, ac Plurali in ultima, ut ἡ χεῖρ, manus, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, ταῖς χερσὶ. In Genitivo Plurali, et Genitivo ac Dativo Duali circumflectuntur in ultima, ut χειροῖν, χειρῶν. In Accusativo singulari, in Nominativo, Accusativo, Vocativo Duali, et Plurali circumflectuntur in pen-
ul-

ultima, si sit natura longa, ut χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας.

Excipiuntur.

1. Participio θεῖς, θέντος. qui posuit: τὰς, τάντος, qui stetit: δῖς, δόντος, qui dedit: ὄν, ὄντος, qui est.
2. Τίς, τίνος interrogativum, quod tonum habet in priore per omnes casus: sed τίς Indefinitum tonum habet semper in posteriori syllaba, praeterquam ubi amittit eum ratione inclinationis.
3. Genitivi παιδων puerorum, a παιῖς; Τρώων Troianorum a Τρώς; δάδων a δάς, fax; δμῶων a δμῶς, famulus; φάτων a φῶς, vir; θῶων a θῶς, lupus cervarius; φῶδων a φῶς, φῶδός, ustio; κράτων a κράς, caput; πάντων a πᾶς, omnis, cuius Dativus pluralis est πᾶσι.

Diphthongi ευ, et 8 finales circumflectuntur,

tur, ut ὦ βασιλεὺς, ο Rex; πανταχῶ, *ubique*. Adverbium tamen ἰδοὺ *ecce* excipitur, ut ab Imperativo ἰδῶ *vide* distinguatur.

Vocativus in *es* a Nominibus propriis in *is* est Proparoxytonum, ut ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημοσθένης: Σωκράτης, ὦ Σώκρατες.

Irregularia sunt ἡ μία, una, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν; μηδεμία, μηδεμίας: ἄμφω, ambo, ἀμφοῖν: δύο, duo, δυοῖν: μήτηρ, mater, Δημήτηρ, Ceres, θυγάτηρ, filia, quae in obliquis Paroxytona sunt, τῆς μητέρος, τῆς θυγατέρος. Item Vocativi ὦ σῶτερ, ἄνερ, δάερ, πάτερ a Nominativis σωτήρ, ἀνὴρ, δαήρ, πατήρ.

Nulla accentu notantur ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, ἔ, ἔχ, εἰ, ὡς. Possunt tamen habere accentum dictionum encliticarum, si illas in Oratione praecedant.

De Encliticis.

Encliticæ dictiones sunt, quæ proprium accentum in contextu orationis vel omnino amittunt, vel ad ultimam syllabam præcedentis dictionis remittunt; ut, ἤκουσα τινος, *audivi quemdam*: λόγος μὲν, *sermo meus*.

Reperiuntur Encliticæ in sequentibus partibus Orationis.

1. In articulo τῷ, et Poëtice τῷ pro indefinito τινός, *alicuius*, et τῷ pro τινὶ, *alicui*.
2. In Nomine τὶς, *quidam*, per omnes casus. At interrogativum τίς τί, *quis quid*, non est Encliticum; nusquam enim suum accentum amittit.
3. In Pronomine μὲν, μοί, μέ, cum suis
Dia-

Dialectis, μέν, cetera. non autem in ἐμῶ, ἐμοί, ἐμέ, ut nec in Dialectis inde natis: σὺ, σοί, σέ; ἦ, οἶ, ἐ, pariter cum suis Dialectis. In Duali Pronominis tertiae personae Encliticum est σφῆ, et σφῶ; seu σφῶῆ, quando accipitur pro σφῆ tertiae personae: nam σφῶ secundae personae non est Encliticum. In Plurali autem eiusdem personae Encliticum est σφίσι, et σφίν, seu σφί, pro σφίσι, ut σφέας, pro σφῶς; sed non semper omnes. Post Praepositionem ἐνεκα, et disiunctivam coniunctionem ἢ non inclinant.

4. In Verbis εἰμι, *sum*, et φημι, *dico*, in omnibus personis, et numeris Praesentis Temporis Indicativi Modi, exceptis secundis singularibus.
5. In Adverbiis ποτὲ, *aliquando*; ποθεν, *aliunde*; ποθι, *alicubi*; πῶς, *quodammodo*; πῶ, *adhuc, dum*; πῆ, *alicubi*; πῆ, *usquam*,
quum

quum infinite accipiuntur: si enim interrogative capiantur, Enclitica non sunt.

6. In coniunctionibus γέ, κέ, τέ, κέν, πέρ, πρό, νύ, θὴν, et similibus.

Synencliticae vocantur, quando plures Encliticae coniunguntur, ut κυριός μὲ ἐστὶ, *Dominus meus est*, τύπτουσὶ τινές με, *verberant me aliqui*; et in hoc casu prior Enclitica recipit accentum posterioris, ut videre est in exemplis adlatis.

Inclinant, hoc est transferunt Encliticae accentum suum in dictionis praecedentis finalem syllabam

Vel quando praecedens dictio habet Acutum in antepenultima, ut ἀνθρώπος τις, *homo quidam*.

Vel Acutum in penultima, quae cum ul-
ti

tima est Trochaeus: ut οὐτέ τι; οὐτέ ποτέ; ἄλλο τι; ἰστέ με.

Sed εἰμι, et φημι post voces huiusmodi Paroxytonas non inclinant.

Vel circumflexum in penultima, modo ultima sit brevis, ut σωματί, *corpus quoddam*. Si tamen ultima sit longa positione, Enclitica suum tonum retinet: ut κῆρυξ ἐτί, *praeco est*.

Amittunt vero accentum

Si Encliticam dictionem praecedat vox Paroxytona: tunc enim Enclitica, si sit monosyllaba, suum accentum omnino perdit, ut ξύλον μῶ, *lignum meum*. Secus si Dissyllaba sit enclitica: nam tunc servat accentum, ut Πέτρος φησί, *Petrus loquitur*.

Si dictio praecedens encliticam sit Oxytona, ut πατήρ μῶ, *Pater meus*.

Si praecedens dictio sit Perispomena, ut
 ὄφω̃ τινας, *video quosdam.*

Exceptio.

Persona ἔστι haber acutum in prima, quando est initium orationis, vel subdita post ἔκ, καί, ὡς, εἰ, ἀλλά, et τῆτο: ut ἔστι πόλις, *est civitas: εἰ ἔστι, si est.* Alias vel amittit, vel in praecedentem dictionem reiiicit, vel in ultima sua retinet, iuxta regulas ante praescriptas.

Quando Encliticam praecedit vox gravem habens accentum in ultima, gravis vertitur in acutum: ut καρπός σϛ, non καρπὸς σϛ.

Plerique docti volunt, Pronomina Enclitica retinere accentum, quando ponuntur cum praepositionibus, aut cum disiunctivis coniunctionibus: ut διὰ σέ, *propter te; περὶ σϛ, de te; κατὰ μὲ, ἢ σέ, secundum me, aut te.*

Dictiones monosyllabae retinent accentum suum, quum ponuntur ἐμφατικῶς, ut ἤκουσα σε, *audivi te, non alium.*

De Figuris dictionis.

Prothesis.

Prothesis est littera, vel syllaba principio dictionis addita, ut τεταγὼν pro ταγὼν, a τάζω, *adprehendo*; μικρὸς, *parvus*, προ μικρός.

Aphaeresis.

Aphaeresis est, quum littera vel syllaba principio dictionis subtrahitur: ut ὄσπτη pro ἑόσπτη, *festum*; ἱρὸς pro ἱερός, *sanctus.*

Syncope.

Syncope litteram vel syllabam e medio dictionis subtrahit: ut εὐράμην pro εὐρησάμην, *inveni*; ἐγένετο pro ἐγενήσατο, *natus est.*

Epen-

Epenthesis.

Epenthesis est, quum medio dictionis littera, aut syllaba interseritur: ut ἔλλαβε pro ἔλαβε: ὀππότερος, pro ὀπότερος, *uter*.

Apocope.

Apocope fini dictionis aliquid detrahit: ut δῶ pro δῶμα, *domus*; ποσειδῶ pro ποσειδῶνα, *Neptunus*; βριῖ pro βριαροί.

Paragoge.

Paragoge est, quum extremæ syllabæ aliquid adiungitur: ut ἦσθα pro ἦς, *eras*; τύπτεσκε pro ἔτυπτε, *verberabat*.

Metaplasmsus.

Metaplasmsus est mutatio ultimæ syllabæ in eodem casu, ut κλάδι pro κλάδῳ, *ramus*. Metaplasmsus vero generis est quævis mutatio in dictione per Poëticam licentiam.

Antithesis.

Antithesis (nonnulli ἀντίτοιχον vocant)
est litterae commutatio , ut πύσω pro πόρρω,
procul; θάλαττα pro θάλασσα , *mare*.

Metathesis.

Metathesis est litterarum ordo immuta-
tus : ἔρξω , *faciam*, pro ῥέξω ; ἔπραθον pro ἔπαρ-
θον a πέρθω , *vasto*; ἔδρακον pro ἔδαρκον a δέρκω,
video; καρτερὸς pro κρατερὸς , *fortis* , κάρτος
pro κράτος , *robur*.

Synaloepha.

Synaloepha est elisio quaedam vocalis
ante alteram in diversis dictionibus , ut
τὰ μὰ pro τὰ ἐμὰ , *mea*; τὸ ἄνομα pro τὸ ὄνομα;
θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον , *vestmentum* , ὦταν
pro ὦ ἔταν , ab ἔτης , *O amice* , vel *amici*.

Anadiplosis.

Anadiplosis, id est reduplicatio, est pri-
marum , vel secundarum syllabarum repe-
titio , ut κεκάμωσι pro κάμοσι ; ἀταρτηρὸς pro
ἀτηρὸς; ἐτήτυμον pro ἔτυμον. Syn-

Syntaxis De Concordantiis.

Concordantiae apud Graecos eadem ferme, quae apud Latinos; sed observanda sunt haec, quae sequuntur.

1. Adiectivum cum substantivo non semper concordat casu. Saepe enim substantivum transit in Genitivum, adsumpto Articulo: ut τὰ καλὰ ζῶα, *pulchra animalia*, τὰ καλὰ τῶν ζώων.

Hoc quum fit, tunc ipsa adiectiva dicuntur poni partitive, ut apud Latinos, ovorum oblonga, lanarum nigrae. Basiliius etiam sine partitione dixit, τὰ σύμπαντα τῶν τῆδε καλῶν, universa huius mundi bona.

2. Quando inter adiectivum, et substantivum intercedit Verbum substantivum aut simile, tunc saepe substantivo masculino aut feminino subiungitur ad-

iectivum neutrum ; ut ἡ ἀρετὴ λυσιτελὲς ἐστὶ ,
virtus est utile , idest , *utilis* , vel *res uti-*
lis : ut apud Latinos , *Triste lupus stabulis*.

3. Adiectivum aliquando ponitur so-
 lum , subaudito substantivo : ut τῇ προτε-
 ραία , τῇ ὑστεραία , cet. scilicet ἡμέρα , *pridie* ,
postridie , cet. εἰς τὴν αὔριον , *in crastinum* :
 καθ' ἐκάστην , *quotidie*.

1. Relativum poni potest in eodem
 casu cum antecedente : ut ἐκ τῶν ὧν ἔχω ,
ex iis quae habeo. Et ipsum antecedens
 haud raro omittitur , ut ἐξ ὧν ἔχω . Sic ἐξ
 ὧν ἐπέσειλας , *ex iis quae scripsisti* , idest ,
ex tuis litteris.

2. Quaedam dictiones relativae inter-
 dum vacant : ut μηδὲνα ὄντια , *nullum* , apud
 Hermogenem : οἶος ἀβρότατος , *delicatissimi-*
mus : πάντες ὅσοι , *omnes* : μυρία ὅσα , *sexcenta*.

3. Relativum οἶος aliquando ponitur
 cum infinito : ut τοιοῦτός ἐστιν , οἶος μὴ ψεύδε-
 σθαι ,

σθαι, *is est qui non mentiatur, vel talis ut, cet.*

4. Pro relativo *qui*, sequente Verbo finito, adhiberi potest articulus praepositivus sequente participio: ut, *qui dicit*, vel, *is qui dicit, ὁ λέγων, cet.*

5. Dictiones relativae multae eleganter ponuntur, praecedente Verbo substantivo ἐπί. Vide infra.

1. Nominativus et verbum frequentissime numero discrepant. Partitiva enim singularia nonnulla admittunt verbum plurale: ut ἕκαστος λέγει, vel λέγεσι, *unusquisque dicit*. Sic et collectiva: ut ἡ πόλις θαυμάζει, vel θαυμάζουσι, *civitas admiratur*. Neutra pluralia gaudent verbo singulari, ut ταῦτα ἐπαινέται, *haec laudantur*. Non raro tamen et cum plurali iuncta reperias, ut ἀ τοῖς ἀκούσασιν ὄργην ἀξίαν ἐμποιήσουσι, *quae iustam in auditoribus iram excitant*, Isocr. *προνοία*

πλείστα κατορθῶνται, *prudencia plurima bene geruntur*, Thucyd.

Nomina dualia postulant verbum eiusdem numeri: saepe tamen cum plurali coniuncta inveniuntur, ut ἄμφω ἐξέπνευσαν ἀθλιὸν βίον, *ambo efflarunt miseram animam*, Eurip. Et vicisim pluralia aliquando adhaerent verbo duali, saltem apud Poëtas, ut:

Ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ρέοντες
 Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ.
Sicut quando torrentes fluvii de montibus fluentes

In convallem conferunt magno impetu ruentem aquam.

Homer. Iliad. α.

2. Verbo substantivo ἐστὶ, sequente relativo, eleganter interdum deest Nominativus; ut ἐστὶν ὃς, ἐστὶν ὃ, cet. *est qui*, cet. vel *aliquis*, *alicuius*. cet. Item pluraliter,

ter, ἔστιν οἱ, ἔστιν ὧν, cet. Sic addito τις: ut ἔστιν ὄφεις, cet. pluraliter, ἔστιν αἴτινες, quod et εἰσὶν οἴτνες, vel εἰσὶ τνες, οἱ, cet. vel sic: ἔσθ' ὅς, ἔσθ' ὅ, cet. *est qui, est cuius* cet.

Item in adverbiiis: ἔστιν ὅ, vel ὅπως, *est ubi, i. e. alicubi*: ἔστιν ὅτε, vel ὁπότε, *est quando, i. e. aliquando*; ἔστιν ὡς, vel ὅπως, vel ἔστιν ὅν τρόπον, *est quomodo, i. e. aliquo modo.*

De Regimine.

In regimine eundem servabimus ordinem partium, quem supra sequuti sumus. Primum igitur de Articulo.

De Articulo.

Articulus praepositivus haec ferme habet, quae observanda sunt.

I. Praeponitur omnibus orationis partibus, ut ὁ λόγος, ὁ αὐτός, τὸ λέγειν, ὁ λέγων, ὁ χθὲς, ὁ μὲν, cet. ἀ δὲ, cet. ὁ ἐν ἔρανῳ.

No-

2. Nominibus propriis nunc additur, sed rarius, nunc non additur: ut Πλάτων, et ὁ Πλάτων, *Plato*. Proprii vim habet Θεός, quando de uno, ac vero Deo loquimur. Dicimus igitur Θεός vel ὁ Θεός.

3. Cum adpellativis nominibus fere significat vel rem certam et iam cognitam, ubi adhibent Hispani *el, la, lo*; ut ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, *redde mihi librum*: vel excellentiam; ut ὁ ποιητής, *Poëta*, pro Homero.

4. Quoties nomen substantivum coniunctum habet adiectivum, libenter recipit articulum; ita tamen, ut si adiectivum praeponatur, unicus articulus modo adiectivo, modo substantivo praefixus sufficiat, ut τὸν εὖνεν πολίτην, *cordatum civem*, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, *ex toto corde*; quod si adiectivum postponatur, utrumque donandum est articulo, ut ἐν τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ,

in Spiritu Sancto: eis τὰς οἰκίας ἦλθον τὰς ἡμετέρας, in aedes venerunt nostras.

Idem servari solet, quoties loco adiectivi sequitur aliquid, quod adiectivi vim habeat, ut τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν, *viae quae ducit ad salutem*, subauditur autem participium φερέσης, vel ἀγέσης; τῆς ἀναλγησίας, καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν θηβαίων, *a molestia et stupiditate liberari Thebanorum*, Demosth. de Coron.

Atque haec repetitio articuli vim habet distinguendi, ut ὁ λαγὼς ὁ θαλάσσιος, *lepus marinus*.

5. Dictioni suae postpositus explicat, ac definit, ut ἡμεῖς οἱ θρᾶκες, *nos Thraces*; ἠνίκα ἦκομεν οἱ πρέσβεις, *quum rediissemus nos legati*, Demosth. de pace.

6. Dictioni suae postpositus ita ut sequatur Genitivus, idem valet quod Latine *filius*, ut Πτολεμαῖος ὁ Λάγυ, *Ptolemaeus*

maeus Lagî filius. Sic et simpliciter ante Genitivum; ὁ Κλεινίης, *Cliniae filius*.

7. Neutrum τὸ, vel τὰ cum Genitivo substantivi, ponitur pro ipso substantivo, ut τὸ τῆς τύχης, vel τὰ τῆς τύχης, *fortuna*. Sic apud Latinos *ratio officii*, idest *officium*; *ratio itinerum*, idest *itinerum*. Interdum alio sensu; ut τὰ τῷ Πλάτωνος, *Plato*, idest, *opera Platonis*, et similia.

Neutrum τὸ cum adiectivo neutro, ae fere superlativi gradus, ponitur eleganter pro subiunctivo ὃ, maxime quum recensitis levioribus, ad id quod gravissimum sit, devenitur, ut καὶ τὸ πάντων αἰχίστον, καὶ τοῖς ἐγγόμοις τὴν αὐτὴν εἰρήνην εἶναι ταύτην προσεφησίσαθε, *quodque omnium turpissimum est, ut vel ipsos posteros haec eadem involveret pax, insuper decrevistis*, Demosth. Philip. 2.

Poëtae etiam in aliis generibus articulo
prae-

praepositivo pro subiunctivo utuntur : ut τὴν
 pro ἧν Iliad. α. τὰ pro ἃ, et τῶν pro ὧν
 Iliad. ε. cet.

8. Ponitur interdum pro demonstrativo
 ὅστος vel ἐκεῖνος per omnia genera et casus,
 ut οἱ δὲ ἠνεγκαν, *illi autem tulerunt*, Marc.
 c. 12. εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἀνθρώπος ὅστος, *si
 hoc et hoc fecisset homo ille*. Demosth.
 de Corona.

9. Adhibetur nonnunquam pro inter-
 rogativis τίνος, et τίνι in Genitivo et Da-
 tivo singulari, ut ἀγνοῶ, τῷ χρὴ πιστεῦσαι,
nescio, cui credere debeam, Lucian. Et pro
 indefinitis τινὸς, et τινι, ut εἰ τῷ ποτε ἀν-
 θρώπων γέγονε, *sicui hominum factum est*,
 Demosth. Olynth. 3. καὶ ὑπ' ἐχθρῶ τὸ τῆτο
 συμβαίνει, *etsi hoc alicubi ab inimico contin-*
gat, idem de Coron.

10. Inter Articulum, et dictionem
 regentem eleganter aliquid interponitur,
 quod

quod ab iis pendeat ; ut οἱ τῶν φίλων
παῖδες, *amicorum liberi.*

11. De Articulo cum Pronomine,
ceterisque partibus vide suo loco.

12. Articulus praepositivus servit di-
visioni ; ut ὁ μὲν, ὁ δὲ, *hic, ille.* Interdum
et subiunctivus, sed rarius ; 1. ad Cor.

11. ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει, *alius quidem
esurit, alius autem ebrius est.*

1. Articulus subiunctivus idem valet,
quod relativum apud Latinos ; ut ὃς, ὅς τις,
ὁσπερ, *qui.*

2. Poni potest in eodem casu cum
antecedente. Vide supra de concordantiis.

3. Eleganter adhaeret Verbo substan-
tivo ἐστίν. Vide supra de concordantiis.

4. Servit interdum divisioni. Vide
supra n. 12.

De Nomine.

1. Substantivis adduntur substantiva
fer-

ferme in Genitivo, ut θέλημα Θεῶ, *voluntas Dei*.

2. Quum quidpiam alicui tribuimus, id eleganter effertur per Genitivum ad hunc modum: Ἄνθρωπος εὖ ἔχων τῆς παιδείας, *vir magna eruditione*. Sic παιδείας ἀποχρώντως ἔχειν, *bene vel satis instructum esse litteris*.

Δεξιῶς ἔχων τῆς φύσεως, *bona indole, vel felici ingenio*. Εὖ ἠλικίᾳ σοφίας, *eximia sapientia*. Πόρρω ἐλαύνων, *vel ἑλληλακῶς τῆς ἡλικίας, magno natu*: aut simili aliquo modo. Item per Accusativum interveniente nomine adiectivo: ut νεανίας δεξιῶς τὴν φύσιν, *adolescens bonae indolis*. Vide Adiectiva.

3. Substantivum sequitur Dativus: ut κριθὴ τῷ ὄνῳ, *Lucian. hordeum asino*: item εἰς τὸν ὄνον.

4. Interdum additur Accusativus, ubi Latine est Ablativus, nullo accedente adiectivo, ut ῥήτωρ τὴν τέχνην, *professione Rhetor*.

5. Substantivum etiam sequitur praepositio cum suo casu: ut ὁ ἐπὶ σοὶ πόθος, *tui desiderium*: ἔχθρα εἰς Θεόν, *infensus Deo animus*: ἡ ἐμῶ εἰς πάντας εὐνοία, *mea in omnes benevolentia*. Sic ἡ πρὸς αὐτὸν φιλία, *κοινωνία*, ὁμοιότης, *cet.*

6. Substantiva interdum fiunt adverbia: ut πρῶδῃ, *celeriter*, *cet.* Interdum ponuntur adiective, ut τὴν ἐλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, *pro τὴν ἐλληνικὴν*, *didici graecam linguam.*

Adiectiva ante se habent quaedam adverbia: ut λίαν, οὕτω, πολὺ, *cet.*, *nimis*, *ita*, *multum*, *cet.*

Comparativa etiam et superlativa quasdam habent particulas. Xen. παιδ. α. ὅτι πλείω, *plura*. Sic ὡς πλείω, ὅτι πλείω, *quam plurima*. Post se quid habeant, vide in sequentibus.

Adiectiva haec sequentia ponuntur cum Genitivo:

1. Copiae, et inopiae: ut μετὸς, πλήρης, ἔμπλεως, ἀνάπλεως, plenus; κενὸς, vacuus; γυμνὸς, nudus; ἔρημος, destitutus, nudus, cet.

2. Communionis: κοινωνὸς, consors; μέτοχος, particeps; ἀμέτοχος, expers. Item κοινωνός αὐτῶ τῶν πόνων, socius ipsi in laboribus. Sed haec inter substantiva poni videntur posse.

3. Scientiae, ac memoriae: ut ἔμπειρος, peritus; ἀπειρος, rudis, imperitus, ἑθὺς, adsuetus.

4. Partitiva: ut ἕκαστος ἡμῶν, unusquisque nostrum: et partitive posita; ut οἱ ἀγαθοὶ τῶν φίλων, boni amicorum; idest boni amici.

5. Verbalia in κες: ut ποριστικὸς τῶν ἐπιτηδείων, qui facile comparat aut suppeditat vitae necessaria. Item verbalia in τος privantia, active sumpta: ut ἀδευτος, qui non gustavit; ἀθέατος, qui nunquam vidit, cet.

6. Multa ἑλλειπτικῶς, deficiente ἕνεκα:

ut

ut μακάριος εἶ τῆς θεάς, *beatus es propter visionem*, idest, *qui videris*.

7. Quaedam significantia diversitatem, et alienationem: ut ἄλλοι τῶν σοφῶν, *alii a sapientibus*; διάφορος τέτων, *ab his discrepans*; ἕτερον τῷ ἀγαθῷ *diversum a bono*.

8. Ἄξιος, *dignus*; ἀνάξιος, *indignus*; ἐγκρατής *compos*, *qui coercere scit*, ac regere; ἀκρατής idest, ἡττων, *qui vincitur*, *qui succumbit*. Sic multa alia.

9. Comparativa, et superlativa: ut Κροίσος πλεσιώτερος, *Croeso ditior*: σοφώτατος ἀπάντων, *omnium sapientissimus*.

Huc pertinent ea, quae superlativorum vim habent: ut ἐξαίρετος, *eximius*; ἕξοχος, *idem*; κορυφαῖος, *princeps*, et similia.

Cum Dativo iunguntur haec:

1. AEqualitatis, ac similitudinis, et contraria: ut ἴσος, *aequalis*; ἀἴσιος *inaequalis*;

lis; ὅμοιος, *similis*; παρόμοιος, *adsimilis*;
ἀνόμοιος, *dissimilis*

2. Ἐπιτήδειος, *idoneus*; ἀναγκαῖος, *necessarius*; πιστός, *fidelis*; et similia. Item quae adfectionem aliquam significant: ut εὖνους, *benevolus*; κακόνους, *malevolus*, cet.

3. Commodi, et incommodi: ut λυσιτελής, σύμφορος, ἀφέλιμος, ἐπωφελής, χρήσιμος, *utilis*: ἀλυσιτελής, ἀσύμφορος, ἀνωφελής, ἀχρηστος, *inutilis*.

4. Composita a σὺν, et ὁμῶς: ut σύσκητος τῷ πατρὶ, *contubernalis patri*: ὁμόφητος ἐμοί, *mecum sentiens*. Item cum Genitivo, ὁμοτράπεζος τῷ βασιλέως, *eadem cum rege mensa utens*.

5. Verbalia passive sumpta: ut ἀγνωστον πολλοῖς, *vulgo ignotum*: ζηλωτός τοῖς ἄλλοις, et apud Isocr. ὑπὸ τῶν ἄλλων, *aliorum opinione beatus*.

6. Variantia quaedam: γείτων τέτρω,
vel

vel τέττε , *vicinus huic* , vel *huius*. Sic. φίλος , *amicus* ; ἐχθρὸς , *inimicus* ; ἴδιος *proprius* ; κοινὸς , *communis* ; ἐναντίος , *contrarius* ; et similia.

1. Cum Accusativo ponuntur multa per synecdochen , subaudito κατὰ : ut λευκὸς τοὺς ὀδόντας , *albus dentes* , idest , *albis dentibus* : ὁμοίος τὰλλα , *cetera similis* , i. e. *quoad cetera*. Interdum Accusativus transit in Dativum : ut ἀπλῆς τῷ τρόπῳ , *simplex moribus*. Accusativus huiusmodi etiam substantivis additur : ut Σύρος καὶ τοῦνομα , *Syrus et nomine* , et *patria*. Vide Substantiva. Aliquando Accusativo additur praepositio εἰς , ut ὁμοίος εἰς φύσιν , *moribus* , sive *natura similis*.

2. Accusativus interdum redundat: ut δέκα τὸν ἀριθμὸν , *decem numero* : τοσῆτοι τὸ πλῆθος , *tam multi* : τηλικῆτοι τὸ μέγεθος , *tam magni*.

3. Quaedam Accusativo gaudent interveniente praepositione; ut *πρόθυμος* *eis* *ταῦτα*, *promptus ad haec*: *ὀκνηρὸς* *eis*, vel *περὶ ἅπαντα*, *piger ad omnia*; *timide accedens ad omnia*.

1. Adiectivis iunguntur etiam Verba infinita, participia, praepositiones, particulae.

Verba infinita saepissime. Vide Infinit.

Participia minus saepe; sed iunguntur tamen his et similibus: *δῆλος*, *καταφανής*, cet. ut *δῆλός ἐστι παίζων*, quod et, *φαίνεται παίζων*, *manifestus est iocans*, i. e. *manifestum est*, vel *adparet*, *eum iocari*.

Praepositiones etiam cum suis casibus adhaerent adiectivis: ut *ἀνήμερος ἐπὶ τῶν ἄλλων*, vel *eis ἄλλος*, *inhumanus in alios*: *φρόνιμος περὶ τούτων*, idest, *σοφὸς τάδε*, *peritus harum rerum*.

Particulae adhaerent comparativis: *πλε-*

σιώτερος ἢ Κροῖσος , ditior quam Croesus. Reperiuntur et cum positivis, ut ἔδεν ἄλλο, ἢ τῆτο, *nihil aliud quam hoc.*

2. Adiectiva neutro genere fiunt substantiva: ut τό διάφορον, idest, ἡ διαφορά, *differentia*, cet.

Item in aliis generibus, et quidem in ἀλλήλων semper, ut ἐφίλην ἀλλήλης, amabant inter se: in quibusdam non semper, ut πάντες, πολλοί, ὀλίγοι, ὁ γείτων, οἱ προσήκοντες, ὅμοιος, cet. Ex hoc genere est ἕκαστος, quod et αὐτὸς ἕκαστος, et ἕκαστός τις, cet.

3. Adiectiva neutra in singulari et plurali fiunt adverbia, ut πότερον, et πότερα, *utrum.*

Item in aliis generibus: ut δραμαῖος ἦλθεν, currens venit, i. e. curriculo, vel cursim: sic ταχὺς, cet. Eleganter hoc fit in his, quae significant tempus; ut τριταῖος, tertianus, idest, tertio die, cet.

De Pronomine.

1. Possessivorum loco saepius utimur Genitivis primitivorum: ut ὁ ἐμός, ὁ ἐμῶ, vel ὁ ἐμαυτοῦ, *meus*, cet.

Possessivum σφέτερος cum Genitivo relativi; ut τὰ σφέτερα αὐτῶν, *sua*: sic et τὰ ἴδια αὐτῶν.

2. Demonstrativa ἕτος, et ἐκεῖνος nominibus praeposita vel postposita, iis fere semper largiuntur articulum, ut κατ' ἐκεῖνος τοὺς χρόνους, *illis temporibus*; ἕτος ὁ λόγος, *hic sermo*; αὕτη ἡ ἀρχὴ, vel τῆτο ἀρχὴ τῶν κακῶν, τὸ μὴ θέλειν, cet. *hoc est principium malorum, nolle*, cet. ὁ ἀγῶν ἕτοσι, *hoc certamen*.

3. Relativum αὐτὸς, *ipse*: sed praeposito Articulo ὁ αὐτὸς, *idem*. Atque hoc Dativo iungitur: ut γινώσκει τὸ αὐτὸ ἡμῖν, *idem sentit quod nos*.

Pro Dativo interdum aliae dictiones: ut Chrysost. ταῦτόν ποιήσεις, ὡσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξῆγες, *idem feceris, ac si piscem ex aqua extraxeris.*

4. Dativus relativi αὐτὸς interdum ita ponitur, ut subaudiatur σὺν: ut εἶλε τὴν ναῦν αὐτοῖς τοῖς ἐπιβάταις, *navem cepit una cum ipsis vectoribus.*

De Verbo.

Verborum genera constituemus tria, Activum, Passivum, Neutrum. In activis ponentur ea, quae quacumque terminatione Accusativum habent patientem: in Passivis, quae Genitivum agentem: in Neutris, quae neutrum.

De Activis.

Activa, ut apud Latinos, sic et apud Graecos, nunc cum solo ponuntur Accusativo: ut ἀσπεῖν τὴν ἀρετὴν, *virtutem colere;*
nunc

nunc praeter Accusativum habent et alium casum, Genitivum videlicet in Possessivis, Dativum in Adquisitivis, Accusativum in Transiivis.

1. Possessiva sunt primum verba commonefaciendi: ut ἀναμνήσκω, vel ὑπομνήσκω σε τῶ ὄρκῳ, *admoneo te iurisiurandi.*

Hic Genitivus aliquando transit in Accusativum: ut ταῦθ' ὑμᾶς νῦν ὑπέμνησα, *haec vobis nunc in memoriam redegi.*

2. Accusandi, damnandi, absolventi. Cum his enim et similibus crimen ferme ponitur in Genitivo: ut αἰτιῶμαι, ἐπιτιῶμαι, διώκω, διακᾶθω, κατηγορῶ, γράφομαι (reperitur et γράφω) τὸν ἀδελφὸν προδοσίας, *accuso fratrem proditionis.*

Hic Genitivus criminis et manet in passivis, ut διώκομαι, κατηγορεῖμαι προδοσίας, *accusor proditionis; et reperitur in neutris, ut ἐπιζέρομαι σοι φόβῳ, arcesso te caedis.*

Crimen saepe in Accusativo, maxime si persona in alio ponatur casu: ut κατηγορῶ σε κλοπὴν: atque hoc rectius, quam κατηγορῶ σε κλοπῆς, *accuso te furti*; καταψηφίζομαι σε κλοπὴν, *condemno te furti*.

Poena eodem modo frequentissime in Accusativo: ut καταγινώσκω, κατακρίνω, καταψηφίζομαι σε θάνατον, τιμῶμί σοι θάνατον, *danno te capite*: raro in Genitivo, tum videlicet, quum persona ponitur in Accusativo: ut καταγινώσκω σε θανάτου.

Verbum ζημιῶ valde variat. Dicimus enim ζημιῶ σε χρημάτων, χρήμασι, χρήματα, et εἰς χρήματα, *mulcto te pecunia*. Usitatissimus autem hic est Dativus, uti et in passivo: ut ζημιῶμαι θανάτῳ, φυγῇ, cet. *mulctor morte, exsilio, cet.*

Ad hanc regulam pertinent verba laudandi, probandi, admirandi, et contraria: ut μακαρίζω σε τῆς ἀρετῆς, *beatum te praedi-*

co ob virtutem; ζηλώ, idem; ἐπαινῶ, laudo;
ἀποδέχομαι, probō; θαυμάζω, admiror, cet.
Item permutatis inter se casibus, μακαρίζω
σε τὴν ἀρετὴν, cet.

Item pro casu rei aliud quidpiam: ut
θαυμάζω σε, ὅπως ἔλέγεις, cet. Isocr. miror
te non dicere, vel, qui non dicas: cet.

AEstimandi. Hic pretium ponitur in
Genitivo: ut πολλῶν τιμῶμαι ταῦτα, magni
haec aestimo: πλείονος, vel μέζονος, pluris:
πλείεσθ, plurimi, vel maximi.

Item addita praepositione πρὸ, vel ἀντί:
ut πρὸ πάντων, vel ἀντί πάντων τιμῶμαι, ma-
ximi aestimo, vel, nihil est quod malim,
nihil est quod aequè cupiam, nihil est om-
nium rerum, quod non minoris putem.

Ποιῶμαι ferme cum περὶ: ut περὶ πολλῶν ποι-
ῶμαι τὴν εἰρήνην, pacem magnifacio: περὶ πλεί-
ονος, pluris, cet. ut supra: περὶ ὀλίγων, parvi:
περὶ ἐλάττωνος, minoris: περὶ ἕδενός, nihili.

Sic

Sic ἔδ' ἐν τίθεμαι, vel παρ' ἔδ' ἐν τίθεμαι τὰ ἐπι
 γῆς, *ea quae in terris sunt nihili facio*. Sic
 μηδ' ἐν τίθεσθαι apud Basilium reperitur, et
 hoc modo: ἐν μεγάλῳ τίθεμαι, vel ποίεμαι,
magnifico.

Huc referri potest ἀξιῶ, *aestimo*: ut
 πόσῃ ἀξιοῖς ταῦτα; *quanti haec aestimas?*
 Item *dignum puto*: ut κοινῆς τραπέζης ἀξιώσας
 αὐτὸν, *communi eum dignatus mensa*.

Quaedam Genitivum habent pro La-
 tinorum Ablativo. Ea sunt haec sequentia.

I. Verba implendi, onerandi, et con-
 traria: ut γεμίζω τὴν φιάλην οἴνῳ, *impleo*
phialam vino; πῖμπλημι, *impleo*; πλιρόω,
idem; κενόω, *evacuo*.

Apud Diodorum pro Genitivo reperitur
 et Dativus cum Verbo πληρόω.

Ad implendi Verba referri potest γεύω
 σε τῶν θεῶν, *gustum do tibi rerum di-*
vinarum.

2. Liberandi : ut ἀπαλλάττω σε τῶν κακῶν , *libero te malis* : λύσω σε τῶν δεσμῶν , *solvam te vinculis* : ἔπαυσέ με τῆς ἀνίας , *finem moerori meo attulit*.

Item cum praepositione : ut ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς πονηρῆς , *libera nos a malo*. Sic ῥῦσθαι , vel σώζειν τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων , ἐκ τῆς θανάτου , *cet. liberare , eripere aliquem e periculis , morte , cet.*

3. Privandi : ut γυμνῶ σε πάντων τῶν ἀγαθῶν , *spolio te omnibus bonis*.

4. Pellendi , prohibendi , removendi , ac separandi : ut διώκω , ἐλαύνω , ἐκβάλλω σε τῆς οἰκίας , *eiicio te domo* : εἶργω , κωλύω τὸν πατέρα φόνος , *prohibeo patrem caede ; idest , impedio , quominus caedem faciat* : ἐχώρισέ με τῶν ἄλλων , *segregabit me ab aliis*.

Item addita praepositione , quando Accusativus est rei , ut Chrisost. τὸν τῆς θεῆς φόβον ἐκ τῆς ψυχῆς ἐξελάσαι , *Dei timorem ex animo expellere*.

5. Multis additur Genitivus significans partem, ut λύκον τῶν ὠτων κρατῶ, *lupum auribus teneo.*

Quae apud Latinos cum separativis in Ablativo interveniente a, ab, abs, de, e, ex, ea apud Graecos haud raro ponuntur in Genitivo interveniente ἀπὸ, παρὰ, ἐκ, aut simili.

Cum huiusmodi igitur Verbis in Genitivo pones primum id, a quo aliquid accipitur, emitur, cet. Secundo, a quo aliquid auditur, discitur, intelligitur. Tertio, a quo aliquid petitur, ut αἰτῆμαι τῆτο παρὰ Θεῶ, *hoc a Deo peto,*

Sic et neutrum δέομαι cum huiusmodi Genitivo: ut τίνοι δέη παρ' ἐμῶ, quid est, quod a me petis? Item sine praepositione, sed cum Accusativo rei, ut iam sit activum. Xenoph. ὅ τι δέοιτο αὐτῶ Κῦρος, quod ab eo peteret Cyrus.

Ad.

Adquisitiva ferme eadem, quae apud Latinos: δέδωκεν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ, *dedit se Deo*: ὁμολογῶ σοι χάριν, vel χαριστήρια τῆς φυλαχθείσης πίστεως, *ago tibi gratias de servata fide*, vel *quod manseris in fide*: ἔγνων, ἔχω, μέμνημαι, οἶδα, ὀφείλω σοι χάριν, *habeo tibi gratiam*: πολλὴν ἔχω σοι χάριν, *magnam habeo tibi gratiam*, *multum te amo*: χάριν οἶδά σοι τέττε, *huius rei habeo tibi gratiam*: χάριν ἴσθι, *beneficii loco pone*: χάριν σοι προσθήσασι. Thucyd. *id gratiae adponent tibi*.

Ἀποδίδωμι, ἀπονέμω, ἀπομνημονεύω, ἐκτίνω σοι χάριν, *refero tibi gratiam*: ἀπεμνήσατο χάριν, *gratiam retulit*. Sic χάριν, vel χάριτας ἀνταποδιδόναι, Bud. in epist. χάριτας ὁμοίας ἀνταποδιδόναι, Esch. *parem gratiam referre*. Is, cui gratia refertur, dicitur χάριν ἀπολαμβάνειν.

Multa apud Graecos sunt Adquisitiva, quae apud Latinos Effectiva, vel potius Ad-

Adfectiva. In Dativo enim ponitur Primo id, quo aliquem armamus, munimus, vestimus. Secundo, quo alimus, ac nutrimus. Tertio, quo implicamus, impedimus, et contra. Quarto, quo ornamus, corroboramus, et contra: ut ἐτείχισεν ἑαυτὸν ἔχ' ὀπλοῖς, ἀλλ' εὐχαῖς, non armis, sed orationibus se munivit.

Multa sunt Adquisitiva virtute prae-positionis, cum qua componuntur: ut περιβάλλειν τινὰ μεγάλαις συμφοραῖς, coniiicere aliquem in magnas calamitates, cet:

Transitiva sunt, quae sequuntur:

1. Αἵτῳ, flagito, peto; ἀπαυῶ, posco, reposco, exigo; ἐκλέγω, πρᾶττομαι, εἰσπρᾶττομαι, et εἰσπράττω, exigo; ut πρᾶττομαί σε μῶν, mnam abs te exigo.

2. Διδάσκω, doceo; ἀναμιμνήσκω, et ὑπομιμνήσκο, admoneo, commonefacio. Duo ultima etiam inter Possessiva posuimus.

3. Quaedam Adquisitiva apud Latinos Transitive sunt apud Graecos: ut ἔπειθω σε ταῦτα, *non possum tibi haec persuadere*; ἐπιτρέπω σε τῆτο, *concedo tibi hoc*; quod tamen et cum Dativo usurpatur.

4. Quaedam beneficii Verba, et contraria: ut εὖ δρῶ, εὖ ποιῶ, εὐεργετῶ, σε μεγάλη, *magnis te adificio beneficiis*. Κακὸν ἐμὲ ἐργάσεται, *dabit mihi malum*. Τί ἂν ἐργάσαιο τῆτον, *vel δρῆς, vel ποιῆς*; *quid huic homini facias?* Βλάπτω σε μεγάλη, *magna tibi adfero detrimenta*. Ἄδικεῖ με πολλὰ, *multis me onerat iniuriis*.

De Ἄδικῶ σε ἀδικίαν vide casus communes.

Si Accusativus rei detrahatur, erunt Activa simplicia: ut Εὐλογῶ σε, *benedico tibi*, cet.

Quaedam Attice sunt Transitive, quae alioqui possessiva: ut Ἀφαιρῆμαί σε τὰ Χρήματα, *Spolio te pecunia*; πρὸ Ἀφαιρῆμαί σε

τῶν χρημάτων, vel σε τὰ χρήματα: sic ἔ τὰ ἡμέτερα ἡμᾶς ἀποτρεῖ, *etiam ea quae nostra sunt, nobis eripit.*

Geminus Accusativus additur etiam verbis vocandi; ut τῆτο καλῶσί με, *ita me adpellant.*

Item aliis multis: ut Ποιῶ, ἀποδείκνυμι, ἀποφαίνω, καθίστημι, ἀπεργάζομαι αὐτὸν ἐκδαιμονα, *reddo eum felicem: χειροτονῶσιν αὐτὸν ὑπατων, creant eum Consulem.* In his, et similibus uterque Accusativus ferme ad eandem rem pertinet.

Quaedam Activa etiam ad alia pertinent genera. Vide infra in fine Neutrorum.

Ab Activis in ω et μι descendunt Passiva, de quibus infra: sed non ab omnibus; πάχω enim non facit πάχομαι, cet.

Ab Activis in μαι non formantur Passiva. Quaedam tamen ex huiusmodi Acti-

ctivis aliquando etiam Passive usurpantur:
 ut: Πολλά εἴργασται κακά, *multa perpetrata
 sunt mala*, cet.

De Passivis.

Passivis additur Genitivus agentis accedente praepositione, ὑπὸ, παρὰ, πρὸς, et interdum ἐκ: ut τύπτομαι ὑπὸ τῆς διδασκάλης, *verpulo a praeceptore*. Interdum Dativus absque praepositione, ut apud Latinos.

Nominativus, qui Verbo praeponitur, in simplicibus fit ex Accusativo: ut Τύπτω τὸν μαθητὴν, Ὁ μαθητὴς τύπτεται, *verbero discipulum, discipulus verberatur*.

Ante Possessiva hic Nominativus nunc est personae, sequente vel crimine in Genitivo, ut Κατηγορεῖμαι κλοπῆς; vel poena in Genitivo, Dativo, Accusativo, ut κατεφίσηθην φυγῆς, *exilio damnatus sum*: ἐζημιώθην χρήμασι, *multatus sum pecunia*.

κατεκρίθην θάνατον, *damnatus sum capite*: nunc vero rei: ut κατεψήφισται, κατακέρχεται, κατέγνωται με θάνατος, *damnatus sum capite*.

Pro Genitivo poenae reperitur et verbum infinitum, apud Lucianum in Asin. Κατεκέρχίτο θηρίοις ἀποθανεῖν, *damnatus erat ad bestias*.

In Adquisitivis non semper Accusativus transit in Nominativum, manente Dativo: ut Προσάπτω τοῖς ἑμοῖς πολλὰ: πολλὰ τοῖς ἑμοῖς προσάπτεται, *impero meis multa*, cet. interdum Dativus, manente Accusativo: ut Ἐπιτρέπω αὐτοῖς τὴν δίαιταν, αὐτοῖς ἐπιτρέπονται τὴν δίαιταν, *permitto ipsis arbitrium*, cet. Ἐπίστευεν ἑμοὶ τὴν βασιλείαν: ἐγὼ ἐπίστευόμενον τὴν βασιλείαν, *committebat mihi, vel credebat mihi regnum*, cet.

In transitivis persona ferme transit in Nominativum, manente casu rei: ut ἀπαιτῆμαι ἰχθύν, *postulantur a me vires*;

Διδάσκωμαι ὕμνος, *doceor*, vel potius *disco hymnos*, cet.

Si uterque Accusativus ad eandem rem pertineat, ambo transeunt in Nominativum: ἀναγορεύω Κικέρωνα ὕπατον, Κικέρων ἀναγορεύεται ὕπατος, *renuncio Ciceronem Consulem*, *Cicero renunciatur Consul*.

Quaedam Passiva etiam ad alia pertinent genera. Vide infra in fine Neutrorum.

Passiva formantur ferme ex Activis. Vide supra in fine Activorum. Raro ex Neutris. Vide infra in fine Neutrorum.

Passiva nonnunquam supplentur per Activa: ut εἶ ἄρω, et εἶ παῖω, non formant Passivum, sed eius loco dicimus εἶ πάχω ὑπὸ Φιλίππου, *beneficium accipio*, *beneficiis adficio a Philippo*: μεγάλα ὑπὸ τούτου εἶπαθον, *magna ab hoc beneficia accipi*: sic κακῶς πάχει, *male accipi*. Atque hic prepositio ferme est ὑπὸ. Quando vero pro

adverbio est nomen, ut ἀγαθὸν πάχειν, κακὸν πάχειν, δίκαια πάχειν, tunc praepositio est vel πρὸς, vel ὑπὸ: ut ἀγαθὸν πάχειν πρὸς τῶν φίλων, et κακὸν πάχειν ὑπὸ τῶν πολεμίων.

Ab Activis ἀντευδρῶ, ἀντευποιῶ, *beneficium repono*, *beneficium reddo*, Passivum erit ἀντευπάχω, *beneficium mihi redditur*: sed sine casu agentis.

Passiva supplentur et per neutra, ut ἀπέθανον ὑπὸ τῷ Ἑκτοροῦ, *interii*, idest, *occisus sum ab Hectore*. Πέπτειν ὑπὸ τινος, *cadere ab aliquo*, idest, *prosterni*. Μεγάλαις συμφοραῖς ὑπὸ τέτι περιπέπτωκε, *in magnas ab hoc coniectus est calamitates*; Ἐφ' ὑμῶν ἀπολείσθαι, *a vobis interire, interfici*.

De Neutris.

Neutra similitum copulativa sunt ferme haec.

1. Verba substantiva, et eorum vim habentia: ut εἰμι, τυγχάνω, ὑπάρχω, *sum*; γίνομαι, *sum*,

sum, vel fio; πέφυκα, natura sum; ἀποβαίω, evado; πάντες ὑπ᾽ ἤρχον ἔτοιμι, omnes erant parati.

Posterior Nominativus interdum est Participium: ut τυγχάνω γράφων, idest, γράφω, sum scribens, idest, scribo; dicunt Hispani: estoy escribiendo.

Pro εἰμί, vel τυγχάνω, eleganter dicimus τυγχάνω ὄν.

2. Verba vocandi Passive accepta, et eorum vim habentia: ut ὀνομάζομαι, καλέσμαι, προσαγορεύομαι, cet. Ἐκεῖνος ἀκούει ποιητῆς, *ille audit pœta, idest vocatur.*

Observationes.

1. Ex duobus casibus qui copulantur, posterior interdum transit in Genitivum, adsumpto articulo: ut Σωκράτης ἐστὶ σοφός, vel τῶν σοφῶν, *Socrates est sapiens, vel ex numero sapientum.*

2. Verbum Substantivum saepe omit-
titur, maxime si ex Nominativis qui
copulantur, alter est nomen adiectivum
neutrum: ut Αἰσχρὸν σιωπᾶν, *turpe est tacere*.

3. Infinitum huiusmodi neutrorum
non solum copulat Nominativos et Ac-
cusativos, ut apud Latinos, sed etiam
Genitivos ac Dativos: ut τῶν δοκούντων εἶ-
ναι ἀγαθῶν, *eorum, qui videntur boni*. Ἐξέστι
ὑμῖν γενέσθαι μακαρίους, *licet vobis esse beatiss.*

Quae Genitivum regunt haec sunt:

1. Verba Substantiva: ut εἰμι τῶν φίλων,
sum amicorum, idest, *sum in aere*, vel
numero amicorum.

2. Ἐχομαι, *amplector, adhaereo*; ἀνέχο-
μαι, *sustineo* (sed hoc saepius habet Ac-
cusativum) ἀπέχομαι, *abstineo*. Item ἀλα-
γχιζομαί σε, vel ἐπὶ σοί, vel ἐπὶ σέ, *mi-
sereor tui*.

3. Ἀπολαύω, *fruor*; καθιπνῆμαι, *cedo*;

λαμβάνομαι, *prehendo*, *adripio*, *nanciscor*;
 ἐπιλαμβάνομαι, *idem*; εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο,
si ad suos rediisset; πειρῶμαι, *periculum*
facio, *tento*, (*reperitur et πειρῶμαι τ' ἀγαθὰ*);
 συνίημι, *intelligo*; φείδομαι, *parco*.

4. Adpetendi verba: ut ἐπιθυμῶ, *concu-*
pisco; γλίχομαι, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, *adpeto*; ἐράω,
 ὦ, *amore teneor*; ἀντιποιῶμαι, *mihī vindico*,
adpeto; ἑοχάζομαι, *tanquam propositum*
scopum peto. Sed ποθῶ, *desidero*, *cupio*,
amo, cum Accusativo.

5. Adsequendi, impetrandi, et con-
 traria, ut ἐφίεσθαι ἀρετῆς, *virtutem adsequi*;
 συγγνώμης τυγχάνειν, *veniam impetrare*; ἀμαρ-
 τάνειν, διαμαρτάνειν, ἀποτυγχάνειν, *non adsequi*.
 Sic ἀτυχεῖν, πταίειν, σφάλλεσθαι, ψεύδεσθαι,
 pro eodem. Κιχέω tamen, seu κιχάνω, *con-*
sequor, *comprehendo*, cum Accusativo.

6. Copiae, et inopiae: ut ἐυπορῶ, *abun-*
do; γέμω, *plenus sum*; πλεστέω, *dives sum*,
abun-

abundo ; ἀπορῶ , χρῆζω , δέομαι , *egeo*. Sic καθαρεύω , *purus sum* , *vaco*.

Item Genitivus manet , quum Verborum vis explicatur periphrasi : ut ἂν χρείαν ἔχω , quibus egeo ; ἂν αὐτοὶ ἐνδεεῖς εἴσι , quarum rerum ipsi inopia laborant.

Sed λείπομαι cum Dativo apud Aristotelem 3. Ethic. cap. 8. Ὅπως λείπονται τοῖς πλήθεσι , καὶ ταῖς παρασκευαῖς , *quum destituuntur multitudine , et adparatu*. Item βρῶ , *scateo* , *abundo* cum Dativo , et cum Accusativo.

7. *Communions*: ut μετέχω , μεταλαμβάνω , κοινωνέω , *particeps sum* , *socius sum* ; κληρονομῶ , *heres sum*. Additur praeterea interdum etiam Dativus personae. Vide infra.

8. *Curae , et negligentiae* : ut φροντίζω , μέλομαι , ἐπιμέλομαι , ἐπιμελέομαι , κήδομαι , *curo* ; ἀμελῶ , παραμελῶ , ἀφυλακτῶ , *negligo* ; ὀλιγωρῶ , *parum curo*.

Sic

Sic ἔ φροντίζω, ἔδέν φροντίζω, τοσῶτον φροντίζω τῶν φίλων. *Item cum Accusativo*: τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα.

Item cum praepositione: φροντίζω ὑπὲρ σωτηρίας: φροντίζω περὶ τῶν ἐνθάδε, *vel* περὶ τὰ ἐνθάδε: *item cum adverbio*: φρόντιζε, ὅπως ποιήσεις: ἔ φροντίζω, εἴτε χεῖρον, εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα.

9. *Differentiae, ac distantiae*: ut διαφέρω, *vel* διενήνοχα, δίσταμαι, *vel* διέστηκα, *differo*; ἀπέχω, *absum*; πολὺ διαμαρτάνεις τῆς ἀληθείας, *longe a veritate aberras*.

Item cum Infinitivo, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, *parum aberat, quin interficerent*.

10. *Dominationis*: ut ἄρχω, *impero*; δεσπόζω, κρατέω, κυριεύω, τυραννέω, *dominor*; βασιλεύω, *regnum obtineo*; δυνατεύω, *principatum gero*; sic ἐπιστατῶ, προσατῶ, προσατεύω, *praesum, tueor*. *Item* ἠγῆμαι, *sed vel cum Genitivo, vel cum Dativo*: ut ἠγῆμαι

σε, *praesum tibi*, vel *duco te*; ἡγῶμαι σοι,
dux sum tibi, *praeo*: sic et ἀνάσσω, *impero*.

11. Excellentiae, ac praestantiae: ut
 προφέρω, προϊέχω, ὑπερέχω, *praesto*; διαφέρω,
excello. Item contraria, ἀπολείπομαι, ἡττῶμαι,
 νικῶμαι, *cedo*, *vincor*, *cet*. Reperitur cum
 duobus ultimis etiam Dativus. Habent et
 constructionem passivam.

Interdum huius ordinis Verba habent
 Accusativum virtute praepositionis, cum
 qua componuntur: ut ὑπερβάλλω σε, *cet*.

12. Incipiendi, ac desinendi: ut ἀρ-
 χομαι, *incipio*, παύομαι, λήγω, ἀφίσταμαι,
desino, *desisto*. Huc pertinet ὑπάρχειν
 ἀδικίας, *iniuria lacessere*, priorem esse in
inferenda iniuria.

13. Memoriae, et oblivionis: ut
 μέμνημαι, *memini*; λανθάνομαι, et saepius ἐπι-
 λανθάνομαι, *obliscor*, ἀμνημονῶ, *non recordor*.
 Reperitur et Accusativus: Demosth. ἔδ'

ἀμνήμονεῖ τοὺς λόγους, *neque obliviscitur sermones*. Xenophon, ἐπελάθῃ τι, ὧν ἐβέλε εἰπεῖν, *oblitus es aliquid eorum, quae dicere volebas*.

Genitivus interdum habet praepositionem. Lucian. περὶ τοῦ ποδὸς ἀναμνηθεῖς, *pedis mentionem faciens*.

14. Verba sensuum: ut ἀκέω, *audio*; ὀσφραίνομαι, *olfacio*; γεύομαι, *gusto*; ἅπτομαι, θίγω, ψάω, *tango*; αἰσθάνομαι, *sentio*. At videndi verba Accusativum habent, interdum et alia.

15. Verba quaedam absoluta fiunt possessiva virtute praepositionis, cum qua componuntur: ut ἐκπίπτειν τῶν φηνῶν, *ex mente discedere*.

Quae regunt Dativum, haec sunt.

1. Verba Substantiva: ὑπάρχει μοι χρήματα, *sunt mihi nummi*.

2. Auxilii nonnulla: ut βοηθῶ, *opitutor*;
ἀμύ-

ἀμύνω, *idem*; συναγορῶ, et συναγορεύω, *patrocinator*.

3. Colloquii, et consuetudinis: ut διαλέγεσθαι, ἐντυγχάνειν, λαλεῖν, ὁμιλεῖν τῷ θεῷ, *cum Deo colloqui*. Sic ἐγγίζειν, *accedere*; θαμίζειν, *frequenter accedere, vel audire*. Huc refer εὐχομαι, et προσεύχομαι, *precor*.

4. Commodi, et contr. λυσιτελέω, συμφέρω, *prosum*; λυμáινομαι, *noceo*. Sed βλάπτω, *laedo, noceo*; κακουργέω, *infesto*; ἀδικέω, *iniuria adficio*; ὠφελέω, *iuvo, prosum*: ὄνημι, *idem*, Activa sunt.

5. Convenientiae: ut ἀρμόζειν, vel ἀρμόττειν, πρέπειν, προσήκειν, *convenire*. Ex his primum etiam sequente praepositione, ut ἀρμόττει πρὸς ταῦτα, vel εἰς ταῦτα.

6. Eventus: ut πολλά μοι ἐγένετο, συνέβη, *cet. multa mihi acciderunt*.

7. Favoris, aut studii, et contraria, ut εὐνοέω, *bene volo*; χαρίζομαι, *gratificor*; φθονέω, *invideo*; ἐχθρεύω, *odi*; sed μισέω *idem, cum*

cum Accusativo, cui aliquando additur praepositio ἐπί.

8. Fidei: ut πιστεύω, *credo, confido*; πείθομαι, *idem*; πέπειθα, *confido, nitor*; θαρρῶ, *idem*. Item θαρρῶ, ποιεῖν, *audeo facere*.

9. Iubendi, ut παρήγγειλεν αὐτοῖς, ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, *praecipit iis, ab Hierosolymis ne discederent*: παραίνω σοι γράφειν. Sic παρακελεύω, ὑποτίθεμαι. Sed κελεύω σε ποιεῖν, cum Accusativo.

10. Irae: ut ὀργίζομαι, χαλεπαίνω, *irascor*. Huc referri posunt ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, *increpo, obiurgo*: μέμφομαι, *reprehendo* (quod et cum Accusativo) λοιδορῶμαι, *convicior*.

11. Obsequii: δαλεύω, λατρεύω, *servio*; ὑπηρετέω, *ministro, famulor*; πείθομαι, πείθω, *obtempero*; ὑπακῶ, *obedio* (quod et cum Genitivo, ut ὑπακῶ τῷ λόγῳ, *pareo rationi*) εἴκω, *cedo*; συμφέρομαι, *consentio*;

ὁμογνωμονέω , *idem* : sed θεραπεύω , *colo* , *obseruo* cum Accusativo.

12. Repugnantiae : ut ἐρίζω , *philoneiceō* , *contendo* ; διαφέρομαι , *dissideo* ; μάχομαι , *pingo* ; ἀντίσταμαι , *obsisto* ; ἀντιλέγω , *contradico* ; παλαίω , *luctor* ; ἀμφισβητέω , *dissentio*.

13. Sequendi : ἀκολουθέω , ἔπομαι , παραμαρτέω , *sequor*. At διώκω , *persequor* , *consector* , *cet.* cum Accusativo ; et ἐπιπαύω , *idem* , cum Dativo , vel Accusativo.

14. Vicinitatis , et consuetudinis : ut γειτνιαῶ , *vicinus sum* ; ἐγγίζω , *πλησιάζω* , *adpropinquo*.

15. Utendi : ut χρῶμαι , *utor* ; καταχρῶμαι , *abutor* ; παραχρῶμαι , *idem* : ἀσθενεστέρῳ ἂν ἐχρώμεθα Φιλίππῳ , *infirmiore uteremur Philippo*.

16. Mixta quaedam : ut ἀρέσκειν , *placere* , ἀπαρέσκειν , *displicere* ; ἀπεχθάνεσθαι , *in odium incurrere* ; ἀρκεῖν , *satis esse* ; εὐαικένας ,

ὁμοῖσθαι, *similem esse*; ἡδισθαι, *delectari*; κολλᾶσθαι, *adfixum esse, adhaerere*; περιπίπτειν, *incidere*; χαίρειν, *gaudere*; ἀχθεσθαι, *dolere*. Huc pertinent ἀγαπᾶω, ἀρέσκομαι, ἀρκῶ, εὐεργω, *boni consulo, contentus sum*: sed vel cum Dativo, vel cum Accusativo. Item ἀγαπᾶω ἔχων, *idest, ἀγαπητόν ἐστὶ μοι ἔχειν*, *satis est mihi habere*.

Quaedam Dativum habent personae, et Genitivum rei: ut συγγινάσκω, *ignosco*; μέμφομαι, *reprehendo*; βασκαίνω, *invideo*; μετέχω, μεταλαμβάνω, κοινωνέω, *socius vel particeps sum*; μεταδίδωμι, *communico*; ἀμφισβητῶ σοι τῶτων, *in his abs te dissentio, haec tibi non concedo*.

Neutra interdum habent constructionem Passivorum.

Ex Neutris interdum formantur Passiva, sed raro: ut ἀμελῶ σε, *negligo te*; ἀμελῶμαι σε, *negligor abs te*; πολεμῶ, *bellum*

gero ; πολεμῆμαι , bello petor.

Nonnulla Verba ad plura pertinent genera : ut φεύγω τοὺς κακοὺς , fugio improbos : φεύγω τῶν κακῶν , accusor (et in exsilium agor) ab improbis : et φεύγω absolute , fugio , reus sum , exulo : ἐγκαλῶ σοι ἀδικίαν , ἐγκαλῶ σοι ἀδικίας , accuso te iniuriae : κατηγορῶ σε , vel κατὰ σὲ , accuso te , κατηγορῶ σε φόνοσ , vel περὶ φόνοσ , accuso te caedis ; κατηγορῶ σε κλοπῆσ , et κατηγορῶ σε κλοπῆν , accuso te furti , ut supra in activis : ἔχομαι ὑπὸ τῆσ λαίδοσ , habeor a Laide : ἔχομαι τῆσ ἐλευθερίασ , amplector , vel tueor libertatem.

De Impersonalibus.

Impersonalia construuntur his ferme modis.

1. Absolute : ut συνέφει , coelum obductum est nubibus ; ἕει , pluit ; ἀστράπτει , fulgurat ; βροντᾶ , tonat.

2. Cum solo Genitivo : ut τί χρὴ φίλων ; *quid opus est amicis?*

3. Cum Dativo , et Genitivo : ut δεῖ , ἐνδεῖ , προσδεῖ , *opus est ; μέλει , curae est ; μεταμέλει , poenitet ; διαφέρει , interest ; μέτεσι μοι κινδύνων , idest , μετέχω . Sic δεῖ μοι , idest , δέομαι , cet . Item cum particula , ut Arist. 5. Ethic. cap. 3. οὔτε γὰρ ἵνα ἐπαινῆται , μέλει αὐτῷ , οὔθ' ὅπως οἱ ἄλλοι ψέγωνται , *neque enim ut laudetur , ipsi curae est , neque ut alii reprehendantur .**

4. Cum Accusativo , et Genitivo , ut ἔσθ' ἐν τί σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης , *nihil opus est tibi hac dementia .* Homer. Iliad. η. , et alibi .

5. Cum solo Infinito : ἐνδέχεται , ἐστὶ , *copia est , licet : χρὴ , δεῖ , oportet : ἀρμόζει , πρέπει , προσήκει , decet , convenit : συμβαίνει , contingit , accidit : ut ἐστὶ νυνὶ ἐντυχεῖν τῷ διασκόλῳ ; licet ne nunc convenire praecceptorem?*

6. Cum Dativo, et Infinito: ἀρέσκει, placet; ἀπαρέσκει, displicet; δοκεῖ, videtur; ἔξεστι, licet; περίεστι, datur, contingit; συμφέρει, conducit; πρέπει, προσήκει, συμβαίνει, ut supra: ἐπέρχεται, in mentem venit: ἐπήει μοι γελᾶν, risus mihi oboriebatur. Sic ἀρκεῖ, ἔξαρκεῖ, ἀπόχρη. Reperitur et ἀποχρᾶ apud Herodotum, et ἔυχρᾶ, et καταχρᾶ, satis est, sufficit. Item ἀποχρέεται apud eundem Herodotum, pro eodem.

7. Cum Accusativo, et Infinito: χρῆ, δεῖ, ἐστὶ: ut χρῆ ἐμὲ σιγᾶν, oportet me tacere, cet.

8. Cum Dativo, vel Accusativo, et Infinito: ut διαφέρει, συμφέρει, πρέπει ἡμῖν, vel ἡμᾶς εὐσεβεῖν, colenda nobis est pietas: sic προσήκει; sic συμβαίνει.

Quaedam ex his variis modis construuntur, quae paullatim poterunt observari.

Impersonalia Passivae vocis apud Graec-

cos reperiuntur pauca, ex quorum numero sunt haec: *ικανῶς εἴρηται*, *satis dictum est*: *ικανῶς ἤδη τεθρήνηται*, *satis iam lamenti*: *νερόμιται*, *lege cautum*, vel *in more positum est*: *πέπραχται*, *dictum est*, *conclamatum est*.

Additur interdum casus: *ἀπέριται σοι μὴ ποιεῖν*, *interdictum est tibi ne facias*: *εἴμαρται σοι νικᾶν*, *in fatis est tibi ut vincas*: *κινδυνεύεται μοι διαφθαῖναι*, idest, *κινδυνεύω*: sic *ἤυχται μοι*, *ἠγωνίσθη μοι*, cet. Item Accusativus: *γυμνὸς εἰσέραι νομίζεται*, *nudos ingredi mos est*.

De Casibus Communibus.

In Genitivo ponuntur ferme haec:

1. Materia: ut *πεποιήται χρυσοῦ*, *ex auro factum est*. Addi potest et praepositio *ἐκ*, vel *ἐξ*.

2. Ea res, quae non patitur: ut *πίνειν ὕδατος*, quod et *πίνειν ὕδωρ*, *aquam bibere*.

Item pars illa, quae maxime patitur: ut κρέμασμαι τῶν ὠτῶν, *auribus suspensus sum*, vel pendeo: τῆς ῥινὸς ἔλκειν τινὰ, *naso aliquem trahere*.

Sic κατέαγα τῷ κρανίῳ, vel τῆς κεφαλῆς, per synecdochen, *comminutum est mihi caput*. Nonnunquam additur praepositio: ut τῷστον ἐκτέμωμεν ἐκ τῆς γαστρός, *huic secemus ventrem*: κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τῷ τραχήλῳ, *suspendere seipsum collo*. Sic et post nomen adiectivum: ut ἀχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς, *incommodum ex ungula*.

3. Pretium: ut ἐκ ὠνῆμαι τοσούτῃ μετάνοιαν, *non emo tanti poenitentiam*: πέντε δραχμῶν ἐπιτάμην, *quinque drachmis emi*. Genitivo additur nonnunquam praepositio, sed raro. Ioel. τὰ κοράσια ἐπάλαν ἀντὶ τῷ οἴνῳ, *puellas vendebant pro vino*. Sic Epictetus *Enchir. cap. 30*. μὴ προϊέμενος ταῦτα, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκειται, *non relictis, vel non neglectis*

ctis iis , quibus illa venduntur.

Reperitur pretium et in Dativo, cet. ut ἰδίῳ αἵματι , privato sanguine. Etiam hic addi potest praepositio ἐπί , ut ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάττω σε τῶν δεινῶν , magna mercede libero te periculis.

4. Species temporis: ut νυκτὸς ἦλθε , nocte venit. Vide infra.

5. Participia absolute sumpta. Vide Participia.

In Dativo ponuntur haec sequentia:

1. Instrumentum : ut χεὶρὶ αὐτὸν ἐπάταξεν , manu eum cecidit.

2. Causa : ut φθόνῳ τῆτο ποιεῖ , ex invidia hoc facit.

Explicatur causa etiam per praepositionem cum suo casu : ut ὑπὸ φθόνῳ , vel διὰ φθόνον. Sic ὀγκῶσθαι ἐπὶ γένει , ἐπαίρεσθαι ἐπὶ πλῆτῳ , φυσᾶσθαι ἐπὶ δυνάμει , ἐδλεῖν θέμισ ἐστὶ ,
tumere genere , superbire divitiis , inflari

potentia, nulli ius est. Xenoph.

Item per Participium: ut πάντα ὑπομένει
δόξης ὀρεγόμενος, *omnia sustinet gloriae cupi-*
ditate.

3. Modus: ut τίνι τρόπῳ γράφεις; *quomodo*
scribis? πορεύεσθα ἀγαθῇ τύχῃ, proficiscere bonis
avibus.

Modus effertur etiam per διὰ cum Ge-
nitivo. Demosth. διὰ καρτερίας ἔδ' ἐν ἀνάλωτον
πέφυκε, *per patientiam nihil non expugna-*
bile est. Item per Accusativum sine prae-
positione, ut τῷτον τὸν τρόπον, *hoc modo: ὁν*
τρόπον, quomodo, cet.

4. Excessus, idest illud, quo excessus,
differentia, ac similia significantur: ut
ἐπιάντων διαφέρεις τῇ σοφίᾳ, *omnes antecellis*
sapientia.

Excessus effertur etiam per κατὰ cum
Accusativo: ut κατὰ σύνεσιν, ἢ ἄλλό τι προέχειν.

5. Quantitas, seu modus excessus: ut

ποσῆτω προέχει τῶν ἄλλων, *tanto praestat ceteris*. Hoc et in Accusativo : ut τοσῆτο πολὺ, *cet.*

6. In Dativo ponitur etiam ea persona, in cuius gratiam commodum aut incommodum aliquid fit : ut παιδεύω σοι τὸν υἱόν, *instituo tibi filium*.

In Accusativo ponitur spatium loci, et temporis, de quo infra.

Eleganter apud Graecos multa Verba admittunt Accusativum nominis significantis eundem actum : ut ἀδικῶ σε ἀδικίαν : γράφωμαί σε γραφήν. Sic διώκω σε γραφήν : κρατῶ μάχην : βαδίζω ὁδόν : et similia.

Multis Verbis additur Accusativus per Enallagen : ut μαρτυρῶν βλέπειν, *torvunt intueri*, *cet.*

Item per Synecdochen in Passivis : ut κείρομαι τὸ ἥπαρ, *tondeor iecur*, idest, *tondetur mihi iecur* : et in Neutris : ut ἀλγῶ

τὴν κεφαλὴν, *doleo caput*, idest, *dolet mihi caput*, *laboro ex capite*.

Verbis compositis frequenter additur casus virtute praepositionis: ut ὑπερίσταμαι ἐκείνῃς, *pro illo sto*: ἐμμένειν τοῖς εἰρημένοις, *stare promissis*, *servare pacta*: παρέπλευσαν ταῦτα τὰ χωρία, *praeternavigarunt haec loca*.

Locus.

Status in loco: ποῦ; *ubi*? ἐπὶ βαβυλῶνος, *Babylone*: ἐπὶ ἀγρῶν, *ruri*: ἐν ἄλλῃς, *apud inferos*.

Ἐν Ῥώμῃ, *Romae*: ἐν ἀγορᾷ, *in foro*: πρὸς τῇ πόλει, *ad urbem*: παρ' Ἡσιόδῳ, *apud Hesiodum*.

Ἐς Ὑπάτα οἰκεῖν, *habitare Hypatis*: κατ' ἐρημίαν, *in solitudine*.

Motus de loco: ποθεν; *unde*? ἐκ Ῥώμης, *pro quo et ἀπὸ Ῥώμης*, *Roma*: ἐξ ἀγρῶν, *rure*: παρὰ Σωκράτους, *a Socrate*.

Motus ad locum: ποῖ; *quo*? ἐπ' οἴκῃς, *domum*: γειέσθαι πρὸς τῇ γῆ, *ad terram adpelle-*
re:

re: ἐπὶ τὴν πόλιν, *ad urbem*: εἰς, vel ἐς πόλεμον,
in bellum: πρὸς τοὺς φίλους, *quod et* ὡς, vel
 παρὰ τοὺς φίλους, *ad amicos*.

Motus per locum: πῆ; *qua?* διὰ τῶν ὄρων,
per montes: τῆ κλίμακι, *per scalas*: παρὰ τὰ
 τεῖχη, *praeter moenia*.

Spatium loci ponitur in Accusativo: ut
 ἀπέχει τῆς πόλεως ἑκατὸν στάδια, vel σταδίους,
abest ab urbe centum stadia.

Tempus.

Species temporis: πότε; *quando?* νυκτὸς,
nocte. Sic πολλῶ, ἐκ πολλῶ, *dudum*: τρίτον
 ἔτος τετρί, vel τρίτον ἢ ἡ ἔτος, *ab hinc triennium*,
 vel *triennio*: quae responderi possunt ad
 interrogationem factam per *quam dudum?*
 vel *quam pridem?*

Ἀφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν, ἢ τεττάρων
 ἡμερῶν: *revertar huc triduo, aut quatrduo*,
vel intra tres, aut quatuor dies.

Spa-

Spatium temporis : πόσον χρόνον ; *quandiu?*
 πολὺν , vel συχνὸν χρόνον , *diu* : τρία ἔτη , *tres*
annos. Item τρισὶν ἔτεσι , *tribus annis*.

De Verbo Infinito.

1. Infinitum ante se habet Accusativum , ut apud Latinos ; ut οἶδα πολλοὺς ἐλπίζειν , *scio multos sperare*, idest, οἶδα πολλοὺς, ὅτι ἐλπίζουσι , *saepius*, οἶδα , ὅτι πολλοὶ ἐλπίζουσι.

2. Accusativus ante Infinitum potest omitti , si Verbum finitum et infinitum referantur ad eandem personam ; ut ἀπαγγέλλομαι ἔξαι , *polliceor me venturum*.

3. Pro Accusativo saepissime est Nominativus : ut φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι , *dicit se auctorem fuisse*.

1. Infinitum haud raro adhaeret Verbo Neutro finito sine ullo casu , ut αἰχύνομαι γράφειν , *pudet me scribere*.

Eleganter ponitur cum μέλλω : ut μέλλω

ποιεῖν, vel ποιήσῃν, *sum facturus*. Reperitur et cum Aoristo.

2. Interdum adhaeret Nomini substantivo: ut καιρὸς ἔκετι μέλλειν, *tempus est iam non amplius cunctandi*.

Saepissime Adiectivo; ut δεινὸς λέγειν, *eloquens*; δεινὸς πράττειν, *efficax*, acer rebus gerendis; ἄξιος, ἐπιτήδειος τυχεῖν, *dignus*, idoneus qui impetret: δίκαιος ἀπολωλέναι, *dignus qui pereat*, cet.

3. Redundat aliquando; ut τὸ νῦν εἶναι, *nunc*: ἐκὼν εἶναι, *lubens*.

4. Ponitur absolute; ut συνελόντι φάναι, *ut summam dicam*: et praeposito ὡς, ut ὡς εἰπεῖν, *ut ita dicam*, pene dixerim: ὡς ἕως εἰπεῖν, *ut ita dicam*, ut verbo dicam, *ut paucis dicam*: ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, *ut simpliciter*, ut uno verbo dicam: ὡς τῷ πᾶσι εἰπεῖν, *ut in unum dicam*: ὡς γέ μοι δοκεῖν, *ut mihi qui-*

quidem videtur : ὡς εἰκάσαι, vel ἀπεικάσαι, *ut conicere licet* : ὡς ὑπομνήσαι, *ut monendi gratia*, cet. item praeposito ὡςτε, *ut* : vide supra de Coniunctionibus : item ἐπειδὴ, *postquam* ; ut ἐπειδὴ γενέσθαι ἐπὶ τῆ οἰκίᾳ, *postquam venit ad aedes* : item πρὶν, *antequam*, ut πρὶν εἰπεῖν, vel πρὶν ἢ εἰπεῖν, *priusquam dicam*, πρὶν ἢ τις ἀλέκτορα φωνῆσαι, *priusquam bis gallus cantet*, Marc. 14.

1. Dependet a Verbo subaudito, maxime in salutationibus epistolarum ; ut Βασίλειος Λιβανίου εὖ πρᾶττειν, *Basilii Libanio S.* Sic χαίρειν et ὑγιαίνειν, sed hoc posterius rarissimum. Subauditur autem Verbum πρῶσάττει.

6. Praeposito Articulo fit nomen : ut τὸ μετανοεῖν, vel μετανοῆσαι, idest, ἡ μετάνοια, *poenitentia*.

7. Reperitur positum pro finito post dictionem relativam ; ut ὅσον καὶ εἰδέναι, *quod*

quod quidem ego sciam.

8. Supplet Gerundia, ac Supina. Vide paullo infra.

9. Infiniti loco saepe utimur Participio. Vide infra de Participio.

De Gerundiis, ac Supinis.

Gerundiis Graeci carent: sed commode ea suppleunt per infinita praepositis Articulis τῷ τῶ τὸ: ut ἕνεκα τῷ γράφειν, *causa scribendi*: ἐν τῷ γράφειν, *in scribendo*: πρὸς τὸ γράφειν, *ad scribendum*.

Gerundia in *dum* cum Verbo Substantivo est exprimuntur per Verbalia in ἔον: ut γραπτέον ἐμοὶ vel ἐμὲ ἐπιστολὴν, *scribendum est mihi epistolam*, idest, *scribenda est mihi epistola*; quod et hoc modo, γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολή: ut γραπτέος, ἕα, ἔον, respondeat Latinorum Gerundio in *dus, da, dum*.

Item

Item Gerundia per Graecorum Infinita.
 Luc. εἶχε κῆπον λαβὼν γεωργεῖν, *erat illi hortus, quem acceperat colendum.*

Supina item exprimuntur per Infinita:
 ut ἐκ ἤλθον διαλύσαι, *non veni solvere, idest, solutum: καλὸς ἰδεῖν, pulcher visu.*

De Participio.

1. Participium cuiuscunque casus vestitum Articulo praepositivo exponi potest per Verbum infinitum vestitum Articulo Subiunctivo: ut τοὺς λέγοντας, *idest, οἱ, vel ὅσοι λέγουσιν: ἐκεῖνος οἱ λέγουσι, qui dicunt, vel eos qui dicunt.*

2. Adhaeret quibusdam Adverbiis, et Coniunctionibus: ut μεταξὺ καθεύδων, *inter dormiendum, vel dum dormio, is, it, cet. dum dormiebam, vel dormirem, cet. καίτοιερ εἰδὼς, quamvis sciam, cet. sic interdum et καίτοι.*

3. Interdum pro Adverbio ponitur: ut τελευτῶν, ὧσα, ὧν, *tandem*: τελευτῶντες ἀπῆλθον, *tandem abierunt*. Non ita dissimiliter et ἀρχόμενος, *incipiens*: ut ἔλεγε τῷτο ἀρχόμενος τῷ λόγῳ, *in initio orationis hoc dicebat*. Sic λέγε ἀνύσας, *dic cito*.

4. Nonnunquam vacat: ut ληρεῖς ἔχων, *nugaris*.

5. Reperitur pro Verbo finito: ut Isocr. ἦν σεαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ἂν ὑπομιμνήσκῃς, *si te hominem esse memineras*. Luc. ἔκ ἠδεις, ὡς κομίζεις δέον; *nesciebas adferendum esse?* Huius vim habet χρεῶν, *oportet* (quod et χρεῶν ἐστὶ) pro χρή.

6. Saepe adhibetur pro Infinito, maxime cum Verbis perseverandi, intelligendi, et contrariis, ut διατελῶ ποιῶν, *persevero faciens*, idest, *perpetuo facio*: παύομαι ἐρδιζόμενος, *desino irasci*: συνίημι προκόπτων, *intelligo me proficere*: αἰσθάνομαι ἁμαρτῶν, *sentio*

tio me errasse : φαίνομαι σιγήσας , *adparet me tacuisse* : μέμνημαι ἀκύσας , *cet. memini me audisse* : σύνοιδα ἑμαυτῷ ἀσεβήσας , vel ἀσεβήσαντι , *consciuss mihi sum impie me fecisse* , idest , ἀσεβῆσαι , vel ὅτι ἠσεβήσα .

7. Participia aliquando significant causam efficientem , causam finalem , conditionem , coniunctionem adversativam , modum , tempus .

Quaedam Participia cum ceteris Verbis eleganter iunguntur , etiamsi propemodum vacare videantur : ut ἀπιῶν , ἀποπλεύων , *proficiscens* , ἀποπλεύσας , *profectus* , et similia cum οἴχομαι , *abeo* : ut ᾤχετο ἀπιῶν , *abiit* . Sic ὄν cum τυγχάνω , ut τυγχάνομεν ὄντες , *sumus* , *cet.*

Interdum Participium ita iungitur cum Verbo Substantivo , ut non vacet , sed utrunque simul sumptum unius verbi habeat vim : ut ἦν ὁ θεράπων λέξας τύχη , idest ,

λέξει, *si servus dixerit, vel si forte dixerit.*

Genitivi Participiorum ponuntur absolute: ut ἐμῷ καθεύοντος, *me dormiente.*

Raro Nominativi, raro etiam Accusativi nisi cum ὡς, vel ὡσπερ.

Peculiare est illud: ταῦτα δόξαν, *quum haec ita placuissent.*

In Impersonalibus absolute ponitur potius Nominativus, vel Accusativus: ut δέον, *quum oporteat, vel quum oporteret: ἐξόν, quum liceat, vel liceret, cet.*

Reperitur tamen et Genitivus: ut πολλὸ ὕσαντος, et πολλῷ ὕοντος, *magnis imbribus.* Nisi forte hic subaudiatur Genitivus Διός. Ceterum valde frequens est apud Graecos *Figura Enallage*, qua una Orationis pars pro alia ponitur, aut accidentia permittuntur. Itaque et nomina pro adverbiiis, et adverbia cum articulo pro nominibus, et praepositiones pariter cum articulo pro iisdem,
et

sine articulo pro adverbis, et rursus pro nominibus participia; itemque activum pro passivo, et vicissim, et modum pro modo, tempus pro tempore, genus pro genere, casum pro casu, numerum pro numero usurpant. Quae quamvis vera a Gretsero tradantur, tamen magis ad amicitiam, et Scriptorum intellectum, quam ad usum valere debent.

Coniunctionis *ἀν*, apud Poëtas, *καί*, et *καί*, usus frequens, et observandus.

I. ΔΥΝΗΤΙΚῶΣ, *Potentialiter* significat, seu modum *Potentialem* supplet, adiungiturque fere omnibus Modis, et Temporibus; sive praeponatur, sive postponatur.

Indicativ.

Praes. *δέμας ἔκ ἐν ὀφθαλμοῖς καπνῖται*, *corpus non recte fumet, vel fumaret.*

Imperf. ἔκ ἔλεγον ἂν τῷτο, vel ἔκ ἂν ἔλεγον
τῷτο, *non dicerem hoc.*

Plusq. Perf. ἐξήρπατο ἂν τοῖστος, *ereptus fuisset homo eiusmodi.*

Aor. 1. ἔδ' ἂν ἔπραξε, *nihil fecisset.*

Aor. 2. ἐκείνον ἂν ἐξέβαλον, *illum eiecissent.*

Optativ.

Praes. εὐχοίμην ἂν, *optem.*

Praet. τετύφοιμι ἂν, *verberaverim, vel verberavissem.*

Aor. 1. γράψαιμαι ἂν, *scriberem, vel scripsissem.*

Aor. 2. ὄλοιτο ἂν, *periret, vel periisset.*

Aor. AEol. σὺ γὰρ ἂν τῷτο ποιήσεις; *tu enim ut id feceris?*

Fut. 1. ἔ πιστεύοιμι ἂν τῷτο, *non crediderim hoc.*

Subiunctiv.

Praes. καλὸν ἂν ᾦ, *pulchrum sit.*

Praet. μάτην ἂν κεκτώμεθα, *frustra possideremus.*

Infin.

Praes. οἶμαί σε γράφειν ἂν , *puto te scripturum.*

Aor. 1. ἐλπίζω χρῆσασθαι ἂν , *spero me usurum.*

Aor. 2. ἠγῆμαι πάντας ἂν εἰπεῖν , *puto omnes dicturos fuisse.*

Fut. ὑπολαμβάνω ὑμᾶς καταφρονήσειν ἂν , *suspitor vos contempturos.*

Particip.

Praes. σιωπῶ , ἔχων ἂν εἰπεῖν , *taceo habens quae possem dicere , vel quum possim dicere.*

Aor. 1. τῶν ἂν ἐλεγχθέντων , *eorum , qui redarguantur.*

Aor. 2. ὡς οὔποτε ἂν ἐλθὼν : *ut qui nunquam venire possit , vel potuisset.*

2. ᾿Αοριστολογικῶς, *Indefinite* ; quum indefinitam loci, temporis, ac ceterorum id genus significationem habet : quo modo fere cum Optativo, vel Subiunctivo coniungitur. Tunc autem Verbo tantum praepositur : ut ὅ τι ἂν λέγοις , *quidquid dicas* : ἐρώτα,

ὅποσα ἂν ἐθέλης, *interroga quaecumque voles.*

3. Παραπληρωματικῶς, *Abundanter*, quum nimirum particula ἂν abundat: ut ἔδ' ἂν ὄρνιθων γάλα ἀντὶ τῆ βίῃ λάβοιμι ἂν, *ne lac quidem avium huic vitae praetulerim.*

4. Ἐλλειπτικῶς, *Defective*, quum ἂν subintelligitur: ut πῶς τις πείθηται; quomodo aliquis obtemperaret?

Si Propositioni cui inserviat εἰ respondeat Redditio cui inserviat ἂν, utraque effertur per hos Modos.

Per Indicativum.

εἰ ἐσωφρονεῖτε, ἔδ' ἂν ἀνομάζετε, *si saperetis, neque nominaretis.*

εἰ μὲν Ἀλέξανδρος ἦμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα, *si essem Alexander, ista accepissem.*

εἰ κατηγορήσει, καὶ γὰρ ἂν ἀπολογέμην, *si accusaret, et ego defenderem.*

εἴ τις φίλων εἶδεν, ἔκ' ἂν ἀγέγνω, *si quis amicorum vidisset, non cognovisset.*

Per Optativ.

εἰ τοὺς θεοὺς ἔχοι φίλους, ἀρίστην μαντικὴν ἂν ἔχοι,
si Deos quis habeat amicos, optimam
divinationem habet.

εἰ ἀναγκαῖον εἶη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην ἂν
 μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν, *si alterutrum*
necesse esset, facere, aut pati iniuriam,
malletm accipere, quam facere.

ἦτ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμις γε παρείη, *pro-*
fecto ulciscerer, si possem.

Per Optativum εἰ: per Indicativum ἂν.

εἰ δόξειε τάλιθές αὐτῷ, εὐθὺς ἂν ἐπεισθῆ, *si ve-*
rum illi visum esset, statim fuisset
persuasus.

εἰ λυπημένην γ' ἄσθοι, νιτάριον ἂν ὑπεκρίζετο,
si tristem esse sensisset, Nitarium per
blanditias adpellabat.

εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον, *si quem nacti*
essent, interficiebant. Hic ἂν subticetur.

Per

Per Indicativum εἰ: per Optativum ἄν.

ἀνόητος ἄν εἴη, εἰ κατεφρόνησε, *fultus esset, si contempsisset.*

εἰ δὴ σοι ὑπέιξομαι, δειλὸς ἄν καλοίμην: *si tibi cederem, ignavus vocarer.*

μακάριόν μὲ τις θεῶν ἔμελλε θῆσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων, *beatum me aliquis Deorum rediturus fuerat, si te uxorem duxissem: pro εἰ ἔτυχον, ἔμελλεν ἄν.*

De ἄν plura alia dabit longa animadversio.

De Prosodia, sive carminum ratione.

Quid sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scansio, praeterimus tanquam nota ex prosodia Latina. Hic tantum meminerint pueri, ε, ο, breves esse, η, ω, cum diphthongis omnibus longas esse natura; et α, ι, υ, aliquando breves, aliquando longas.

Scan-

Scansioni accidunt apud Graecos Apostrophus , Synecphonesis , Diaeresis , et Caesura.

Apostrophus est quum eliduntur α , ε , ι , ο , αι , οι , sequente dictione a vocali vel diphthongo incipiente. Sed hoc pro carminis ratione vel observant vel omittunt Graeci , ut Homerus.

Ἦ ὦ γύναι ἢ μάλα τῷτο ἔπος νημερτές εἶπες.
O mulier maxime hoc verbum dixisti verum.

Saepe etiam ante consonantes abiiciuntur vocales , et diphthongi , ut

Παρ μέν οἱ ἄρια κείται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.
Adsunt ei fructus quotquot tempestive ferunt arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis sequentis dictionis : ὦ γαθὲ , *O bone* , ὦ ναξ , *O rex* , ὦ ἄνθρωπος , *O homo* , pro ὦ ἄνθρωπος.

Συνίζησις (Synecphonesis est duarum syllabarum in unam contractio; ut Homer. Iliad. α.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ ἤ' ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιῖς.

Cum aureo sceptro, et supplicavit omnibus Achivis. Et Iliad. β.

Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολλὰς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Honoraret, perderet autem multos apud naves Achivos.

Ita apud Latinos Lucretius l. 4. v. 731.

Quippe etenim multo magis haec sunt tenuia textu.

Diaeresis est, ubi ex una syllaba dissecta fiunt duae, ut πᾶις pro παῖς, puer; εὐφρων, pro εὐφρων, hilaris.

Caesura est quum post pedem absolutum syllaba brevis in fine dictionis extenditur: eaque fit apud Graecos post primum, secundum, tertium, quartum, et etiam quintum pedem.

*Ancipitum vocalium quantitas decem
modis cognoscitur:*

Positione.	}	Derivatione.
Vocali ante vocalem.		Compositione.
Accentu.		Incremento.
Contractione.		Regula.
Dialecto.		Exemplo, seu aucto- ritate.

Positio.

Vocalis brevis ante duas consonantes, aut duplicem in eadem dictione, aut in diversis, positione longa est. Excipe si sequens dictio incipiat a ζ, vel a σκ; tunc enim communis est. Hom. Iliad. 2. et 21. Hesiodus etiam primam corripit in τίζάνω, quamvis in eadem dictione, in Scuto Hercul. v. 141.

• tamen aliquando eliditur nulla positione facta. Aratus:

Ὠρη ἐσπερή κρώζει πολύφωνος κορώνη.

Hora vespertina crocitat clamosa cornix.

Vt nonnunquam apud Latinos : Cicero in
in Aratum:

Delphinus iacet haud nimio lustratū nitore

Vocalis brevis ante mutam sequente
liquida sive eiusdem sive diversae dictio-
nis, communis redditur, ut etiam ante
πτ, κτ, μν, et nonnunquam ante solam
liquidam, ut apud Homerum Iliad. α.

αὐτοὺς δ' ἐλάρια τεῦχε κύνεσσι,

fecit ipsos escas canibus.

Et Iliad. 22.

Πολλὰ λισσόμενοι, ἔσ' Ἑκτορι θυμὸν ἐπειθοι,

*Multa precantes, neque Hectori animum
flectebant.*

Ceterum vocalis longa, aut anceps pro-
ducta nunquam in his positionibus com-
munis est.

Vocalis ante vocalem.

Vocales longae, et diphthongi breves

esse

esse possunt, si Vocalem aut diphthongum praecedant; quod frequens est in diversis dictionibus, at in eadem rarius.

Accentus.

Ultima brevis est, quando penultima circumflectitur, ut *μῦσα*. Quum penultima natura longa accentum acutum habet, anceps quae est in ultima producitur, ut ἡ ὥρα, *hora*. Quando masculinum habet accentum in antepenultima, in *pos*, et *os* purum, femininum eius longum est in ultima, ut ἅγιος, *ἀγία*.

Si anceps habeat acutum in penultima, ultima brevis erit, ut ἡ φύσις, *natura*.

Omnis syllaba circumflexa longa est natura, ut πῦρ, *ignis*.

Contractio.

Omnis syllaba ex contractione facta longa est, ut ἐβόαι, *ἐβόα*.

Dialectus.

(Doricum natum ex η longum est, ut

(φάμα pro φήμη, fama.

Α (AEolicum breve est, ut νύμφα pro νύμφη,

(nympha.

(Ionicum breve est in penultimis prae-
teritorum, ut γέγαα, pro γέγηκα a γάω nascor,

μέμαα pro μέμηκα a μάω, cupio (de obliquis

tamen Praeteriti Participii μεμαώς modo

brevibus, modo longis, vide infra in Ca-

talogo) βέβαα pro βέβηκα a βαίνω, eo; et in

tertiis personis pluralibus passivis, et me-

diis, ut τετύφαται, pro τετυμμένοι είσι; τυ-

ψαίατο pro τύψαιντο, cet. έαται, pro ήνται,

sedent; κέαται pro κείνται, iacent.

A Ionice interpositum verbis in αω,
longa syllaba antecedente, producitur, ut

μαιμάα pro μαιμᾶ, a μαιμάω, vehementer

desidero: praecedente brevi, corripitur, ut

βοάα pro βοᾶ, a βοάω clamo, αντίάα pro αντίᾶν,

ab

ab ἀντιάω, *occurro*. Producitur etiam in tertiis personis Ionicis verborum in μι, ut τιθέασι.

A natum ex η per diaeresin Atticam breve est: ut ἦγα, ἔαγα, *fractus sum*; ἦλων, ἐάλων, *captus sum*.

Ancipites quoque post resolutionem diphthongi propriae vel impropriae, plerumque corripuntur, ut παῖς, pro παῖς, *puer*, αἶδης pro αἶδης, *Orcus*.

Derivatio.

Derivativa eandem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur, ut νικάω, *vinco*, νίκη, *victoria*, ὁ νικητής, *victor*, prima ubique longa: ἔφυγον, *fugi*, φυγή, *fuga*, penultima utrobique brevi. Sed producuntur ὁ ἢ ἡ αἰδῖος, *aeternus*, et ὁ ἢ ἡ ἀέναος, *perennis*, ab αἰεῖ *semper*, prima brevi: et corripitur λύσις, *disolutio*, φύσις, *natura*, ἀλέλυσαι, πέφυσαι, penultima longa, et alia quaedam.

Compositio.

Composita simplicium quantitatem fere sequuntur, ut ἡ τιμή, *honor*, ὁ δὲ ἡ ἄτιμος, *inhonorus*, penultima longa, ἡ φράσις, *loquutio*, ἡ μετάφρασις, *interpretatio*, penultima brevi.

A privativa particula in compositione corripitur, ut ἄτιμος, *inhonorus*, ἀκλεῖς, *inglorius*. Particulae etiam ζα, αρι, ερι, βρι, δυς, in compositione repertae corripiuntur.

Incrementum Nominum.

A Incrementum AEolicum Genitivorum longum est, ut Ἀνείας, Μισάων.

A incre-	{	Neutris α, ας, αρ, ut σῶμα, <i>corpus</i> ,
mentum		κρέας, <i>caro</i> , νέκταρ, <i>nectar</i> . Sed
quintae		tamen κέρατα producit Anacreon
declina-		Od. 2.
tionis	Femininis, et masculinis in ας,	
	ut ἡ Παλλάς, <i>Pallas</i> ; ὁ μέλας, <i>nire-</i>	
		bre-

breve est in *ger*; in nominibus in ψ , ut $\text{Ἄρα}\psi$, βος ; et plurimis in ξ , ut $\text{κόλα}\xi$, κος , *adulator*.

Masculinis et femininis in $\alpha\rho$, et $\lambda\varsigma$, ut ὁ μάκαρ , *beatus*, ἡ ἄλς , *mare*. Excipe $\psi\acute{\alpha}\rho$, $\psi\alpha\rho\acute{\omicron}\varsigma$, *sturnus*, cuius incrementum longum, et Κάρ , Καρὸς , *ex Caria*, cuius commune.

Genitivus in $\alpha\nu\omicron\varsigma$ longus est, quod patet aliquando ex accentu; ut Τιτᾶν , $\text{τιτᾶν}\omicron\varsigma$, Πᾶν , $\text{παν}\omicron\varsigma$, *Pan*, praeter $\text{τάλαν}\omicron\varsigma$, et $\text{μέλαν}\omicron\varsigma$.

Genitivus in $\alpha\omicron\varsigma$, a nominibus in $\alpha\nu\varsigma$, brevis est, ut ναῦς , *navis*, ναὸς ; et in nominibus, quae Syncopem patiuntur, πατράσι , ἀνδράσι , μητράσι , cet. brevia sunt: at πᾶσι longum, ut patet ex accentu, et inde composita ἅπασι , et σύμπασι ; quibus adde Dativum γίγασι .

Incrementum.

Incrementum

bre-
ve est
in
lon-
gum
est in

Nominibus neutrius generis, ut
τὸ μέλι, μέλιτος.

Femininis et masculinis bary-
tonis in ιος, ιδος, et ιτος, ut
ἔρις, ἔριδος.

Femininis acutitonis in ίδος, ut
ἡ πατρίς, πατρίδος.

Femininis et masculinis, quae
duas habent terminationes in
recto, ut δελφίς, et δελφίν, δελφί-
νος; ἀκτίς, et ἀκτίν, ἀκτίνος.

Monosyllabis, ut ὀ vel ἦ θιν,
θινός, *littus*; ἦ ριν, *nasus*; ἦ ἰν, vel
ἰς, *fibra*; ὀ λῖς, vel λῖν, Gen.
λιός, *leo*; λῖς, λιτός, *pannus*; sed
Δίς, Διός, *Iupiter* corrigitur, ut
et τίς, τιός infinitum, et τίς, τίνος,
interrogativum cum suis com-
positis. Item ὄρνις, ὄρνιθος, *avis*,
pen-

penultima longa, et εὐνήμιδες, bene
ocreati, passim apud Homerum, et
nonnulla alia in ἰσος, quae notantur
infra in Catalogo.

Incrementum nominum in ἰξ, et ἰψ, in
quamplurimis breve est, ut θριξ, τριχὸς, ca-
pillus, ὁ χέρνιψ, χέρνιβος, pollubrum.

Υ Incrementum.

Nominibus monosyllabis in υς, ὁ
μῦς, mus, μῦς; cuius tamen Ge-
nitivus pluralis producitur ab
Homer. in Batrachomyomach.

Υ incre- Neutris in υ, τὸ γόνυ, γόνυος, genu.
mentum At commune habet τὸ δάκρυ, δά-
breve est κρυος, lacrima, apud Nazianz.
in Anecd. Epigr. 82.

Paroxytonis, oxytonis, et circum-
flexis in υς et υρ, ὁ νέκυσ, νέκυος,
mortuus; ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, te-
stis

stis. Producentur pauca quaedam, de quibus consule Catalogum.

Nomina in *υν* quae etiam in *υς* desinunt, producentur, ut *φόρυς*, et *φόρυν*, *φόρυνος*, *Phorcys*.

Nomina in *ξ*, *ψ*, fere habent breve incrementum, ut *ὄνυξ*, *ὄνυχος*, *unguis*, *ὄχάλυψ*, *χάλυβος*, *chalybs*.

Excipiuntur *γρῦψ*, *γρυπὸς*, *gryps*; *γύψ*, *γυπὸς*, *vultur*; *κῆρυξ*, *κήρυκος*, *praeco*, et alia quaedam notata in Catalogo.

Quantitas verborum.

Immutabilis vocalis eandem quantitatem habebit in imperfecto tam activo quam passivo omnium modorum, etiam in participiis, quam habet in praesenti, ut *κρίνω*, *iudico*, *ἔκρινον*, *κρίνομαι*, *ἐκρινόμεν*, *κρινόμενος*, syllaba *κρι* ubique longa.

Verba in *υνω* producent penultimam in

praesenti, et imperfecto, ut *μολύνω*, *contamino*.

Verba in *άνω* penultimam corripunt: praeterea quae formantur a futuro, ut *αύξάνω*, ab *αύξήσω*, et pauca quaedam notata in Catalogo.

Verba in *ύω*, et *ίω* quodammodo in penultima sunt communia.

Quantitas in Futuris, et Aoristis.

Quantitas Futurorum, et Aoristorum ex Verborum formatione satis constat. Nonnulli tamen observant, Futuri primi et Aoristi primi in quarta coniugatione penultimam esse brevem in verbis quae sequuntur tertiam. Idem volunt in verbis sextae in *άω*, nisi *ρ* vel vocalis praecedat *α*, tunc enim *α* longum erit, ut in *δράω*, *facio*, *θεάω*, *specto*.

Quantitas in Praeteritis.

Si anceps sit brevis in Futuro, vel Aor-

risto primo, brevis quoque est in Praeterito perfecto activo, et passivo, et in Aoristo, et in Futuro primo passivo omnium modorum, ut γελάω, γελάσω, γεγάλακα, *rideo*. Multo autem magis in his temporibus anceps brevis erit, si penultima Futuri activi sit brevis natura, quamvis penultima Aoristi sit longa, ut τείνω, *tendo*, τενῶ, τέτακα.

Quoties ex Praeterito vel κ, vel simul etiam vocalis abiicitur, anceps quae remanet brevis est, licet antea fuerit longa, ut πέφυκα, πέφυα; δέδοικα, δέδισα.

In Verborum repetitionibus sive Atticis, sive non, ancipites breves sunt: ut ἀκήκοα ab ἀκούω, *audio*; τιτρώσκω, *vulnero*; τιταίνω, *intendo*, vel *punio*; ἀκάχημι pro ἄχνημι, *doleo*, *cet.*

A crescens verborum corripitur, ut τετύφατον, τετύφασμεν, ἐτύφατε, ἐτυφάμεθον, ἐτυφάμεθα: ante σι producitur, ut τετύφασσιν.

Mimnermus:

Οὐκ ἀγαθόν. κῆρες δὲ παρεφῆκασι μέλαιнай.

*Non bonum. Parcae autem nigrae nobis
adstant.*

Corripitur tamen λελόγχασι ab Homer.
Odys. ι ι.

Breve quoque est α in aor. ι. Imper.
act. ut τυφάτω, τύφατον, τύφατε; et in
singulari aor. ι. Indic. med., ut ἐτυφάμεν,
ἔτύφατο, et in Participio, ut τυφάμενος.

At Participium femininum aor. ι.
act. in ασα longum est, ut τύφασα.

Corripitur quoque α Infinitivi in Para-
goge Attica, et Dorica, ut κατακτάμεναι
προ κατακτεῖναι, occidere.

Quantitas Verborum in μι

Propria reduplicatio verborum in μι
nisi obstet positio, brevis est: impropria
fere longa.

A secundae coniugationis corripitur
ubique; sed producentur personae in ασι.

Υ quartae coniugationis in singulari activae vocis producitur; at in duali, et plurali (praeterquam Aoristi 2. ut ἰδύτην, ἴδυτε, a δῶμι) et in toto passivo, et medio corripitur. De verbo ὀμνυμι vide in Catalogo.

In Imperativo singulari corripitur, in polysyllabis, in dissyllabis producitur, ut κλῦθί μὲ ἀργυρότοξε, *audi me Apollo.*

*Regulae de primis, et mediis syllabis
nominum.*

Anceps vocalis ante aliam, sive brevem, sive longam, non corripitur necessario, ut apud Latinos.

A in superlativo semper corripitur, ut σοφώτατος.

Nomina in ια acutitona, quae habent ultimam longam, penultimam corripiunt, ut Μαρία, φιλία.

Excipe αἰκία, *plaga*, ἀνία, *tristitia*, κονία, *pulvis*, καλιὰ, *nidus*, ὄρμις, *linea piscatoris*, quorum hoc ἰ habet longum, cetera vero commune. Penultimam quoque in σοφία producit Theocritus, seu quis alius auctor in Syringe, et in κακοεργία Homer. Odyss. 22.

I breve est in

Diminutivis in ἰον, ut κοράσιον, *puellulus*.
 Comparativis neutris, ut ἥδιον, *suavius*.
 Multis adiectivis in ἰος, ut ἀξιός, *dignus*.
 Multis substantivis, ut βίος, *vita*.
 Nominibus possessivis, et materialibus in ἰως, ut ἀνθρώπινος, *humanus*, λίθινος, *lapideus*.
 Illis item, quae tempus significant, ut εἰαρινός, *vernus*, θερινός, *aestivus*.
 Patronymica quoque in ἀδης, et ἰδης, brevia sunt, praeter Ὀϊλάδης, *Oilei filius*.

Υ in pronomibus producitur: ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

In nominibus polysyllabis in ὕγη, et ὕτης, υ corripitur, ut γηθοσύνη, *gaudium*; βραδύτης, *tarditas*; γλυκύτης, *dulcedo*.

Praepositionum penultima ancipites breves sunt, ut ἀπό, διὰ, ὑπό.

Exemplum seu auctoritas.

Ultima ratio cognoscendae quantitatis syllabae est exemplum seu auctoritas, eademque optima certissima et facillima, quam Poëtarum lectio multo facilius, et ex Poëtarum exemplis concinnatus Catalogus, quam regularum multitudo, supeditabit.

De ultimis syllabis.

A finita corripuntur, ut ἡ τράπεζα, *mensa*; item μαῖα, μοῖρα, τύψα, τέτυφα, ἴνα.

Nomina in εα, ut θέα, *spectaculum*;
in σα, et θα; in εια, a verbis in
εύω, ut προφητεία; et in ια, praeter
δῖα, μία, πόντια.

Polysyllaba in αία ut σεληναία, cum
Adiectivis in οία, ut ὅμοιος, οία.

Nomina in ρα non praecedente di-
phthongo, ut χαρά, *gaudium*. Cor-
ripitur tamen Σάρρα, *Sarra*, a
Nazianz. Anecd. Epigr. 84.

Nomina oxytona secundae simpli-
cium, ut ἀνθηρά.

Articuli feminini numeri dualis, ut τά.

Vocativi nominum in as primae de-
clinationis, ut ᾧ Αἰνεία. Sed no-
minum in ns corripuntur.

Dualis primae, et secundae declination.

Vocativi Poëtici, ut ᾧ πολυδάμα.

A Doricum in Genitivo, ut τῷ Αἰνεία,
pro Αἰνείε.

Αν finita corripuntur, ut τράπεζαν, ἔτυψαν,
μίλαν.

Excipiuntur { Πᾶν; nisi in compositis: nomina ma-
sculina in αν, ut Τιτᾶν; et Adverbia,
ut πέραν, *ultra*, λίαν, *valde*. Sed
ὅταν, *quando*, corripitur.

Αν primae, ut Αινείαν, et secundae de-
clinationis si habet α longum
in Nominativo, ut φιλίαν, cet.

Αρ finita corripuntur, ut νέκταρ, ὄναρ,
αὐτάρ, ἄφαρ.

Monosyllaba κάρ, ψάρ, producuntur.

As finita producuntur, ut Αινείας, τὰς
μέσας, ὁ Αἴας, τύφας.

AEoles tamen corripunt as in Accusat.
plur. primae et secundae declinationis, et
in Nominativo singulari Participiorum.

Corri- { Feminina in as, ut λαμπράς; ma-
piun- { sculina, ut ὁ μέλας, μέγας; neu-
tur { tra, ut τὸ σίλας, *lumen*.

Item

Item Adverbia, ut ἐκὰς, ἀτρέμας
 Item accusativi plurales quintae
 declinationis simplicium, ut
 Τιτᾶνας, et ἡμέας, ὑμέας, σφέας.
 Item secundae Verborum personae
 singulares in ας, ut ἔτυφας, τέτυ-
 φας, τέτυπας; exceptis iis, quae
 contrahuntur, ut βοᾶς.

I finita brevia sunt, ut μέλι, ὄτι, βίηφι.

(Adverbia, et pronomina aucta
 per paragogen: ut νυνί, ὄττοσί.
 Item, ab Atticis ex ε, vel ο, vel
 Produ- a factum, ut ὀδί pro ὄσει; ταυτί
 cuntur pro ταῦτα; τῆτι pro τῆτο.
 Item κοί, et nomina litterarum,
 ut ξῖ, πῖ.

Iv finita corripuntur, ut πρίν, πάλιν, ἔριν,
 μίν, νίν, τίν, τεῖν, et syllabae quibus ν additur,
 ut τύπτουσιν, ἔσιν.

Nomina duarum terminationum, ut ῥίν, λῖν, δελφίν, ἀκτίν, producuntur. Item Dativi ἡμῖν, et ὑμῖν, ut patet ex accentu; corripuntur tamen, si ex perispomenis fiant properispomeni, aut oxytoni, aut paroxytoni, ἡμιν, ἡμίν, ὑμίν, ἄμμιν, ἕμμιν.

Is finita corripuntur, ut πόλις, ἔρις, ἔριδος, τυραννίς, τυραννίδος, δῖς, τρις, cum eiusmodi adverbis.

Quorum augmentum est longum, qualia sunt, ῥίς, δελφίς, ὄρις, κνημῖς, σφαγίς, et κληῖς.

Item monosyllaba, praeter τίς indefinitum.

ῤ finita corripuntur, σὺ, τὺ, δάκρυ, γλυκὺ, ἔϋ pro εὔ cum suis similibus.

Adverbia fictitia, ὦ ὦ, et γρὺ, et aliquando ἀντικρύ.

Nomina litterarum; ut μῦ, νῦ.

Tertiae personae singulares quartae

Con-

Coniugationis in *μι*, in Imperfecto, et Aoristo secundo, ut
ἔδου, ἔφου.

Υ finita corripuntur, ut *πολὺν, βραδὺν, ζευγνὺν, σὺν, νὺν* et *τοίνυν* coniunctiones.

Circumflexa; *νῦν, nunc, μῦν, cet.*
 Dicatalecta, quae duas habent terminations in Recto.

Produ- Item quae *us* in Nominativo habent
 cuntur longum, ut *ιλὺς, limus, ἰχθὺς, piscis.*

Primae personae verborum in *μι*,
 ut *ἔζεύγνυ.*

Υ finita longa sunt, ut *ἰψίθυρ, sursurus, τὸ πῦρ, ignis*, quod tamen in obliquis breve.

In *us* desinentia corripuntur, ut *βαθὺς, profundus, βαρὺς, gravis, κόρυς, galea.*

Produ- *Κόμυς, κόμυθος, fasciculus, ἄρπυς,*
 cuntur *ἄχλὺς*, et monosyllaba, ut *μῦς.*

|| Secundae personae singulares, et
 Participia in *us* verborum in
μι, ut ζεύγνυς, ἐζεύγνυς, ὁ ζεύγνυς.

Substantiva oxytona, quae decli-
 nantur per *os* purum, ut ἰλὺς:
 sed in ἰχθὺς *υ* est anceps.

Dicatalecta, ut φόρξυς.

Poëtica Licentia.

Hae sunt regulae observatione dignis-
 simae de syllabarum quantitate: sed quo-
 dammodo infinita est Poëtarum licentia,
 qui interdum longas corripunt, aut bre-
 ves producunt metri necessitate coacti,
 ut quum tres vel plures breves concurrunt
 in aliquo vocabulo, ut in his ἀθάνατος,
 ποταμίδης, primam syllabam, quae per se
 brevis est, extendant. Ad haec ancipitem
 in eadem dictione, in eodem versu et
 producunt, et corripunt: ut

Ἄρες, Ἄρες, βροτολογέ, μιανφόνε, τειχεσιβλήτα.

Mars, Mars, homicida, sanguinarie,
moenium subversor.

Et monosyllaba brevia eo ipso, quod monosyllaba sunt, saepe producunt, ut τὲ, μὲν, τίς, cetera.

CATALOGVS DICTIONVM,
in quibus Ancipites Vocales producuntur.

A In Antepenultimis Syllabis productum.

1. A ante Vocalem, ἀάτος medium a producit, ἀένσος, ἀέριος, ἀΐλιος, ἀηθαλής, ἀΐκες, ἀΐκη, ἀΐσσω, (compositum tamen ὑπαΐσσω modo corripit Iliad. φ. v. 126. modo producit ibid. v. 234.) ἀκράντος, ἀόνες, ἀχαϊκός. βιάομαι, βηγάϊος, ἐκράάνθη, ἐλάϊνος, ἰάομαι, κααΐγδην, κεράτα, κράτα, λάσσι lapidibus, Orpheus. λαέρης, λάϊνος, λαΐνεος, λαοδάμεια, et reliqua a λαός. ξυνάορος. πρᾶΐνω,

ἀασε,

ἄσει, nocuit. ῥάσσα, ταύγετον, τεράατα,
τετράορος.

Anceps est αἰδῶ, αἴω, γραῖδιον, et Ge-
nitivus αἶδος. Praeteritum quoque Partici-
pii μεμαῶς longum habet α in obliquis, si
inflectantur per ο, ut μεμαῶτες, breve si
inflectantur Poëtice per ω ut μεμαῶτες.

2. Αγ. ἰθαγενής, ναυαγέω, quia ναυηγέω,
νεαγενής, quia νεηγενής. ῥαγίζω, σφραδίζομαι,
τιμαγήτης, φαγίνεος, quia φηγίνεος.

3. Αδ. ἀδικῶς, ὄτος, ῥάδιος.

4. Αθ. γαθυκίς, ῥάθυμος.

5. Ακ. ἀκῆσιος, διάκονος, διακῆσιος, τριακῆσιος,
cet. λακέω (corripitur tamen a Theocr.
Idyl. β. ν. 24.) μακεδανός, συρακῆσιος, φαιακία.

6. Αλ. ἀλέα calor, ἀλικτος, ἀλοσύνη, ἀνα-
λίσκω, ἀνάλωσις, κεφαλῆνες, σταλαγμός, φαλαίνη.
ἀναλώσας corripitur in Aristoph. πλῆτω,
versu 381.

Anceps μαλακός.

7. Αμι. ἄμητος, ἀμητός, ἀπαμαία, δαμοίτας, εὐδαμίπῳπος.

Indiff. ἀμάω.

8. Αν. ἀνέφελος, ἀνεψιός, ἀνύμενος, δάνθβις, κατάνεμαι, κρανίον, κράνεον, κρανώνειος, μανικός, νεανίας, παιανιγύς.

Commune, ἀγανόφρων.

9. Απ. ἀπάλαμνος, ἀπειρος, pro ἤπιρος, ἀπεννῖνος, ἀπειδανός, δραπέτης, δραπετίδης, γάπεια. Anceps ἀπόλλων.

10. Αρ. ἀράομαι, ἀρητή, ἄρητος, ἀρητήρ, ἀρήτειρα, ἀρῆνε urbs, ἄριτον prandium, ἀμαρακίς, κάραβος, κακίων, καρύομαι.

11. Ατ. ἀσιάδης, ἀσωπός, λιπλάσιος, quia λιπλήσιος: ἐπαράσιμος, εὐκρασία, ἰάσιμος, κοράσιον, πασιφάη, πασιφάης. πάσασθαι pro κτήσασθαι primum producit, pro γεύσασθαι corrigiit.

12. Λτ. ἀτάλλω, ἄτερος, ἀτηρός, βατήριον, βιδυματόκος, θάτερον, λατομία, λατύπος.

13. Αφ. ἐπάφιος.

14. ΑΧ. τράχ^ηρος.

In Penultimis.

1. A ante vocalem. ἀθεραΐς, ἀκραΐς, ἀμφιάραος, ἀχραΐς, ἄων, δαῆρ, εὐκραΐς, θαΐς, κράας, λάας, λάιγξ, λαὸς, λαΐς, ναΐς, ναὸς, παμφραΐς, παὸς, πολυαΐξ, πραΐς, πρᾶος, πρᾶως, πτολεμαΐς, ρᾶων, φᾶος, χᾶων. Et composita ab ἄω: ἄλιαΐς, βαρυαΐς, δυσαιΐς, ζαΐς. Et in αων per ονος declinata: ut ἀλημάων, ἀμυθάων, ἀρετάων, διδυμάων, ἱκετάων, λυκάων, μαχάων, ὀπάων, προτιάων, συνοπάων, τυφάων. Sic ποσειδάων, propter ambientes longas. Verba in αω purum, et ραω producuntur, ut ἔαω, περάω. Excipe ἀμφιάω, ἐφιάω, propter ambientes, ἐπέχραον corrigitur. Producitur et πεινάω, propter ambientes. Item κᾶω, et κλάω, pro καίω, et κλαίω.

Indifferentia sunt ἀῆρ, ἄορ, ἴλαος.

2. Αγ. ἀαγῆς, ἀγῆς, δαγῆς, ἔαγε, ἔαγῶς,

Tom. II.

L

we-

περιαγή, πεπραγώς, σφαγίς, τάγος.

3. Αδ. ἄδος, ἔαδε, ἑαδώς, λάλας, λάλων, οἰλάδης. Alias Patronymica in αδης et ιδης corripiuntur: ὄπαδός, ἀπάδιξ.

4. Αθ. ἄθλον, κράθος, πειραθείς, πραθείς.

5. Ακ. ἄκισ fluvius, ἄκων invitus, δᾶκος, θράκη, λέλακας strepis. οἴακες, ab οἴαξ.

Commune σάκος.

6. Αλ. ἄλες, ἀμάλη, δαλός, καῶλον lignum, ὀμφάλη, πεντηκοντακέφαλος, σαλήμ, σαρδανάπαλος, τύμφαλος, ἄλις, τρικέφαλος.

Commune καλός.

7. Αμ. ἀμός, (corripitur 27. Idyl. Theocriti.) δᾶμις, δάμων, πέπραμαι, συγκέκραμαι, τὰμὰ meα, φρασίδαμος: βάλσαμον Nicander Theriac. V. 947. producit.

Verbalia in μα purum longa sunt: ut νᾶμα, θυμίαμα, ὄραμα, χρίμα, θῦμα. Excipe αμι, ut δόμα.

8. Αν. ἀγαθάνωρ, ἀγάναξ, ἀγάνωρ, βεάνωρ,

ἔρανος, ἰᾶνος, ἰκάνω: ἴκανε commune invenitur; κατάνεται, consumitur; κιχάνω, μαρτινιανός, νεᾶνις, νικάνωρ, τεθνᾶναι, τρίκρανος, φθάνω. Item dissyllaba in ανος acuta, ut δανός, τρανός. Et Gentilia in ανος, et ανις, ut βρετανός, βρετανίς.

Indifferentia, ἄνω pro ἀνώ, ἀνῆρ, ἑανός, ἰβλιανός.

9. Αω. ἄναπος, fluvius, ἄπις, ἰάπυξ, νᾶπυ, πρίαπος, σάραπις.

10. Αρ. ἄρα numquid, αὔσαρος fluvius, εὐμάρας, θυμαρῆς, καρῖς piscis, κατάρρα, λαρός, νάρων, fluvius, τάρραρος, ταρός, τινάρρα, φᾶρις, φᾶρος. Communia sunt ἀρά, ἄρης, μυσαρός.

11. Ασ. ἄπασι, Dativus, ἄσις, ἄσπον, γίγασι Dativus, ἴασος, ἴασον, κρᾶσις, μάσις, urbs, πρᾶσις, φασί, φᾶσις.

Verba in αω purum et ραω penultimam Futuri et Aoristi producent: ut ἑάσω, εἶασα: ὀράσω, γηράτω, πειράσω, φυράσω; γέλασαν

Epenthesis producit ut alia multa. Iliad. X. V. 266. εἴασεν ἔκτωρ, corripitur.

Verba in αζω dant ας breve: ut ἀντιάσω, θαύμασε, κολάσας, quia anceps ante ζ natura brevis est. Sic πλάττω, πλάσω. πελάσσας Epenthe: i producitur.

12. Ατ. ἀθέατος, ἀόρατος, ἀπειράτος, ἀπρο-
όρατος, ἄρατος, ἄτος, ἄτη, ab ἄατος, et ἀάτη
(ἄτη tamen corripit Sappho:) γεγάατε Prae-
teritum; διμάτωρ, εὐφράτης, θέατρον,
θεατὸς, ἰατρός, καίρατος fluvius, κρατήρ, λύσατε,
Aor. 1. Imperat. Iliad. 1. sed varie le-
gitur: ὀλέσατε, Aoristus: κέρατα, 2. ode
Anacreontis: φράτηρ.

Sic Lapidum nomina, et Gentilia: ut
ἀχάτης, γαγάτης, νιφάτης, σαρτιάτης, σαρτιᾶτις:
excipe γαλάτης, δαλμάτης, σαρμάτης, ut in-
dicat et quantitas latina.

13. Αχ. τραχὺς cum compositis: ἰαχὴ
anceps.

I in Antepenultimis Syllabis productum.

1. I ante Vocalem, διογένης, ἰάομαι, ἰαμένος, ἰάσιμος, ἰάσιος, ἴασος, ἰητήρ, ἰαπετός, ἴομαι, ἰονίη, ἰύζω, ἰύγη, ἰύγμος, ἰύκτης, ἰωχμός.

Et ab ἰδς composita, ἰοβόλος, ἰοχέαιρα, κιάθω, κυλιόμενος, μνιάδης, ὄφιονίδης, παλίοξις, πανδιονίδης, πιαίνω, πιώτατος, πίερος, πιέριος, πίομαι, προΐωξις, φθιώτης, χιόνεος, χιονόεις.

Communia, ἀνιάζω, ἀνιάω, ἀνιαρὸς, ἀνιηρὸς, αἰίνω, ἰάχω, ἰατρὸς, ἱερὸς; ἴημι et ἴεμαι εο; ἴημι mitto, ἴεμαι cupio, μεθίετε, ἴομεν eamus.

2. Ιβ. ἀλίβατος, τιβέριος, τίβυρις: κριβανάτης Aristoph. πλάττω. 765.

3. Ιγ. ὀρίγανον pro ὀρείγανον; ῥιδέα, ῥιγία, ῥίγιον, σιγάω, σιγαλέως, σιγαλόεις.

4. Ιδ. ἀκισάλιος, ἰδαῖος, ἰδάλιμος, ἰδάλιον, ἰδομενεὺς, πιδύτης, πιδύω, σιδόνιος, χελιδόνιον.

5. Ιθ. ἰθύνω, ἰθύντωρ, ἰθύτερος, σιθωνία, τιθωνός.

6. Ικ. ἀρικήνη, ἴκαρος, ἰάριος, ἰεσία, ἰέσιον, ἰέσιος, κίκαμα, νικάω, νικίας, νικανδρος, σικανή, σικελή, φοινίκος, φρικαλέος, φρικώδης.

Indifferentia, ἰάνω, ἴκελος.

7. Ιλ. ἐπιλαδὸν, ἰλαδὸν, ἰλασμός, ἰλατρῶ, ἰλεὸς, ἴλιγγος, ἴλιος, ἰλισσός, ἰλυοίς, μελίλωτον, μίλιτος, ὀμιλαδὸν, ὀμιλέω, ὀμιλητής, πιλέω, φιλιτεύω, φιλήτης, φίλομαι, χίλια, χιλιάς, χίλιοι, χιλεύω, ψίλωθρον.

Indifferentia, ἴλαμαι, ἴλαος, σιληνός.

8. Ιμ. βριμάω, βριμηδὸν, δριμύλος, ἡμέρα urbs et fl. ἡμερος, ἡμείρω, ἡμερόεις, κεκοιμημένος, μιμᾶμαι, μίμημα, μιμηλός, σιμαίθα, τιμήεις, τίμιος, φιμώδης.

9. Ιν. ἀκροβίνια, γίνομαι, γινώσκεις, δελφίνιος, δινήεις, δίνηςις, δινωτός, ἐρινεὸς, ἰνίον, θρινακίη, ἰναχὸς, ἰνωπὸς, κίνυμι, κινύφιος, θυνίσις, λακίνιος, λακινιάς, μινώσις, πινύσκω, πρίνινος, σίνομαι, στρεπεδίνθηθεν, τρινακρία, χαλινώω. Et verba in ινεω, ut βινέω, κινέω.

Communia, ἀγενέω, δινέω, δινεύω, τινάσσω
apud Nazianz. Anecd. Epigr. 141.

10. Ιω. διίππετος, εὐριπίδες, ἠνίπαπε,
λιπαρῶ, περιβόλος apud Orphea, ῥίπαινον
mons, ῥιπίζω.

11. Ιρ. σεμίραμις, τυρίνθιος.

12. Ισ. ἀφροδίσιος, βισάλτες, βισαλτία,
βρισήϊς, ισάζω, ισάϊος, ἴσανθρος, ισήρης, ισοπαλῆς,
ισοφαρίζω, κονίσσαλος, μισέω, νισυρὸς, ὀχλίσειαν,
πισήεις, πισιδῆς, πισιδικός, σίσυμβρα, σίσυφος,
συσυρίδης, τίσασθαι, τισιφόνη, φθισήνωρ, χαρίσιος,
χρίσομαι.

Indifferens ἴσασι 3. plur. apud Hesiod.
et μισαρὸς vel μισαρὸς apud Theocr. Idyll. 2.

13. Ιτ. ἰτέα salix, ἰτιμονεὺς, τιτίζω, τίτυρος,
τριτογενῆς, τριτογένεια, τριτονίς, φιτύω.

14. Ιφ. διφάω, διφήτωρ, ἰφιγένεια, ἰφιδάμας,
ἰφίνοος, et alia ab ἴφι, ἴφιος, ἴφитος, τριφυλλίς.

Indifferens πιφαύσκω.

15. Ιχ. κιχάνω, κίχορα, ψιχάρωαξ.

I in Penultimis.

1. I ante Vocalem, αἰθρίην apud Solonem, propter ambientes: Genitivus Διὸς apud Orph. in Hymn. Perseph. v. 5. δῖος, δῖα, ἔνδιος meridianus, θρῖον, ἰὸς venenum, rubigo, sagitta; ἴιγξ, κληῖδων, κονίω pulverem excito, κριὸς, μνίον, ὄρμια, παναγρίεις apud Phocyl. et ἀγρίεις apud Homer. Iliad. χ. πῖαρ, πῖηρ, vel πῖειρ, pinguis. προθυμία, τρεθῖον. Orph. et ψύλλιον.

Et Gentilia: φθῖη, φθῖος, χῖος.

Et propria: θρῖος, κῖος, κρῖος, πῖος, τῖος, φλίαις.

Item in ιων per o declinata: ut ἀμφίων, βραχίων, δολίων, ἐχίων, κίων, πανδίων, πῖων, πρίων, ὑψηρίων. Excipe περικτίων. Communia αἰκία, ἀνία, εὐδῖος, ἥια, ἴε, ἴει, ἰεῖς, ἴον, καλιὰ, κονία, κρονίαν, λίαν, μίαν (Dionys. Alexand. producit) κακοεργία propter am-
bien-

bientes, *πειῖν*, *σοφία*, *ὑπεύδιος*, *ἄριων*.

Comparativa quoque in *ιον* producta
inveniuntur: ut *κάκιον*, *τάχιον*.

Verba in *ιω* saepe communia: *κυμῖω*,
μῆνιεν irascebatur, *οἶω*, *τίω*.

Producuntur *πρίω*, *φθίω*, *χρίω*.

2. *Ιβ*. *ἀκριβῆς*, *ἐρυσίβη*, *θλίβω*, *ἴβις*, *εἰβη*,
τίβυρ, *τιβεριάς* apud Nonnum. *τρίβω* commu-
ne apud Nicandrum.

3. *Ιγ*. *μάστιξ*, *μάστιγος*, *μίγω*, *πνῖγος*, *ρῖγος*,
σίγα, *σιγή*. Commune *πνίγω*. Orpheus in
Argonaut. semel *γίγας* producit.

4. *Ιδ*. *γλυκυσίδη*, *διδῶ*, *εἰλιδὼν*, *ἴδη*,
κνίδη, *πίδαξ*, *πολύιδος*, *χελιδῶν*, *χλιδῆ*, *σίδη*
indifferens in Nicandro.

Producunt haec obliquos: *ἀψίς*, *ἀψῖδος*;
βαλβίς, *βαλβῖδος*; *κηλίς*, *κηλῖδος*; *κηλίς*, *κηλίδος*,
πολυκλήϊς, *ιδος*; *κνημίς*, *κνημῖδος*, *εὐκνημίς*,
ιδος; *νησίς*, *νησῖδος*; *βατραχίς*, *βατραχῖδος*;
πλοκαμίς, *πλοκαμῖδος*: *ράφανίς*, *ράφανῖδος*:

Ατῖ-

Aristoph. πλάτω, V. 544.

5. Ιθ. βρήθος, βριθύς, βρίθω, ἔριθος, ἐριθεύς, ἰθύς, κριθή, λιθός proprium, σιθών, χθονοβριθής.

Producunt obliquos, ὄρνις, ὄρνιθος: μέρμις, μέρμιθος: ὄρνισι Phocyl. corripit.

6. Ικ. ἀκικύς, γρήνικος ἢ θρήϊκι, Thraci, κάρικος, κικύς, νίκη, φοινίκη, φρίκη. Producunt haec obliquos: βέμβιξ, ικος: πάσιξ, ικος: φοῖνιξ, ικος: φρίξ, κός.

μυρίκη indifferent Homero. ἀδικεῖ quoque ab ἀδικῶ producit Sappho, quum alioquin corripitur.

7. Ιλ. ἀργίλος, σπεκάχιλοι, ἐννεάχιλοι, ἰλύς, ἴλος, κονίλη, νεόγίλος, οἰλεύς, ὄμιλος, πέδιλον, πῖλος, σμίλαξ, σμίλη, σμίλος, πῖλος, χιλός, χίλων, ψιλός.

Indifferent αἴγίλος, et φίλος.

8. Ιμ. βρίμη, βριμῶ Proserpina, δριμύς, κάμιρος urbs, κλίμαξ, λιμὸς, μῆμος, σιμὸς, σίμων, φιμός. Et composita, ἀτιμος, βέλιμος,

ἴφθιμος. Et Verbalia a Verbis penult.
producentibus : μήνιμα , χρεῖμα.

Indifferens ἰμάς. τιμὴ quoque corripit Bion
in Fragment. quum alioquin producatur.

9. In. αἰχίνης, ἀπαρίνη, ἐρινὰς, ἐρινὸς, θαμινὸς,
θρίαξ, θρισακῖνις, ἰνῶ, κλίνη, μίμως, ῥινὸς clypeus,
φινεύς, χαλινός. Et haec Barytona in ινος et
ιον : δῖνος, γυρῖνος, κάμιμος, κυκλάμινον, λατῖνος,
φαφυλῖνος, σέλινον, σμῖνον, ταλαύριος. Item
in ινη ultra tres syllabas : ἀδρασίνη, ἐρυκίνη,
ἠρωίνη, μολυβδίμη : praeter εἰλαωίνη. Produ-
cuntur et trissyllaba : ἀξίνη, δωτίνη, ἐλξίνη,
ῥητίνη, ὕρμίνη, ὕσμίνη. Et dissyllaba duo, δίνη,
ρίνη. Praeterea Propria : αἶγινα, καμάρινα,
κέρκινα. Et Verba in ινω : κλίνω, κρίνω, πίνω,
ὠλίνω : τίνεσι Solon corripit, et ἀντιτίθειν
Theognis.

Producunt obliquos ῥίς, ῥινὸς, εὐάδιν ινος,
ποίριν ἴνος, σίγος indifferens Nicandro.
᾽Οπωρινὸς Iliad. 5. v. 5. et 21. v. 346.
et

et ὀρθρινὸς apud Aratum, et μεσημβρινὸς apud Callim. producuntur: alias corripuntur, sicut et alia Temporis ac Materiae: ut εἰαρινὸς, κέδρινος, ἰακύνθινος.

10. Iω. γριπεὺς, ἐνιπεὺς, ἐνίπω, εὐριπος, ἴππος, κνιπὸς, παρθενοπίπης, ρίπη urbs, ρίπη, ρίπευς, σίπων, σιπῶς, σκίπων.

Indifferent. ἐνιπῆ, ἐρίπω.

11. Iρ. ἴρις, ἴρος, ἴρηξ, νιρεὺς, ὄσιρις, τίρυνς.

12. Iσ. ἀγχίσης, ἀμνισὸς, ἀμφισὸς, βριεὺς, θεμίσω, ἴσις, ἴσως aequē, μῖσος, νῖσος, πῖσα urbs, πῖσος ubertas, τελμισός.

Indifferent. ἴσος, et pleraque composita, μῖσος piaculum. Dativus ὄρῃσι corripitur a Phocyl. quum alioquin produci debeat.

Verba in ιω penultimam Futuri, et Aoristi saepe producunt: notentur tamen, ut κυλίσω, μνίσω, τίσω, βρίσας.

In ιζω dant is breve: ut κομίζω, κόμισαν.

13. Iτ. ἀκόνιτον, ἀδῆριτος, ἄτιτος, ἴτων urbs,

urbs, ἴφιστος, κλιτῆς, ληϊτίς, praedatrix, λῆϊτον, λιτός, ὄνιτις, παλίντιτος, πυρῖτις, σῖτος, τιτάν, τῖφος, τρίτων, φῖτος. Et nomina in ιτη, ιτης, ιτις: ἀφροδίτη, μελίτη, ὀπλίτης, πολίτης, πολῖτις.

14. Ιφ. γρῖφος, θεοδίφης Deum quaerens, ἴφι, ἴφισ, ἴφεις, σέριφος, σίφων, σῖφος. τῖφος palus. indiff. νίφω.

15. Ιχ. ἰχῶρ, τάριχος: εἶχω a Nonno saepe producitur: quum tamen Homerus semper corripiat.

Υ *In Antepenultimis Syllabis productum.*

1. Υ ante Vocalem: αἰσυήτης, ἐνυάλιος, κυάνεος, κυανοχαίτης, μυελός, μύσρος, μυρρίζω, μυροδόκος, πυετή, πλατυάσσω apud Theocrit.

Communia, πύελος, υετός.

Producuntur et ἀναλυόμεν, διαλυόμενος, κάλυετω, μαρύομαι, ρύετο, υόμενος, ὠρύομαι.

Indifferens ρύομαι.

2. Υγ. γυγαῖος, μυγαλέη, πυγίζω.

Commune, θυγάτηρ.

3. Υδ. κυδάλιμος, κύδιμος, κυδαίνω, κυδιών, μυδαλέος, πυδάω.

4. Υθ. ἐρυθιόν, μυθῆμαι, παραμύθιον, πυθαγόρας, πυθεδών, πύθιος, ψιμμύθιον.

5. Υκ. ἐρυκακίω, ἐρύκαμαι, ἐρυκανίω, μυκάομαι, μυκηθμός, συκοφάντες, φυκίον, φυκίεις.

6. Υλ. θυλακίς, θύλακος, θυλακίεις, κογχύλιον, μυλιώντες, παμφυλία, σκυλεύω, σκύλομαι, σύκινος, συλάω, συλεύω, σφονδύλειον, ύλαῖος, ύλακίδης, ύλακίεις, ύλακόμαρος, φυλείδης, φύλοπις.

7. Υμ. ἀμυμώνη, εἰλυμένος, ζύωμα, θυμῆμαι, ἐνθυμῆμαι, ἐνθύμημα, θυμαίνω, θυμήρης, θυμώδης, καταλύμεναι, κρυμώδης, κυμαῖος, κυμαίνω, ύμέες, ύμέτερος.

8. Υν. ἀρτύνομαι, βιθυνία, γύνιος, ξυνήμι, ξυνώω, συνεχές, propter liquidam.

9. Υπ. λυπέομαι, ρύπαιον, τρυπάω, τρύπανον.

10. Υρ. γυραῖος, γυρώω, κινύρομαι, κυρήνη, κύριος, κυρίνος, μαρτύρομαι, μυρίος,

μυριότης, μύραινα, μύρομαι, πλημμυρέω, πλημμυρία,
 πορφύριος, πύραμος, πυραμύς, πυραύς, μόρος,
 πυρίτης, πυραίχμης, πυρηναιῖον ὄρος, σύρομαι.

Indifferent. πυραυγύς, πυρήνη, συρίζω,
 σφύραινα, τυρόνις, φυράω.

I 1. Υσ. βελύσιος, θαλύσια, λύσανδρος,
 λυσίζωνος, λυσικάκος. λυσιμελής, λυσιμέριμος,
 λυσίπρονος, μύσιος, ρύσιον, φυσιάω, φυσίγναθος,
 φυσίζοος Iliad. 3. χρύσειος,

I 2. Υτ. ἀτρυτάνη, αὐτέω, πρεσβυτικός,
 σκυτοτόμος, φυταλιά, φυτάλμιος.

I 3. Υφ. βοτρυφόρος apud Orph. in Hymn.
 Dionys. v. 5. εἰλυφάζω, κεκρύφαλον, κελύφανον,
 κωλύφιον, τύφομαι, τρυφέω Phocylides pro-
 ducit.

I 4. Υχ. βρυχανάω.

In Penultimis.

I. Υ. ante Vocalem: ἐνῶ, θῶς, κῶαξ,
 μῶ, μῶν, μῶψ, πῶς, σῶαξ, ῶ.

Verba in *υω*, habentia ante *υ* duas consonantes, aut duplicem, aut aliter praecedentem longam, producunt *υ*: ut *πτύω*, *ποιπνύω*, *ιδρύω*, *ξύω*, *ἐρητύω*, *ἡμύω*.

Indifferentia sunt, *άνύω*, *άρύω*, *βρύω*, *δακρύω*, *δύω*, *ἐρύω*, *θύω*, *κλύω*, *κακύω*, *λύω*, *μύω*, *φύω*.

Δρυός, a *δρῦς*, Hesiodus producit, quum alioqui corripitur. *κάρυον* Homero in *Batrachomyomachia* anceps est. Ibidem etiam Genitivus *μυῶν* a *μῦς* extenditur; et *Ἰλύος* ab *Ἰλῦς* *Iliad.* φ. v. 314. et Dativus *πληθύϊ* *Iliad.* χ. v. 458.

2. *Υβ.* *ύβός.*

3. *Υγ.* *άμαρυγή*, *ιῦγή*, *λαιτρύγων*, *όλολυγή*, *όλολυγών*, *πυγή*, *τρυγών*. *Κόκκυξ*, *κόκκυγος*, *Nicand. Theriac.* v. 854. et in *Homer. Batrachomyomach.* bis producitur aor. 2. *άπέφυγον*.

Anceps *γύγης*.

4. Υδ. ἄβυδος, βοτρυδὸν, ἐρικυδής, κῦσος, λυδὸς, τυλεὺς, φερεκύδης.

Indiff. ὕδωρ.

5. Υθ. ζῦθος, μῦθος, πύθω Verbum, πυθῶ Nomen, βυθὸς commune.

Genitivi producuntur, ἀγλυθός, κώμυθος.

6. Υκ. βρυκὸς, βρύκω, κέρκυρα, μεμυκῶς, πέφυκα, συκῆ, σῦκον, φυκίς, φυκος, cum Genitivis βόμβυκος, κήρυκος, κήυκος.

Anceps ἐρύκω: βέβρυξ, βέβρυκος, δοίδυξ, δοίδυκος, Nicand. Alex. V. 622. et Aristoph. πλάτ. 711.

7. Τλ. ἄσυλον, ἀτρακτυλὶς, ἐριφύλη, κένδυλα, μυλεὺς, φῦλος, τύλη, ὕλαξ, ὕλη, φύλας, φυλεὺς, φυλή, φυλῶ, χυλός. Item σκῦλον, φῦλον, ἔμφυλος. In Theriac. V. 422. Nicander σκύλα corripit, et V. 514. ἐπιτρογγύλεται producit.

8. Υμ. Verbalia haec producta: ἄρτυμα, εἴλυμα, θῦμα, κῦμα, ρῦμα, χῦμα et aliquan-

do λῦμα. Deinde ἀμόμων, ἐγκύμων, θυμών, κύμη, acervus, τρυμών. Et dissyllaba in υμος: κρυμός, ῥυμός, χυμός, πρόθυμος. Item ὑμεῖς, ὑμῶν.

Indiff. νόνημος. ὄνημι corripitur a Nazianz. Anecd. Epigr. 16. et θυμός ab Orpheo in Hymno Iovis fulmin. v. 18. quum alioquin producantur.

9. Υν. ἄμυνα, βιθυνός, γορτυνίς, γρυνεύς, δίκτυνα, μαρανδυνός, τύνη προ σὺ, ὕνις, φορτυνίς. Item μύνη, φρύνη, θύνος, φῦνος. Item ἀνηθύνος, βόθυνος, κίνδυνος, λάγυνος, ὄρκυνος, τάχυνος. Item ξυνός, ἐπίξυνος. Et φόρκυνος, a φόρκυν. Item δύνω, et polysyllaba in ὕνω, ut δηθύνω, μολύνω, ὀτρύνω. Aratus ἀμβλύνεται corripit: Homerus ἀπαμβλύνεται, Herodot. βίω Ὀμήρῳ: et Odys. iv. ἀρτύνει, Theognis ἐντύνει: Homerus in Batrach. τραγλοδύνοντα.

Anceps κορύνη.

10. Υω. γρυωός, γυωός, λύπη, ἄλυπος,

πανύως in Hymnis Homeri.

Ι Γ. Υρ. ἄγκυρα, ἄλιμυρῆς, γέφυρα, γυρῆ, γυρὸς, κέρκυρα, κινύρη, κῦρος, λάκυρα, λέπυρον, μελίγυρις, νίσυρος, ὀλύρα, ὀνόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημμυρίς, πυρὸς, σκῦρος insula, σύριγξ, σφύρα malleus τυρῶς. Item oxytona habentia antepenultimam longam, ἰχυρὸς (etsi in πλάτῳ Aristoph. V. 947. corripitur : οἴζυρος.

Item Verba in υρω : ut σύρω, φύρω.

Homerus et Orpheus corripiunt ἄλμυρὸς. et Nicander Alex. 132. ἄθυρον.

Indifferens τυρός.

Ι Δ. Υτ. Καμβύσης, Διόνυσος, φῦσα, χρυσὸς, πολύχρυσος. Item Dativus δάκρυσι apud Nazianz. Anecd. Epigr. 82. quum alioquin corripi debeat.

Verba in υω penultimam Futuri et Aoristi ancipitem habent, sed tamen notentur : ἀνύσω, θύσω, λύσω, producuntur.

Item ἔλυσεν, ἔκυσα, ἐνέφυσεν, ἤυσε, διακρύσας, λύσατε.

Corripiuntur ἑκτανύσεις, εἴλωσεν, ἐρύσαντο.

In υζω, dant us breve: ut κλύσω.

13. Υτ. ἀδάκρυτος, ἀλίτρυτος, ἀτρυτος, αὔτη, βερυτός, βυλυτός, γαρυτός, κωκυτός, λύτωρ, μινυτήρ, μινύτωρ, μινυτής, πρεσβύτης, πρεσβύτις, ρυτή, ρυτίς, ρυτός, ρυτήρ, σκῆτος.

14. Υφ. ἔνυφος, κέλυφος, κυφός, κύφω, τῦφος, τῦφος. Et Praeterita, κέκυφα, τέτυφα.

15. Υχ. Βρυχή, ἐριβρύχες, σαμφῦχος, τρῦχος, ψυχή. Et composita ab ὀρύττω, τοιχώρυχος, τυμβώρυχος. Et verba in υχω: υἱ, βρύχω, τρύχω, ψύχω. De his omnibus diligenter scripserunt Renatus, Guilloneus, Franciscus Vergaras, et Abdias Praetorius.

De Carminibus observationes quaedam.

1. Carmina, Pedes, Scansio, eadem fere quae apud Latinos. Vsitatiora, et facilia genera Carminum apud Graecos

Hexa-

Hexametrum sive Heroicum , Pentametrum , Iambicum.

2. Apud Graecos nulla fit Synaloephe, nisi Apostropho notetur.

3. Graeci versus saepenumero Caesura carent.

4. Caesura , vel saltem species Caesurae crebro breves syllabas producit.

5. Spondaici versus apud Graecos frequentes sunt.

6. Saepe fit Synaeresis : ut χρυσέω ἀνά σκήπτρω. Iliad. 1. χρυσέω ἀ , Dactilus est.

7. Versus ἀκέφαλος , hoc est , cuius initium est indifferens : ut ἐπειδὴ νῆας τε καὶ ἑλλήσποντον ἴκοντο. Iliad. 23. ubi initio Iambus pro Spondaeo.

8. Versus μύσρος hoc est postremo pede claudicans , sive circa finem angustus : ut τρῶες δ' ἐρρίγησαν , ὅπως ἴσον αἴολον ὄφιν : ubi in fine Pyrrhichius pro Spondaeo.

9. Interdum brevis Vocalis etiam spiritu aspero longa fit.

10. Versus Hypermeter, hoc est syllaba abundans.

Figurae Prosodiae breviter comprehensae.

Synaeresis, sive Synecphonesis vocalem brevem ante aliam plerumque longam, in carminis dimensione collidit.

Diaeresis Diphthongum distrahit in suas vocales, aut longam in suas breves dissolvit.

Tmesis membra vocis compositae determinat, interventu unius vel plurium dictionum.

Systole longam corripit.

Diastole, sive Ectasis brevem producit.

Caesura extendit syllabam brevem in fine dictionis, et initio pedis.

Licentia Poëtica, quae nullis legibus

con-

constiicta est, et longas corripit, et breves producit, et ancipites in eadem dictione, eodem versu et producit et corripit, sive propter metri necessitatem, sive ad numerorum varietatem et elegantiam.

Quia vero Poëtas maxime difficiles facit Dialectus, ideo de Dialectis aliqua.

De Dialectis præcipuis.

Prima Declinatio.

S. N. ὁ Αἰείας Com. αἰείας Ion.

G. τῷ αἰείῃ Com. αἰείῃω Ion. αἰείῃω
 AEolice, vel Boeotice; αἰείῃ Dorice,
 αἰείῃω Poëtice.

D. τῷ αἰείῃ Com. αἰείῃ Ion.

A. τὸν αἰείῃ Com. αἰείῃν, et αἰείῃα Ion.

V. ᾧ αἰείῃ Com. αἰείῃας Attice.

D. N. et A. τὸ αἰείῃ.

G. et D. τοῖν αἰείῃων.

V. ᾧ αἰείῃ.

P. N. οἱ ἀινεῖαι.

G. τῶν ἀινεῖῶν Com. ἀινεῖῶν Ionice, ἀινεῖῶν
Aeolice, ἀινεῖᾶν Dorice.

D. τοῖς ἀινεῖαις Com. ἀινεῖης, ἀινεῖαισι, ἀινεῖησι,
Ionice et Dorice.

A. τοὺς ἀινεῖας Com. ἀινεῖεας Ionice.

V. ᾧ ἀινεῖαι.

*Regulae plurium partium Orationis
communes.*

1. A longum frequenter mutatur Ionice in η, sed α breve rarius: ut ἱστορία, ἱστορίη: δρέω, δράσω, δρήσω: πράξας, πρήξας: ἀναΐδειαν, ἀναΐδείην.

2. η mutatur Dorice in α longum: ut χρύσης, χρύσας: λήφη, λάφη: σινομένη, σινομένα.

3. Vbi Dores η servant, ibi Boeotii id mutant in ει: ubi illi η in α mutant, ibi hi id retinent: ut ἥρωσ, εἴρωσ: ἄδῦ, ἠδύ.

Secunda Declinatio.

S. N. ἡ μέλισσα.

G. τῆς μελίσης Communiter, μελίσας
Dorice.

D. τῇ μελίση Communiter, μελίσα
Dorice.

A. τὴν μέλισσαν, εὐπλοῖην pro εὐπλοίαν,
Iliad. 9. V. 362.

V. ᾧ μέλισσα.

D. N. et A. τὰ μέλισσα.

G. et D. ταῖν μελίσαιν.

V. ᾧ μέλισσα.

P. N. αἱ μέλισσαι.

G. τῶν μελισσῶν Communiter, μελισσέων
Ionice, μελισσάων AEolice, μελισσᾶν,
Dorice.

D. ταῖς μελίσαις Communiter, μελίσης,
μελίσαισι, μελίσησι Ionice, et Dorice.

A. τὰς μελίσας.

V. ᾧ μέλισσαι.

Tertia Declinatio.

S. N. ὁ λόγος.

G.

G. τῷ λόγῳ Communiter, λόγοιο Ionice,
et Dorice, λόγω Dorice, sine Iota
subscripto.

D. τῷ λόγω.

A. τὸν λόγον.

V. ᾧ λόγε Communiter, λόγος Attice.

D. N. A. τὰ λόγω.

G. et D. τοῖν λόγοιν Communiter, λόγοιν
Poëtice.

V. ᾧ λόγω.

P. N. οἱ λόγοι.

G. τῶν λόγων.

D. τοῖς λόγοις Com., λόγοισι Ionice, et
Dorice.

A. τοὺς λόγους Com. λόγω et λόγος Dorice.

V. ᾧ λόγοι.

Quarta Declinatio.

Genitivus singularis Poëtice adsumit
ο, ut ὁ πετεῶς, τῷ πετεῶ, πετεῶο.

Quin-

Quinta Declinatio.

Poëtae formant pluralem Dativum a Nominativo Plurali, addendo *σι*, et a Neutorum in *εσ* mutando: ut *ἀνὴρ*, *ἄνδρες*, *ἄνδρесси*: *τῶς*, *τῶες*, *τῶεσσι*: *ἔπος*, *ἔπεα*, *ἑπέεσσι*.

Regula plurium Declinationum, et casuum Communis.

Poëtice casibus additur Syllaba *φι*, aut *φιν*: ut,

ἡ *ἑτέρα*, *ἑτέρηφι*, vel *ἑτέρηφιν*.

τῆς *εὐνῆς*, *εὐνῆφι*, ab *εὐνή*.

τῆ *ἡγορέη*, *ἡγορέηφι*, ab *ἡγορέα*.

τὴν *εὐνὴν*, *εὐνῆφι*.

ὧ *ἕρανια*, *ἕρανιαφι*.

τῶ *πόντος*, *ποντόφι*, a *πόντος*.

ταῖς *κοτυληδόσι*, *κοτυληδονόφι*, a *κοτυληδών*.

τοῖς *ὄχεσι*, *ὄχεσφι*, ab *ὄχος*, *eos*.

τὰ *γήθεα*, *γήθεσφι*, a *γήθος*.

τῷ *αὐτῷ*, *αὐτόφι*, ab *αὐτός*.

Contra in multis fit ἀποκοπή: ut, τὸ κρι, pro κρίμνον: τὸ σκέπα pro σκέπασμα: τὸν ποσειδῶ, pro ποσειδῶνα.

Pronomina. ΕΓΩ.

S. N. ἐγὼ Communiter, ἔγωγε Att. ἐγὼν AΕolice et Dorice, ἐγώνη Dorice.

G. ἐμῶ et μω Communiter, ἐμέο, et ἐμεῖο Ionice, ἐμέθεν et ἐμέθεν Att. ἐμεῦ et μεῦ AΕolice, et Dorice.

D. ἐμοί et μοί Com. ἐμίν, et μίν, et ἐμοίνη Dorice.

A. ἐμέ, et μέ.

D. N. et A. νῶϊ, et νῶ Communiter, ἀμμε AΕolice.

G. et D. νῶϊν, νῶν.

P. N. ἡμεῖς Communiter, ἡμέες Ionice, ἀμμες Dorice, ἀμμες AΕolice.

G. ἡμῶν Communiter, ἡμέων et ἡμείων Ionice, ἀμῶν Dorice, ἀμμων et ἀμμέων AΕolice.

D. ἡμῖν Communiter, ἡμῖν Att. ἡμῖν,
ἀμῖν, et ἀμῖν Dorice, ἄμμι, et ἄμμιν
AEolice.

A. ἡμᾶς Com. ἡμέας Ionice, ἀμᾶς Dorice,
ἄμμε et ἄμμας AEolice.

ΣΥ.

S. N. σὺ Com. τὺ et τὺνη Dorice.

G. σῦ Communiter, σέο et σεῖο Ionice,
σέοθεν, et σέθεν Attice, σεῦ AEolice,
et Dorice, τεῦ Dor.

D. σοὶ Communiter, τοὶ et τεῖν Dorice.

A. σὲ Communiter, τὺ Dorice.

V. σὺ.

D. N. et A. σφῶϊ et σφῶ Communiter,
ἕμμε AEolice.

G. et D. σφῶϊν, σφῶν.

P. N. ὑμεῖς Communiter, ὑμέες Ionice, ἕμμες
Dorice, ἕμμες AEolice.

G. ὑμῶν Communiter, ὑμέων et ὑμείων
Ionice, ὑμμέων AEolice.

D.

D. ὑμῖν Communiter, ὑμῖν Poëtice, ὕμμι,
et ὕμμιν AEolice.

A. ὑμᾶς Communiter, ὑμέας Ionice,
ὕμμας AEolice.

Οὐ.

S. G. ὄ Communiter, ἔο et εἶο Ionice, ἔοθεν
et ἔθεν Attice, εὖ Dorice.

D. οἶ apud Soph. σφῖν, εἶ.

A. ἔ apud Eurip. σφῆ, cum, eam.

D. N. et A. σφωῆ, σφέ.

G. et D. σφῶν, σφίν.

P. N. σφεῖς, Communiter, σφέες Ionice,
σφῆς Dorice.

G. σφῶν Communiter, σφέων et σφείων
Ionice.

D. σφίσι Communiter, σφῖ et σφῖν Poëtice.

A. σφᾶς Communiter, σφέας Ionice, σφέ
AEolice.

Μῖν, vel νῖν, se; ipsum, ipsam, ipsum
ipsos, ipsas, Dorica sunt.

Ἐκεῖνος Communiter, κείνος Poëtice, τῆνος
Dorice.

Verba. Indicat. Praesens.

S. τάττω, τάττεις, τάττει.

Dor. τετάχω, τάττες, τάττε.

AEolice τάπτης, τάπτη.

sine Iota subscripto, et τάττεισθα.

D. τάττετον, τάττετον.

P. τάττομεν, τάττετε, τάττησι.

Dor. τάττομες, τάττοντι.

Ionica sunt ab ὄρῳ, ὄράας, pro ὄρᾶς: ab
ἰῶ, ἰάα, pro ἰᾶ, sinit: priore a brevi, po-
steriore longo.

Imperf.

S. ἔταπτον, ἔταπτες, ἔταπτε.

Poët. τάπτεσκον, τάπτεσκες, Ion. τάπτεσκε.

D. ἔτάπτετον, ἔταπτέτην.

D. ἔτάπτομεν, ἔτάπτετε, ἔταπτον.

Dor. ἔτάπτομες, Boeot. ἔτάπτοσαν.

Poët. τάπτεσκον.

REGVLA GENERALIS.

Iones, et Poëtae quodlibet Augmentum abiiciunt: ut τάττε pro ἔταττε, ἄκασε pro ἤκασε.

Interdum Aoristos ἀναλιπασιασμῶ plus aequo augent: ut ἐχάροντο, κεχάροντο; λαβέσθαι, λελαβέσθαι.

Τάττεσκε a Communi ἔταττες, abiiciendo Augmento, et κε addendo. Sic Aoristi, ἔταξας, τάξασκε: ἔταγες, τάγεσκε. Penultimae vero Vocales longae, aut Diphthongi corripuntur: ut,

Ἐποίεις, ποιέσκε: ἐχρύσας, χρύσοσκε: ἐτίθης, τίθεσκε: ἔτης, ἴτασκε: ἐλίδως, δίδωσκε: ἔθης, θέσκε: ἔτης, τάσκε: ἔδως, δῶσκε.

Praet. Perfect.

S.	τέταχα,	τέταχας,	τέταχε.
D.		τετάχατον,	τετάχατον.
P.	τετάχαμεν,	τετάχατε,	τετάχασι.

Dor.

Dor. τετάχαμεις,

τετάχαντι.

τέταχαν Chalcidice.

Plusq. perf.

S. ἐτετάχειν, ἐτετάχεις, ἐτετάχει.

Ion. ἐτετάχεα, ἐτετάχεε.

Att. ἐτετάχη, ἐτετάχη.

REGVLA GENERALIS.

Ionum sunt dissolutiones, contractiones

Atticorum : ut Ποιῶν, ποιῶ : ἐβῶον, ἐβῶων :
ἐτετύφεα, vel ἐτετύφει, ἐτετύφη.

D. ἐτετάχειτον, ἐτεταχείτην.

P. ἐτετάχειμεν, ἐτετάχειτε, ἐτετάχεισαν.

Dor. ἐτετάχειμες, Att. ἐτετάχεσεν.

Abiicitur nonnunquam Attice e a principio
tertiarum Personarum Singularis et
Pluralis numeri: utΣυγγεγονῆι, τεθρύλλετο, πεποικήκεσαν: α συγγέ-
νομαι, θρυλλέομαι, ποιῶ.

Aorist. 1.

S. 1.	ἔταξα ,	ἔταξας ,	ἔταξε.
Poët.	τάξασκον ,	τάξασκες ,	Ion. τάξασκε.
D.		ἔτάξατον ,	ἔταξάτην.
P.	ἔτάξαμεν ,	ἔτάξατε ,	ἔταξαν.
Dor.	ἔτάξαμες.		Boeot. ἔτάξασαν.

Aoristus 2.

S.	ἔταγον ,	ἔταγες .	ἔταγε.
Poët.	τάγεσκον ,	τάγεσκες ,	Ion. τάγεσκε.
D.		ἔτάγετον ,	ἔταγέτην.
P.	ἔτάγομεν ,	ἔτάγετε ,	ἔταγον.
Dor.	ἔτάγομες.		Boeot. ἔτάγοσαν.

Futur. 1.

S.	τάξω ,	τάξεις ,	τάξει.
Dor.	ταξῶ ,	ταξεῖς ,	ταξεῖ.
	AEol.	τάξης ,	τάξη.
D.		τάξετον ,	τάξετον.
	Dor.	ταξεῖτον ,	ταξεῖτα
P.	τάξομεν ,	τάξετε ,	τάξοσι.
Dor.	ταξῶμες ,	ταξεῖτε ,	ταξῶντι.

AEoles pro ψαλῶ, απερῶ, faciunt ψάλσω,
et απέραω.

Futur. 2.

S.	ταγῶ,	ταγεῖς,	ταγεῖ.
D.		ταγεῖτον,	ταγεῖτον.
P.	ταγῶμεν,	ταγεῖτε,	ταγῶσι.
Dor.	ταγῶμες,		ταγῶντι.

Imperat. Praesens.

S.	τάττε,	ταττέτω.
D.	τάττετον,	ταττέτων.
P.	τάττετε,	ταττέτωσαν.

Att. ταττόντων.

Praeteritum perfectum.

S.	τέταχε,	τεταχέτω.
D.	τέταχετον,	τεταχέτων.
P.	τέταχετε,	τεταχέτωσαν.

Aoristus I.

S.	τάξον,	ταξάτω.
D.	τάξατον,	ταξάτων.

P.	ταξάτε,	ταξάτωσαν.
		Att. ταξάτων.

Aoristus 2.

S.	τάγε,	ταγέτω.
	τάγον, more Syracusanorum.	
D.	τάγετον,	ταγέτων.
P.	τάγετε,	ταγέτωσαν,
		Att. ταγόντων.

Optativ. Praesens.

S.	τάττοιμι,	τάττοις,	τάττοι.
D.	τάττοιτον,	ταττοίτην.	
P.	τάττοιμεν,	τάττοιτε,	τάττοιεν.

Doi. τάττοιμες,

τρέφω pro τρέφοιμι, Eurip. ἄφρων ἂν εἶην, εἰ
τρέφωιν τὰ τῶν πέλαις. Varius in Lexico, quod
ἐν ἀμαλθείας κέρα continetur.

Praet. perf.

S.	τετάχοιμι,	τετάχοις,	τετάχοι.
D.	τετάχοιτον,	τεταχοίτην.	

P.

P. τετάχοιμεν, τετάχοιτε, τετάχοιεν.

Dor. τετάχοιμες,

Aorist. 1.

S. τάξαιμι, τάξαις, τάξαι.

D. τάξαιτον, ταξαίτην.

P. τάξαιμεν, τάξαιτε, τάξαιεν.

Dor. τάξαιμες. Iob. 18. θηρεύσαισαν,

ὀλέσαισαν, ἔλθοισαν: pro θηρεύσαιεν, ὀλέσαιεν, ἔλθοιεν.

Aoristus 2.

S. τάγοιμι, τάγοις, τάγοι.

D. τάγοιτον, ταγοίτην.

P. τάγοιμεν, τάγοιτε, τάγοιεν.

Dor. τάγοι, es.

εἴπωσιεν pro εἴποσι. Aristot. 8. Polit. 5. λόγοις,
οὓς ἂν τις εἴπωσιεν.

Fut. 1.

S. τάξοιμι, τάξοις, τάξοι.

D. τάξοιτον, ταξοίτην.

P. τάξοιμεν, τάξοιτε, τάξοιεν.

Dor. τάξοιμες.

Fu-

Futur. 2.

S.	ταγοῖμι ,	ταγοῖς ,	ταγοῖ.
D.		ταγοῖτον ,	ταγοίτην.
P.	ταγοῖμεν ,	ταγοῖτε ,	ταγοῖεν.
Dor.	ταγοῖμες.		

Subiunct. Praesens.

S.	ἐὰν τάττω ,	τάττης ,	τάττη.
	Aeol. τάττηθα , τάττησι Ionice.		
D.		τάττητον ,	τάττητον.
P.	τάττωμεν ,	τάττητε ,	τάττωσι.
Dor.	τάττωμες.		

Preterit. perf.

S.	ἐὰν τετάχω ,	τετάχης ,	τετάχη.
D.		τετάχητον ,	τετάχητον.
P.	τετάχωμεν ,	τετάχητε ,	τετάχωσι
Dor.	τετάχωμες.		

Aorist. 1.

S.	ἐὰν τάξω ,	τάξης ,	τάξη.
D.		τάξητον ,	τάξητον.

P. τάξωμεν, τάξητε, τάξωσι.

Dor. τάξωμες.

Aorist. 2

S. ἐὰν τάγω, τάγῃς, τάγῃ.

Ion. τάγησι.

D. τάγητον, τάγητον.

P. τάγωμεν, τάγητε, τάγωσι.

Dor. τάγωμες.

Infinit. Praesens.

τάττειν *Communiter*,

τάττειν *Dorice.*

τάττην *AEolice et Dorice.*

ταττέμεναι *Attice, et Dorice.*

ταττέμεν *Ionice.*

βοᾶν *Communiter*, βοαῖς *AEolice*, χρυσοῦν

Communiter, χρυσοῖς *AEolice.*

Apud Homerum ἀχαλάαν *Ionice*, ultima
longa, pro ἀχαλαῶν.

Prae-

Praeterit. perf.

τεταχέναι.

τεταχέμεναι Dor. et Att.

τεταχέμεν Ion.

Aorist. 1.

τάξαι, τάξαιμεν Ion. ταξάμεναι Att.

Aorist. 2.

ταγείν.

ταγέν Dor.

ταγέμεναι Att. Dor.

ταγέμεν Ion.

ταγέειν, dissolutione τῷ ταγείν Ionica.

Futur. 1.

τάξειν, variatur ut praesens.

Futur. 2.

ταγείν, variatur ut Aorist. 2.

Dissolutio Ionica fit etiam in aliis
modis Activae διαθέσεως, itemque in quibusdam
reliquarum διαθέσεων: ut

λειανῶ, λειανέω. Iliad. 15. V. 261.

μενεῖ, μενέει. Nonnus cap. 14. παραφρά-
σεως εὐαγ.

ἀγγελῶσι, ἀγγελέσι. Iliad. 9.

ἀρτυνῶσι, ἀρτυνέσι. Odys. 1.

φάγοις, φαγέοις. Phocylides.

διακρίνωσι, διακρινέωσι. Iliad. 2.

μιγῶσι, μιγέωσι. Ibidem.

πλυνῶσα, πλυνέσα. Odys. 6.

εὐφρανῶ, εὐφρανέω. Iliad. 7.

Passivum. Indicat. Praesens.

S. τάττομαι, τάττη, τάττεται.

Ion. τάττει, Attice τάττει.

D. ταττόμεθον, τάττεσθον, τάττεσθον.

P. ταττόμεθα, τάττεσθε, τάττονται.

Dor. et Ion. ταττόμεσθα.

Imperf.

S. ἐταττόμεν, ἐτάττι, ἐτάττετο.

οἶτ. ταττέσκομην, ταττέσκη, ταττέσκετο.

Ion. ἐτάττεο,

Dor.

Dor. ἐτάττεν.

D. ἐταττόμεθον, ἐτάττεσθον, ἐταττέσθην.

P. ἐταττόμεθα, ἐτάττεσθε, ἐτάττοντο.

Dor. et Ion. ἐταττόμεθα.

Ου μι-
tatur
Dorice
in | } | <p>1. ω, extra Crasim; ut μῶσα, μῶσα, βεκόλος, βωκόλος.</p> <p>2. ευ. in Crasi: ut Δημοσθένης, Δημοσθένης: ποιόνται, ἔνται, ποι-
εῦνται, ποιέεσα, ἔσα, ποιεῦσα. Sic
κείσομαι, Dorice κεισῆμαι, et κεισεῦμαι.</p> <p>3. οι, in Participiis femininis
Barytonorum Praesentis Tempo-
ris: ut,
τύπτεσα, τύπτοισα.</p> |
|---------------------------------|---|---|

Praeter. perf.

S. τέταγμαί, τέταξαι, τέτακται.

D. τετάγμεθον, τετάχθον, τετάχθον.

P. τετάγμεθα. τετάχθε, τεταγμένοι εἶσθε.

Dor. τετάγμεθα, Ion. τέταχάται.

φράζομαι , πέφρασμαι Communiter , πέ-
φραδμαι Attice.

μνάομαι , μέμνημαι , μέμνησαι Communiter,
Ionice μέμνησαι , et μέμνεαι , tum Attice μέμνη.

Plusq. perf.

S. ἔτετάγμην , ἔτέταξο , ἔτέτακτο.

D. ἔτετάγμεθον , ἔτέταχθον , ἔτετάχθην.

P. ἔτετάγμεθα , ἔτέταχθε , τεταγμένοι ἦσαν.

Dor. ἔτετάγμεσθα. Ion. ἔτετάχατο.

Aorist. 1.

S. ἔταχθην , ἔτάχθης , ἔτάχθι.

D. ἔτάχθητον , ἔταχθήτην.

P. ἔτάχθημεν , ἔτάχθητε , ἔταχθισαν.

Dor. ἔτάχθημες , Boeot. ἔτάχθεν.

ἐκρίνθην , et ἐκλίθην Poëtica sunt , pro ἐκρίθην,
et ἐκλίθην : a κρίνομαι , et κλίνομαι.

Aorist. 2.

S. ἔτάγην , ἔτάγης , ἔτάγη.

D. ἔτάγητον , ἔταγήτην.

P. ἔτάγημεν , ἔτάγητε , ἔτάγησαν.

Dor.

Dor. ἐτάγημες, Boeot. ἐταγεν.

Futur. 1.

S. ταχθήσομαι, ταχθήσῃ, ταχθήσεται.

Ion. ταχθήσῃαι,

Att. ταχθήσει.

D. ταχθισόμενον, ταχθήσεσθον, ταχθήσεσθον.

P. ταχθισόμεθα, ταχθήσεσθε, ταχθήσονται.

Dor. ταχθισόμεσθα.

Futur. 2.

S. ταγήσομαι, ταγήσῃ, ταγήσεται.

Ion. ταγήσῃαι,

Att. ταγήσει.

D. ταγησόμενον, ταγήσεσθον, ταγήσεσθον.

P. ταγησόμεθα, ταγήσεσθε, ταγήσονται.

Dor. ταγησόμεσθα.

Paulo post Futur.

S. τετάξομαι, τετάξῃ, τετάξεται.

Ion. τετάξῃαι,

Att. τετάξει.

D. τεταξόμενον, τετάξεσθον, τετάξεσθον.

P. τεταζόμεθα, τετάξεσθε, τετάζονται.
 Dor. τεταζόμεσθα,

Imperat.

Praesens.

S. τάττε, ταττέσθω.
 Ion. τάττεω,
 Dor. τάττευ.
 D. τάττεσθον, ταττέσθων.
 P. τάττεσθε, ταττέσθωσαν.
 Att. ταττέσθων.

εφανούσθων, coronentur: Synes. περι δώρα.

Praeterit. perf.

S. τέταξο, τετάχθω.
 D. τέταχθον, τετάχθων.
 P. τέταχθε, τετάχθωσαν.
 Aorist. I.
 S. τάχθητι, ταχθήτω.
 D. τάχθητον, ταχθήτων.
 P. τάχθητε, ταχθήτωσαν.

Aorist. 2.

S.	τάγῃθι ,	τάγῃτω .
D.	τάγῃτον ,	τάγῃτων .
P.	τάγῃτε ,	τάγῃτωσαν .

Optativ.

Praesens.

S.	τάττοίμην ,	τάττοιο ,	τάττοισθ .
D.	τάττοίμεθον ,	τάττοισθον ,	τάττοισθην .
P.	τάττοίμεθα ,	τάττοισθε ,	τάττοιντο .

Doḡ. ταττοίμεσθα, Ion. et Poët. ταττοίατο.

Praeter. perf.

S.	τεταγμένος ,	εἶην , εἶης ,	εἶη .
D.	τεταγμένω ,	εἶητον ,	εἶητιν .
P.	τεταγμένοι ,	εἶημεν , εἶητε ,	εἶησαν .

Aorist. 1.

S.	ταχθείην ,	ταχθείης ,	ταχθείη .
D.		ταχθείητον ,	ταχθείητιν .
P.	ταχθείημεν ,	ταχθείητε ,	ταχθείησαν .

Doḡ. ταχθείημες.

Syncope , ταχθεῖμεν , ταχθεῖτε , ταχθεῖεν .

Aor.

Aorist. 2.

S.	ταγείην ,	ταγείς ,	ταγείη.
D.		ταγείητον ,	ταγείητην.
P.	ταγείημεν ,	ταγείητε ,	ταγείησαν.
Dor.	ταγείημες.		

Syncope, ταγεῖμεν, ταγεῖτε, ταγεῖεν.

Futur. 1.

S.	ταχθήσοίμην ,	ταχθήσοιο ,	ταχθήσοιτο.
D.	ταχθήσοίμεθον ,	ταχθήσοισθον ,	ταχθήσοίσθην.
P.	ταχθήσοίμεθα ,	ταχθήσοισθε ,	ταχθήσοιντε.
Dor.	ταχθήσοίμεσθα. Ion. et Poët. ταχθήσοίατο.		

Futur. 2.

S.	ταγήσοίμην ,	ταγήσοιο ,	ταγήσοιτο.
D.	ταγήσοίμεθον ,	ταγήσοισθον ,	ταγήσοίσθην.
P.	ταγήσοίμεθα ,	ταγήσοισθε ,	ταγήσοιντε.
Dor.	ταγήσοίμεσθα. Poët. ταγήσοίατο.		

Paulo post Futur.

S.	τεταξοίμην ,	τετάξοιο ,	τετάξοιτο.
D.	τεταξοίμεθον ,	τετάξοισθον ,	τεταξοίσθην.
P.	τεταξοίμεθα ,	τετάξοισθε ,	τετάξοιντο.

Dor.

Dor. τεταξοίμεσθα. Ion. et Poët. τεταξοίατο.

Subiunct.

Praesens.

S. ἐὰν τάττωμαι, τάττη, τάττηται.

Ion. τάττηται.

D. ταττώμεθον, τάττησθον, τάττησθον.

P. ταττώμεθα, τάττησθε, τάττανται.

Dor. ταττώμεσθα.

Praeter. perf.

S. ἐὰν τεταγμένος, ᾧ, ἦς, ἦ.

D. τεταγμένω, ἦτον, ἦτον.

P. τεταγμένοι, ᾧμεν, ἦτε, ᾧσι.

Aorist. 1.

S. ἐὰν ταχθῶ, ταχθῆς, ταχθῆ.

D. ταχθῆτον, ταχθῆτον,

P. ταχθῶμεν, ταχθῆτε, ταχθῶσι.

Dor. ταχθῶμες.

Aorist. 2.

S. ἐὰν ταγῶ, ταγῆς, ταγῆ.

D. ταγῆτον, ταγῆτον.

P.

P. ταγῶμεν, ταγῆτε, ταγῶσι.

Dor. ταγῶμες.

Infinit.

Praesens. τάττεσθαι.

Praeterit. τετάχθαι.

Aor. 1. ταχθῆναι Communiter, ταχθήμεναι

Att. et Dor. ταχθήμεν Ion.

Aor. 2. ταγῆναι Communiter, ταγῆμεναι

Att. et Dor. ταγῆμεν Ion.

Fut. 1 ταχθήσεσθαι.

Futur. 2. ταγῆσεσθαι.

Paul. post Fut. τετάξεσθαι.

Medium.

Indicat.

Praeter.

S. τέταγα, τέταγας, τέταγε.

D. τετάγατον, τετάγατος.

P. τετάγαμεν, τετάγατε, τετάγασι.

Dor. τετάγαμες. τετάγαυτι.

Plusq. perf.

S. ἐτετάγειν, ἐτετάγεις, ἐτετάγει.

Ion. ἐτετάγεα, ἐτετάγοι.

Att. ἐτετάγη, ἐτετάγη.

Sic εἶδω, εἶδεις, ἦδεις, ἦδεα, ἦδες, ἦδι.

D. ἐτετάγειτον ἐτεταγείτην.

P. ἐτετάγειμεν, ἐτετάγειτε, ἐτετάγεισαν.

Dor. ἐτετάγειμες.

Aorist. 1.

S. ἐταξάμην, ἐτάξω, ἐτάξατο.

ἐτάξασ, Ion. μνησάσκειτο

pro ἐμνήσατο, Iliad. 11. v. 565.

D. ἐταξάμεθον, ἐτάξασθον, ἐταξάσθην.

P. ἐταξάμεθα, ἐτάξασθε, ἐτάξαντο.

Dor. ἐταξάμεσθα.

Aorist. 2.

S. ἐταγόμην, ἐτάγῃς, ἐτάγετο.

Ion. ἐτάγεις,

Dor. ἐτάγειν.

D. ἐταγόμεθον, ἐτάγεσθον, ἐταγέσθην.

P. ἑταγόμεθα, ἑτάγεσθε, ἑτάγοντο.

Dog. ἑταγόμεσθα.

Futur. 1.

S. τάξομαι, τάξῃ, τάξεται.

Dog. ταξῶμαι, cet. Ion. τάξεαι.

Att. τάξει.

D. ταξόμεθον, τάξεσθον, τάξεσθον.

P. ταξόμεθα, τάξεσθε, τάξονται.

Dog. ταξόμεσθα.

Futur. 2.

S. ταγῶμαι, ταγῶ, ταγεῖται.

Ion. ταγεῖαι,

Att. ταγεῖ.

D. ταγόμεθον, ταγεῖσθον, ταγεῖσθον.

P. ταγόμεθα, ταγεῖσθε, ταγῶνται.

Dog. ταγόμεσθα.

Imperat.

Praeterit.

S. τέταγε, τεταγέτω.

D. τετάγετον, τεταγέτων.

P. τετάγετε , τεταγέτωσαν.

Aoristus 1.

S. τάξαι , ταξάσθω.

D. τάξασθον , ταξάσθων.

P. τάξασθε , ταξάσθωσαν.

Att. ταξάσθων.

Aorist. 2.

S. ταγῆ , ταγέσθω.

D. τάγεσθον , ταγέσθων.

P. τάγεσθε , ταγέσθωσαν.

Att. ταγέσθων.

Optativ.

Praeterit.

S. τετάγοιμι , τετάγοις , τετάγοι.

D. τετάγοιτον , τεταγοίτην.

P. τετάγοιμεν , τετάγοιτε , τετάγοιεν.

Aorist. 1.

S. ταξάιμην , τάξαιο , τάξαιτο.

D. ταξάιμεθον , τάξαισθον , ταξάισθην.

P. ταξάιμεθα , τάξαισθε , τάξαιντο.

Dor.

Dor. ταξάιμεθα. Ion. et Poët. ταξάιατο.

Aorist. 2.

- S. ταγοίμην , τάγοιο , τάγοιτο.
 D. ταγοίμεθον , τάγοισθον , ταγοίσθην.
 P. ταγοίμεθα , τάγοισθε , τάγοιντο.

Dor. ταγοίμεθα. Ion. et Poët. ταγοίατο.

Futur. 1.

- S. ταξοίμην , τάξοιο , τάξοιτο.
 D. ταξοίμεθον , τάξοισθον , ταξοίσθην.
 P. ταξοίμεθα , τάξοισθε , τάξοιντο.

Dor. ταξοίμεθα. Poët. ταξοίατο.

Futur. 2.

- S. ταγοίμην , ταγοῖο , ταγοῖτο.
 D. ταγοίμεθον , ταγοῖσθον , ταγοῖσθην.
 P. ταγοίμεθα , ταγοῖσθε , ταγοῖντο.

Dor. ταγοίμεθα. Ion. et Poët. ταγοίατο.

Subiunct.

Praeterit.

- S. εἰν τετάγω , τετάγῃς , τετάγη.

D.

D. τετάγῃτον, τετάγῃτον.

P. τετάγωμεν, τετάγῃτε, τετάγωσι.

Dor. τετάγωμες.

Aorist. 1.

S. εἰάν τάξωμαι, τάξῃ, τάξῃται.

Ion. τάξῃται.

D. ταξώμεθον, τάξιθον, τάξιθον.

P. ταξώμεθα, τάξισθε, τάξωνται.

Dor. ταξώμεσθα.

Aorist. 2.

S. εἰάν τάγωμαι, τάγῃ, τάγῃται.

Ion. τάγῃται.

D. ταγώμεθον, τάγιθον, τάγιθον.

P. ταγώμεθα, τάγισθε, τάγωνται.

Dor. εἰάν ταγώμεσθα.

Infinit.

Praeterit.

τεταγῆναι Communiter, τεταγῆμεναι Att. et

Dor. τεταγῆμεν Ionice.

Aor.

Aor. 1. τάξασθαι.

Aor. 2. ταγέσθαι.

Fut. 1. τάξεσθαι.

Fut. 2. ταγεῖσθαι.

Substantivum εἶμι.

Indicat.

Praesens.

S. εἶμι, εἶς ἢ εἶ, εἶ.

Dor. ἐμμί, Com. ἐη, ab ἔομαι, Dor. ἐντί,

Att. εἶ,

ἔσσι Poët.

D. ἐσόν, ἐσόν.

P. ἐσμέν, ἐσέ, εἶσι,

Dor. εἶμέν, Ion. ἔασι,

et εἶμές, Dor. ἐντί.

Imperf.

S. ἦν, ἦς, ἦ.

Ion. ἔα, AEol. ἦσθα, ἦν,

ἦα,

	ἦα ,	Dor. ἦς,
		Poët. ἦν.
Att.	ἦ	ἦν.
Poët.	ἦν , et	ἦεν.
	ἔον , et	
	ἔσκον ,	ἔσκε.
D.	ἦτον ,	ἦτην.
	ἦτον ,	ἦτην.
	εἶτον ,	
	ἔτον ,	ἔτην.
P.	ἦμεν ,	ἦσαν.
Dor.	ἦμες ,	ἔσαν.
		ἦν ἄρα

καὶ κείνοι ταλακάρδιοι, in Epigrammate
apud AEschin. κατὰ κτησιφῶντος.

Futur. I.

S. ἔσομαι , ἔσῃ , ἔσεται.

Ion. ἔσεαι , Sync. ἔσαι.

Poët. ἔσσεαι.

Dor. ἔσῶμαι , ἔσῃ , ἔσσειται , cet.

Im-

Imperat.

Praesens.

S.	ἔστω.	ἔστω.
	ἴσθι ,	ἦτω.
D.	ἔστων ,	ἔστων.
P.	ἔσθε ,	ἔστωσαν ,
		Att. ἔστωσ.

Optat.

Praesens.

S.	εἴην ,	εἴης ,	εἴη ,
			Poët. ἔοι.
D.	εἴητον ,	εἴητε ,	εἴητην .
P.	εἴημεν ,	εἴητε ,	εἴησαν .
Sync.	εἶμεν ,	εἴτε ,	εἴεν .

Futur. I.

S.	ἔσοίμην ,	ἔσοιο ,	ἔσοιτο , cet.
----	-----------	---------	---------------

Subiunct.

Praesens.

P.	εἰάν ᾧ ,	ἦς ,	ἦ .
----	----------	------	-----

Ion.

Ion. ἔω, ἔης, ἔη.

AEol. ἦσθα.

D. ἦτον,

ἦτον.

P. ᾠμεν,

ἦτε,

ᾠσι,

Ion. ἔωσι.

Infinit.

Praesens.

εἶναι Communiter, ἕμεναι Attice et Dorice,
ἔμμεναι AEolice, ἔμεν Ionice, ἦμεν Dorice.

Futur. I. ἔσσεσθαι.

Participium.

ὄν, et ἑόν.

οὔσα, et ἔϋσα.

ὄν, et ἑόν.

} Poët. vel Ion.

Observationes quaedam.

1. Attice fit παραγωγή, ut, αἰτῶ, αἰτίζω;
σελαγῶ, σελαγίζω.

2. Attice σ omittitur, sicut Ionice
ad-

additur, ut, παγήλαυτος, pro παγήλαυτος:
 εὐκτιμένος, pro εὐκτισμένος, Θεόσωρος, et Θεό-
 σοτος, pro Θεόσωρος, et Θεόσοτος.

3. ο in ω Attice: ut δότης, δώτης: πότης,
 πώτης: δύο, δ'ύω.

4. Duplex σσ, Attice per duplex ττ
 effertur: θάλασσα, θάλαττα; πρᾶσσω, πρᾶττω.

5. Z Dorice in σδ solvitur: ut
 συρίζω, συρίσσω.

6. Futura in σω a Verbis in ζω, per
 ζω Dorice efferuntur: ut λυγίζω, λυγίσω, λυγιζῶ.

7. Dores ω saepe in α mutant: ut
 πρῶτος, πρᾶτος: ἐποίησω, ἐποίησα ab
 ἐποιισάμην,

Hinc credo ω pronuntiatum fuisse per α
 obscurum, sicut Hebraeorum Cametz.

8. Dorica sunt, δνόφος, pro γνόφος;
 Σωκράτης, pro Σωκράτης; μῆον pro μεῖον.

9. Tenues Ionice pro aspiratis ponun-
 tur: ut, χιτῶν, κιτῶν: ἀφίκοιτο, ἀπίκοιτο: ἐφ'
 ἦε,

ἦς, ἐπ' ἦς, Att. ἐνθάτα, pro ἐνταῦθα.

10. AĒoles quoque fugiunt Adspirationem: ut

οὔτος, pro οὔτος: ἀπῆκε, pro ἀφῆκε. Ideo olim utebantur littera F, quod Digamma AĒolicum dicitur: ut ἐλένην, Feλένην.

11. AĒoles praerponunt, aut postponunt, aut geminant Consonantes: ut

ράδινός, βραδινός: χαλυβικός, χαλυβδίκος: ὄχος, ὄγχος: ἄμαθος, Syncop. ἄμος, AĒolice ἄμμος. Sic Ἀχιλλεύς, quia ἄχος τοῖς Ἰληῦσιν ἐνεπαίησε dolorem Troianis dedit: AĒolice Ἀχιλλεύς. Aliter etiam Iohannes Tzetzes in Lycophrone derivat.

12. Pro τάλας, et τύφας, dicitur AĒolice τάλαις, et τύφαις.

13. AĒolice Πειλεύς, pro Πελεύς.

14. Elei σ in ρ mutabant: ut, ἴππος, ἴππορ: οὔτος, οὔτορ': μάρτυς, μάρτυρ. Plura de Dialectis Iohan. Grammaticus, Plutarchus de

de Dialectis Homericis, et Co. inthus: qui
libelli in calce Lexicorum additi conspi-
ciuntur. Item in toto Eustathio.

Καὶ τόδε μὲν βαρέαις ὀδύνησι πεπαρμένος ἦτορ

Ἐξ ἀλόχοιο μόρῃ, ξυνέγραψα πολυπλανές ἔργον.

Σοὶ δὲ, βροτῶν σῶτερ, μέγασθ φίλος υἷε θεοῦ,

Δόξα, κλέος τ' εἰς αἰῶνας περικυδές ἅπαντας.

GRAECORVM MENSIVM

DISTRIBVTIO

Secundum

Secundum

Secundum

Gazam.

Scaligerum.

Petavium.

1. ἑκατομβαιῶν.

2. μεταγειτνίων.

3. βοηδρομιῶν.

μαιμακτηριῶν

4. πωανηφίων.

μαιμακτηριῶν.

πωανεφίων.

5. μαιμακτηριῶν.

πωανεφίων.

ἀνθεστηριῶν.

6. ποσειδεῶν.

ποσειδεῶν.

7. γαμηλιῶν.

γαμηλιῶν.

8. ἀνθεστηριῶν.

9. ἐλαφιβολιῶν.

10. μυνυχιῶν.

11. θαργηλιῶν.

12. σκίρροφοριῶν.

His Graecis Mensibus Latini respondent.

1. Iunius.
2. Iulius.
3. Augustus.
4. September
5. October.
6. November.
7. December.
8. Ianuarius.
9. Februarius.
10. Martius.
11. Aprilis.
12. Maius.

Distributio Scaligeri omnium probatissima est, quippe confirmata duabus marmoreis Inscriptionibus ex Graecia recens erutis, et a Iacobo Sponio in suo Itiner. Graeciae relatis.

Athenienses enim a Solstitio aestivo, quod apud nos in medium fere Iunium

in-

incidit, annum inchoabant, observato praecipue cursu Lunae.

ἀνθεστηριῶν magis videtur fuisse Martius: ut doctissimus, et diligentissimus Xylander in fine Annotationum in Vitas Plutarch. docet.

Mensis Divisio.

Mensis dividitur in tres Decadas. Prima dicitur ἰσαμένε, sive ἀρχομένε μηνός, instantis, vel ineuntis Mensis: altera μεσοῦντος, vel ἐπὶ δέκα, vel ἐπὶ δεκάδι seu δεκάτη, medii, vel supra decem: tertia φθίνοντος, λήγοντος, vel ἀπιόντος, praecipitantis, desinentis, exeuntis.

Primus dies Mensis dicitur Νεμηνία, Novilunium: quia Luna mensem et incipiebat, et finiebat.

Ultimus dicitur ἔνη, ἢ νέα, Vetus et novus: quia inter elapsum, et proxime sequentem mensem intercederet.

Exemplum dierum Mensis.

1	Dies	Calendae	Νεμνία)
2		IV	δευτέρα)
3		III	τρίτη)
4		Prid.Non.	τετάρτη)
5		Nonae.	πέμπτη)
6		VII	ἑκτη) ἱεραμένε
7		VIII	ἑβδόμη) ἀρχομένε
8		VI	ὀγδόη)
9		V	ἐνάτη)
10		IV	δεκάτη)
11		III	πρώτη)
12		Pridie Id.	δευτέρα)
13		Idus.	τρίτη)
14		XVIII	τετάρτη)
15		XVII	πέμπτη)
16		XVI	ἑκτη) ἐπὶ δέκα
17		XV	ἑβδόμη)

18	XIV	ἑγδόν)
19	XIII	ἑνάτη)
20	XII	εἰκάς)
21	XI	δεκάτη φθίνοντος,

vel πρώτη ἐπὶ εἰκάσι, seu μετὰ εἰκάδα, et sic
deinceps.

22	X	ἑνάτη)
23	IX	ἑγδόν)
24	VIII	ἑβδόμη)
25	VII	ἕκτη)
26	VI	πέμπτη) φθίνοντος.
27	V	τετάρτη)
28	IV	τρίτη)
29	III	δευτέρα)
30	Pridie Cal. ἑνὴ καὶ νέα seu τριακάς.	

Quando mensis erat 29. dierum, pro
δεκάτη φθίνοντος dicebatur ἑνάτη φθίνοντος, quan-
do plus quam triginta, post δεκάδα ἑνδε-
κάτη addebatur.

Usus apud Auctores.

ἑβδόμη ἰταμένης, septimo Idus. Lucianus.

ἐπὶ χαϊρώνδῃ ἀρχοντος, ἐλαρηβολιῶνος ἕκτη ἰταμένης. Praetore Chaeronda, 8. Idus Februarii, Demosth. περὶ τερφ.

ἐπὶ ἀρχοντος μνησιφίλῃς, ἑκατομβαιῶνος ἔτη κ' νέα: Mnesiphilo Praetore, pridie Calend. Iulii. Ibidem.

De Notis Numerorum.

Graeci in designandis numeris utuntur litteris Alphabeticis modis tribus.

1. Quorum locum quaeque littera tenet in Alphabeto, eiusdem loci numerum repraesentat. Itaque α 1. β 2. γ 3. usque ad ω 24. Hoc modo numerantur libri Iliados, et Odysseae Homeri: nec ultra 24. progressio fit.

2. Totum Alphabetum in tres classes

dividitur. Prima est unitatum, ab α usque ad ι denarium numerum, hac nota τ (quae τὸ ἑπίσημον vocatur) pro senario usurpata.

Secunda est denariorum, ab ι usque ad ρ centenarium, interiecta pro nongenario hac nota γ , quae ἡ σκόπητα dicitur.

Tertia centuriarum, a ρ usque ad finem, pro nongenario addita hac nota $\tauαι$, quae χαρακτήρ nominatur. Singulis his litteris, et notis cum virgula toni acuti subscribitur, vel ut quidam volunt, supra inscribitur: prima classis millenariorum Monadas, secunda Decadas, tertia Centurias significant.

3. Sex dumtaxat Litterae adhibentur.

I unitatem significat.

Π ἑντέ.

Δ δέκα.

Η ἑκατόν.

X χίλια.

M μύρια.

Hæc omnes, præter Π usque ad numerum quaternarium, sive per se, sive aliis adiunctæ multiplicantur.

Decadum, Centuriarum, Chiliadum, et Myriadum quinariorum, hæc elementa, Δ, Η, Χ, Μ, Litteræ Π inclusa significant.

Maior numerus in Compositione minorem præcedit, et in secundo, et tertio modo.

1	α	I.
2	β	II.
3	γ	III.
4	δ	IIII.
5	ε	Π.
6	ϛ	ΠΙ.
7	ζ	ΠΙΙ.
8	η	ΠΙΙΙ.
9	θ	ΠΙΙΙΙ.

10	ι	Δ.
11	ια	ΔΙ.
12	ιβ	ΔΙΙ.
13	ιγ	ΔΙΙΙ.
14	ιδ	ΔΙΙΙΙ.
15	ιε	ΔΠ.
16	ις	ΔΠΙ.
17	ιζ	ΔΠΙΙ.
18	ιη	ΔΠΙΙΙ.
19	ιθ	ΔΠΙΙΙΙ.
20	κ	ΔΔ.
21	κα	ΔΔΙ.
22	κβ	ΔΔΙΙ.
30	λ	ΔΔΔ.
31	λα	ΔΔΔΙ.
32	λβ	ΔΔΔΙΙ.
40	μ	ΔΔΔΔ.
41	μα	ΔΔΔΔΙ.
42	μβ	ΔΔΔΔΙΙ.
50	ν	ΙΔΙ.

51	να	IΔI.
52	νβ	IΔII.
60	ξ	IΔIΔ.
70	ο	IΔIΔΔ.
80	ω	IΔIΔΔΔ.
90	ϥ	IΔIΔΔΔΔ.
100	ρ	Η.
200	σ	ΗΗ.
300	τ	ΗΗΗ.
400	υ	ΗΗΗΗ.
500	φ	IΗI.
600	χ	IΗII.
700	ψ	IΗIΗΗ.
800	ω	IΗIΗΗΗ.
900	ται	IΧIΗΗΗΗ.
1000	α vel á	Χ.
2000	β	ΧΧ.
3000	γ	ΧΧΧ.
4000	δ	ΧΧΧΧ.
5000	ε	IΗI.

6000	Ϟ	ϛ̄lx.
7000	ϙ	ϛ̄lxx.
8000	Ϡ	ϛ̄lxxx.
9000	ϡ	ϛ̄lxxxx.
10000	ϣ	M. cet.

Postremo notandum δ quatuor significare, Ϟ quatuor millia, Ϡ quartam partem. Sicut Cos. significant Consulem, Coss. Consules, Imppp. tres Imperatores: ita ϙϙ, sexagesimas. Ea geminatio affert pluralem numerum.

ϙϙ Ϟ̄, sexagesimae sex.

Vt autem Casus exprimatur, ultima syllaba superimponitur.

ΚΑΤΗ'ΧΗΣΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ'.

ΕΥ'ΧΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ'.

ΠΑτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σε. Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σε· γενηθήτω τὸ θέλημά σε, ὡς ἐν ἔρανῳ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπίσσιον δός ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς τῷ πονηρῷ. Ἀμήν.

Ἄσπασμός τῷ Ἀγγέλῳ πρὸς τὴν Ἀγιοτάτην

ΠΑΡΘΕ'ΝΟΝ.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σε Ἰησοῦς. Ἁγία Μαρία, Μῆτερ Θεῷ, προσεύχῃ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, τῶν καὶ ἐν τῇ ᾠρᾷ τοῦ θανάτου ἡμῶν. Ἀμήν.

Σύμβολον τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Πιστεύω εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα παντοκράτορα, ποιη-
τὴν Οὐρανῶν, καὶ Γῆς.

Καὶ εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἑνα μόνον,
Κύριον ἡμῶν.

Συλληφθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ
Μαρίας τῆς Παρθένου.

Παθόντα ἐπὶ Ποντίῳ Πιλάτῳ, σταυρωθέντα,
θανόντα, καὶ ταφέντα.

Κατελθόντα εἰς Αἴδην, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα
ἐκ νεκρῶν.

Ἀνελθόντα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καθεζόμενον ἐν
δεξιᾷ Θεοῦ Πατρὸς τοῦ παντοκράτορος.

Ὅθεν μέλλει ἔρχεσθαι κρῖναι ζῶντας, καὶ νεκρούς.

Πιστεύω εἰς Πνεῦμα Ἅγιον.

Ἁγίαν Ἐκκλησίαν Καθολικὴν, Ἁγίων κοινωνίαν.

Ἐἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Σαρκὸς ἀνάστασιν.

Καὶ ζῶν ἀιῶνιον. Ἀμήν.

Ἕγμνος πρὸς τὴν Ἀγιοτάτην Παρθένον

M A P I ' A N.

ΧΑῖρε Δέσποινα, Μῆτερ ἐλέως, ζωὴ, γλυκύτης,
καὶ ἐλπίς ἡμῶν, χαῖρε. Πρὸς σὲ βοῶμεν οἱ τῆς
Ἐύας ἐξόριστοι παῖδες. Πρὸς σὲ ἀτενίζομεν φειά-
ζοντες, καὶ θρηνῶντες ἐν τῇδε τῇ τῷ κλαυθμῶνος
κοιλιάδι. Ἄγε δὴ, Συνήγορε ἡμῶν, τοὺς εὐσπλάγ-
χους σε ὀφθαλμοὺς ἐφ' ἡμᾶς ἐπίσρεψον καὶ Ἰησοῦν
τὸν εὐλογημένον καρπὸν τῆς κοιλίας σε, μετὰ τὴν
ὑπερορίαν ταύτην, ἡμῖν ἀνάλειξον. ὦ ἐπιεικὴς, ὦ
εὐσπλαγῆς, ὦ ἠδεῖα Παρθένε Μαρία.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

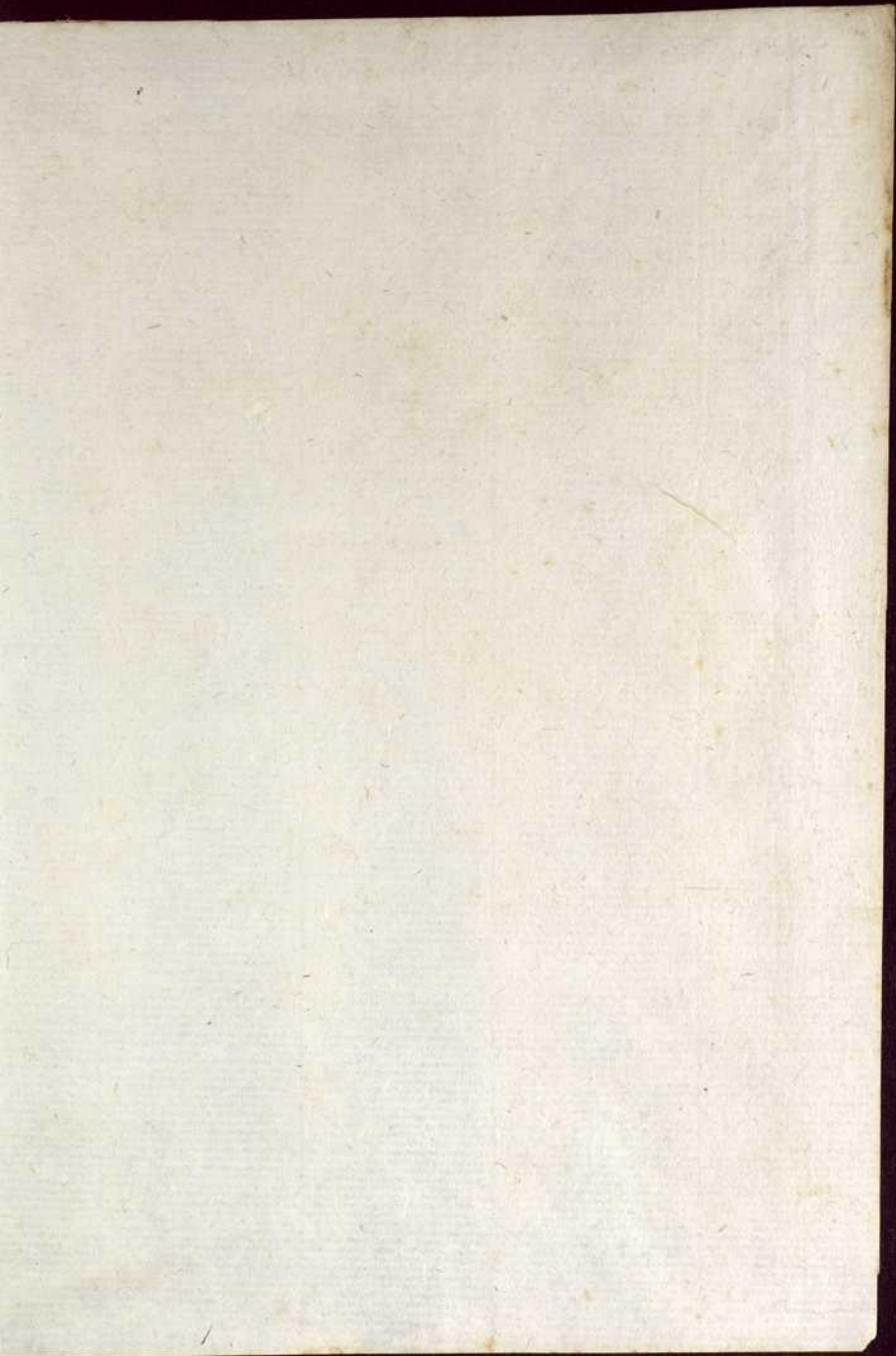
Ἐπίγραμμα.

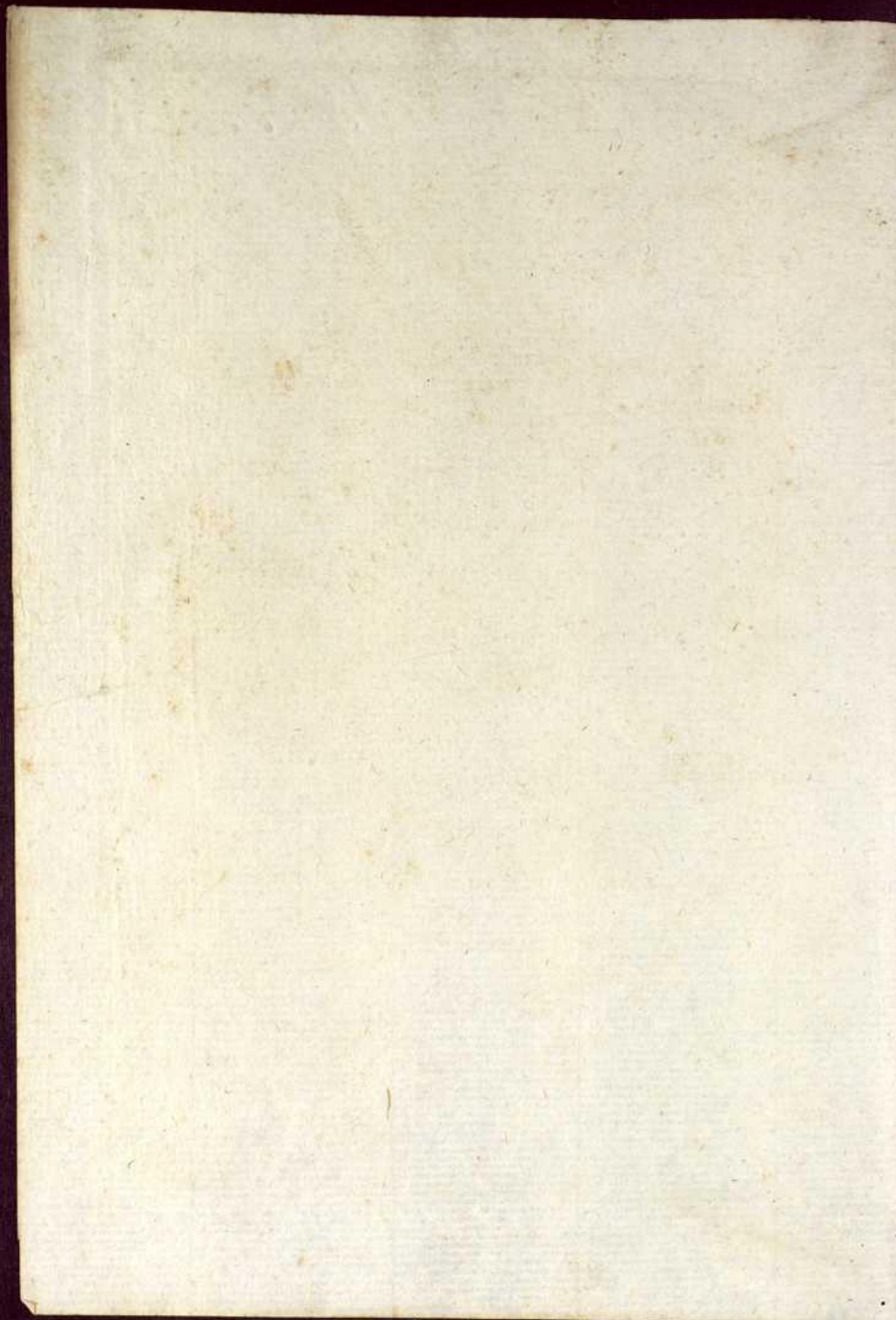
GREGORII THEOLOGI

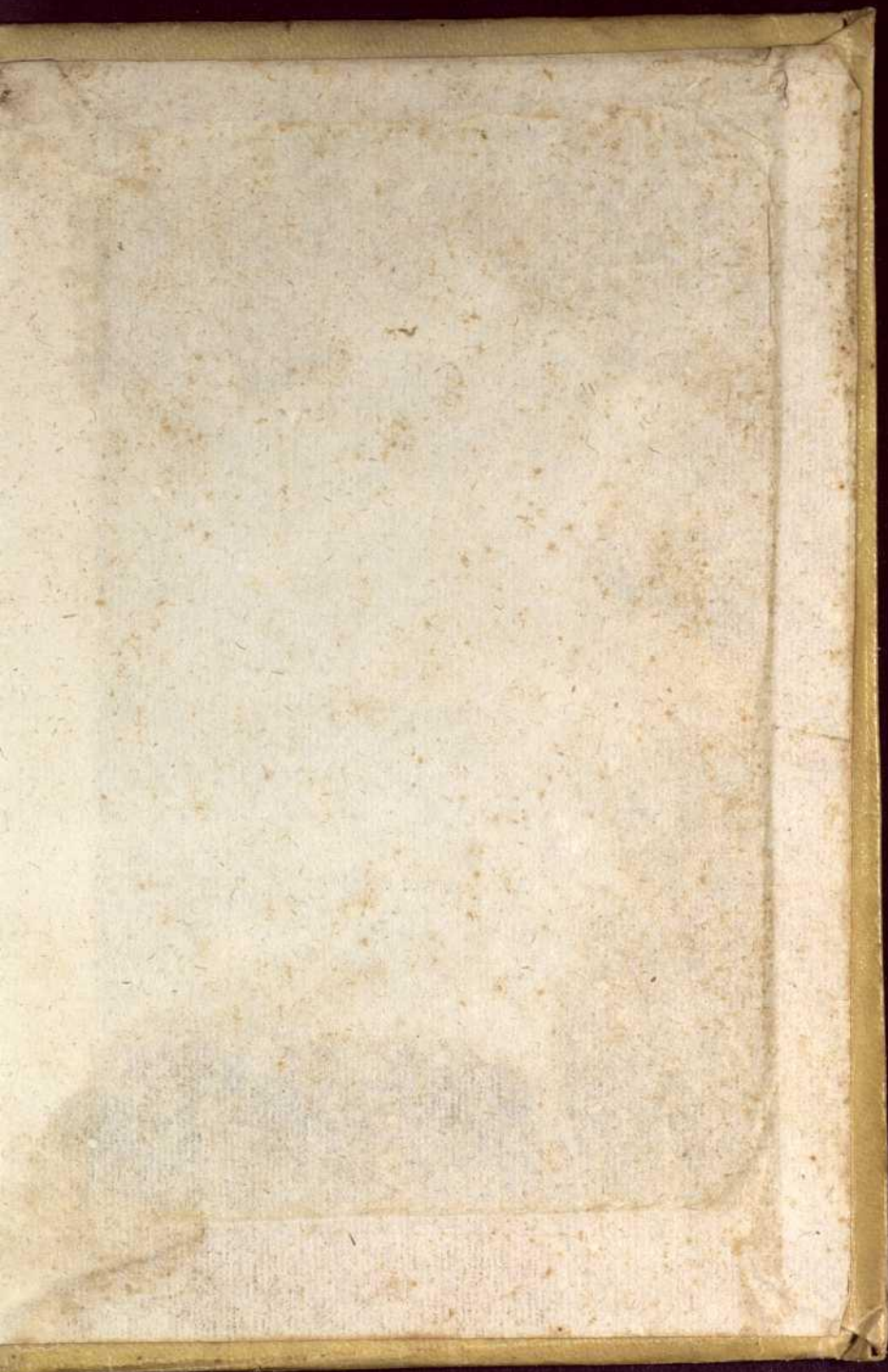
Epigramma.

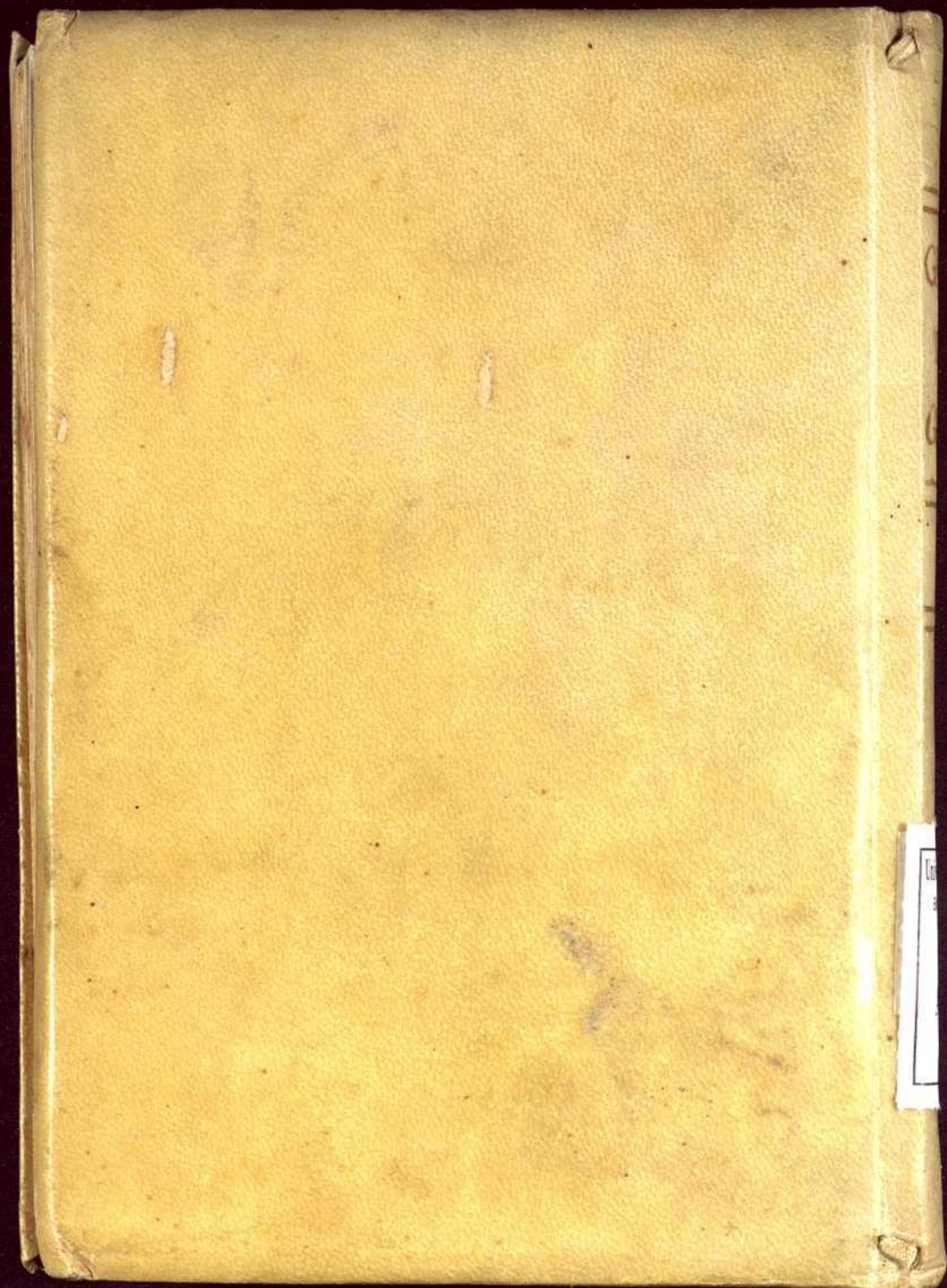
Εἰς Προαιρέσιον Σοφιστήν.

Μηκίτι Κεκρωσίη μεγάλ' εὐχεο' ἔ θέμισ ἔστιν
 Ἡελίῳ τυτθὴν ἄντα φέρειν λαΐδα.
 Οὐδὲ Προαιρεσίῃ ρήτρη βροτὸν ἄλλον ἐρίζειν,
 Ὅς ποτε ἀρτιτόκοις κόσμον ἔσεισε λόγοις.
 Βροντὴν Ἀτθίς ἔνεικε νεόκτυπον· ἀλλὰ Σοφιστῶν
 Πᾶν γένος ὑφιλόγων εἶκε Προαιρεσίῳ.
 Εἶξε μὲν· ἀλλὰ μιν ἔχε μόρω. ἔκέτ' Ἀθηναί
 Κύδιμοι. ὦ νεότης, φεύγετε Κεκρωσίην

GRAMMA

TICA

GRIEGA

T. II

Universitat de València

Biblioteca Històrica

A-104

59